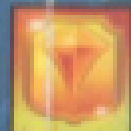

АРНЕТ ЛЕМ

БАРД

МОДАТЕНСКА
КЛУБА

АНГЕЛ НА НОЩТА

Арнет Лем
завладява
с незабравимите
си любовни
истории!

Романтик Таймс

АРНЕТ ЛЕМ АНГЕЛ НА НОЩТА

Превод: Генчева Накова

chitanka.info

НЕЗАБРАВИМО МИНАЛО

Лейди Алпин Маккей е пренебрегната в завещанието на настойника си заради една детска лудория.

СКАНДАЛНО НАСТОЯЩЕ

Малкълм Кар е втрещен от красивата жена, която нахлу в дома му и обяви, че е негова собственост заедно с плантацията на настойника ѝ. Малката палавница идваше под покрива му и може би... в леглото му.

БЛЯСКАВО БЪДЕЩЕ

Алпин иска да изиграе този жесток лорд и да си върне земята. Но чувството на един мъж и копнежите на една жена понякога са по-силни от всичко на света.

Специални благодарности на помощниците ми по литература — Джойс Бел, Сюзън Уигс и Барбара Доусън Смит. И на моя агент Денис Марсил, за когото бих дала живота си. И на чудесния ми издател, Карълайн Толей, за интуицията и проникателността ѝ.

ПРОЛОГ

Плантация „Рай“

Енория Сейнт Джордж, Барбадос Февруари 1735

Лейди Алпин Маккей искаше да смъкне траурния си воал и да разхлади пламналите си от горещината бузи. И щеше да го стори веднага след като адвокатът престанеше да възхвалява наскоро починалия ѝ настойник и започнеше да чете завещанието.

— Тъжен човек и защитник на правдата — тъкмо изричаше Отел Кодрингтън.

„Тъжен ли?“ — помисли си тя. Бедният Чарлз беше давил тъгата си в ром.

— Вдовец, възбуждащ завист...

Нещастен човек. След като съпругата му Ейдриън си отиде от този свят, Чарлз живя десетилетие в безутешна скръб. Понеже беше чувствително момиче, Алпин жадуваше да открие мъж, който да я обича така силно, както той беше обичал жена си. Но искаше и мъж, който да не се пречупва при трагични обстоятелства. Изминаха години и действителността на островния живот прекърши романтичните ѝ мечти.

— Мъж, който много добре се справяше с работата си и остана честен...

Недоразумение. От десет години тя сама ръководеше огромната плантация, като се грижеше за всичко — от осигуряването на брашно за бисквити до рязането на тръстиката.

— Преселил се е в славните небеса...

В компанията на починалата си възлюбена съпруга. Да благодарим на божията милост.

Лек вятрец полъхваше на верандата и изпълваше въздуха с аромата на варена захар. Алпин въздъхна. Сега плантацията „Рай“ щеше да ѝ принадлежи — просторната двуетажна къща, шест и половина акра^[1] морави, хиляда акра плодородни поля, от които съвсем наскоро беше прибрана захарната тръстика; петдесет и шест

слуги англичани, осемдесет роби, хижите с покрити със слама покриви, тесните бараки, четирите кладенеца. Столът, изплетен от раката, на който седеше. Медната вана, в която се къпеше. Мрежата против комари около леглото ѝ. Каретата, каруцата, пилето, което се печеше. Скъпоценната мелница с двата еднакви комина, бълващи дим в тропическото синьо небе. Нейни.

Надеждата да бъде независима караше душата ѝ да ликува. Животът в плантацията щеше да продължи по старому. Но не и за робите. Преди пет години беше карала Чарлз да ги освободи.

Собствениците на съседните плантации бяха побеснели. Под техния натиск той бе отстъпил. Сега Алпин Маккей щеше да отстоява убежденията си.

Капчица пот бавно се запуска по лицето ѝ, стече се по шията и се вмъкна под яката на черната кадифена рокля, но Алпин не изпускаше от очи кожената чанта, положена в скута на адвоката. Кога най-после щеше да прочете завещанието?

Щом той спря, за да си поеме дъх, тя каза:

— Бяхте много любезен, господин Кордингтън, че ми спестихте пътуването до Бриджтаун. И трябва да сте много опитен, понеже Чарлз казваше, че на друг не би доверил делата си.

Пълномощникът изправи гръб още повече. Пот струеше изпод напудрената му перука и се просмукваше в дантеленото му жабо, превръщайки това творение на мъжката суета в мокра фльонга от клюмнали дипли.

— Точно така, скъпа. Чарлз направи значителни подобрения тук. — Хвърли алчен поглед към мелницата. — Въпреки че никой от нас никога не е виждал предприятието.

Нека този градски адвокат и всички останали си мислят, че Чарлз е управлявал „Рай“ и е модернизирал мелницата. На нея не ѝ трябваха хвалебствия за работата ѝ, а само спокойствие и сигурност. Скоро щеше да има и двете. Едва сдържаше нетърпението си.

— Както казахте, Чарлз беше джентълмен сред мъжете и загрижен за добруването на тези, намиращи се под негово попечителство.

— Срегнах го преди пет години — преди да добави тази нова измишльотина към мелницата. — Кордингтън отвори чантата си и измъкна документ със златен печат с размера на смокиня. —

Щедростта му беше изключителна, продиктувана от Христовата вяра. — Усмивка изкриви устните на адвоката и откри празнините на няколко липсващи зъби. — Оставил ви е щедро възнаграждение.

Не се нуждаеше от периодично отпускани суми. Доходите от захарта щяха да ѝ бъдат достатъчни. Изумена, повтори:

— Възнаграждение?

Също като дете, което чете буквара, той движеше показалеца си по всеки ред, изписан в документа.

— Направени са обичайните дарения на прислугата. Следва израз на приятелство към членовете на клуба му. О, да. Ето го. „Сто лири годишно на братовчедка ми, лейди Алпин Маккей.“

Ледените пръсти на ужаса я стиснаха за гърлото.

— И...

— И заплащане на разносните по обратния път до дома ви.

Никога! — Яростта кипеше в душата ѝ. Чарлз беше осигурил средствата да се върне на границата между Англия и Шотландия, но само ако тя искаше да отиде. А Алпин не го искаше.

— Колко мило от негова страна.

Една мушица кацна на носа на Кордингтън. Той махна с ръка и я прогони.

— Разбира се, можете да вземете всички семейни ценности.

Воалът прикриваше широко отворените ѝ от учудване очи и Алпин положи всички усилия да говори спокойно. По-скоро би рязала тръстика, за да преживява, отколкото отново да зависи от някой мъж.

— А какво ще стане с плантацията „Рай“? — Задържа дъха си. Ако Чарлз глупаво я бе проиграл на комар, или я бе ипотекирал...

Кордингтън отново прогони мухата.

— Упълномощен съм само да съобщя, че преди пет години той прехвърли цялата си собственост. Доста сложна работа за някои мои колеги, като се има предвид разстоянието и необходимата кореспонденция, но съвсем обикновена за мене. Господин Фенуик ще продължи да надзирава имението, докато собственикът реши какво да прави с него.

Мисълта, че са ѝ отнели „Рай“, я ужаси. Невъзможно. Това беше домът ѝ. Къде щеше да отиде? Можеше да оспорва завещанието, но до къде щеше да я доведе противопоставянето на Кордингтън? Щеше да

разкрие огорчението си и да проиграе всяка възможност да бъде поправена грешката.

Да я поправи! Трябваше да се стегне. Имаше достатъчно време да установи фактите и да състави план. Хенри Фенуик беше способен надзирател, но мразеше управляващата класа в Барбадос.

Тя си пое дълбоко дъх и спокойно попита:

— На кого е прехвърлил собствеността?

Кордингтън предпазливо затвори чантата си, затегна катарамата и скръсти ръце отгоре ѝ.

— Прехвърлянето беше лична сделка между джентълмени. Положил съм клетва да пазя тайна. — Подаде ѝ завещанието. — Можете ли да четете, лейди Алпин?

На четири езика. Но не беше необходимо тази лигава, крастава жаба да знае това. Нека я смята за невежа; високомерието можеше да му развърже езика.

— Изкуството да се разчитат думи е много трудно за мене.

Изпита известно съжаление към нея, стиснатите му устни и ръцете му се отпуснаха.

— Разбирам. И мога да ви кажа, че чрез прехвърлянето на плантацията Чарлз изплаща стар дълг и изразява своята признателност.

Признателност? Към кого? Как можеше Чарлз да постъпи толкова жестоко с нея, като ѝ остави само някаква жалка сума? Тя се беше отказала от женитба, за да поеме неговите задължения. И заради какво? За да се грижи за един мъж, който лекуваше разбитото си сърце с бутилката и беше прехвърлил богатството си на друг? Беше се пожертвала напразно. Някой друг притежаваше „Рай“.

Стомахът ѝ се сви. Кой?

Отговорът беше скрит в тази чанта. Защо иначе Кордингтън щеше така ревниво да я пази? Името. Трябваше ѝ името. Изпита дълбока омраза. Ако можеше да прегледа тези книжа, щеше да има към какво да насочи своята жлъч. Знаеше как да го стори. След като веднъж успееше да отдалечи Кордингтън от къщата, щеше да се извини с женски нужди.

Но първо трябваше да привлече вниманието му. Тя махна воала. Той зяпна от изненада.

— Нещо не е наред ли, сър?

Адвокатът взе да върти чантата в ръцете си.

— Аз, ох... Вие, въъ... Точно както ми каза Чарлз...

— Какво ви е казал?

— Каза ми, че не ставате за женитба... по-зряла сте. Очаквах...

— Прокашля се. Погледът му падна върху гърдите ѝ. — Позволете да кажа, че сте се запазили възхитително.

Обърканият отговор и лъстивият му поглед я отвратиха. Понеже беше дребничка, хората винаги я смятаха за по-млада. Като момиче мразеше да я взимат за дете. Сега можеше да използва младежкия си вид.

— Благодаря, господин Кордингтън. Искате ли да видите мелницата?

Той скочи толкова бързо, че чантата му падна на пода забравена.

Двадесет минути по-късно с треперещи пръсти тя я отвори и прегледа документацията. Като видя името на новия собственик, простена със стиснати зъби. Погребаното ѝ детство възкръсна, за да започне да я преследва като призрак.

За времето, необходимо ѝ да върне документите на мястото им и да се присъедини към госта, Алпин състави своя план. Поемаше дълбоко уханния въздух на Барбадос, но мислите ѝ вече се въртяха около Шотландия и замъка Килдалтън. Беше готова да изрови бойната секира и да поднови старата война с нехранимайкото, който сега управляваше съдбата ѝ.

[1] Акър, мярка за повърхност (4046 кв. м). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Замъкът Килдалтън Лятото на 1735

— А ако откажа?

Войникът присви очи, за да вижда по-добре в полумрака на помещението с клетките за соколи, и отвърна:

— Тя е подготвена за отказ, милорд, сигурно е замислила нещо.

Ръката на Малкъм замръзна, стискайки късче месо над отворената човка на гладно бухалче. Раненият женски бухал наблюдаваше безучастно.

— Как така, Александър?

— Лейди Алпин заяви, че ако не дойдете лично да я посрещнете, ще ви избодат очите и ще нахрани с тях язовците.

Малкъм даде месото на гладната птица. Нахлуха спомени от детството: Алпин счупва мечу му играчка и го хвърля в помийната яма, Алпин се залива от смях, след като го е заключила в килера, Алпин се крие в стаята в кулата и плаче, докато заспи, Алпин го преследва с буркан жужащи стършели.

Той потръпна. Преди години тя превръщаше в ад живота на наивното момче. Сега, пораснал и помъдрял, щеше да разруши нейния свят.

— Чудя се какво ще направи, ако й кажа, че блъфира?

Александър Линдзи, човекът, който обучаваше стрелците с лъкове и съвършен ловец, внимателно се придвижи покрай накачалите по пръчките соколи, възбудени керкенези и трио царски орли. Хищниците пристъпяха върху стърчишките си, а крилата им раздвижваха въздуха. Като стигна до Малкъм, той смъкна баретата си и откри теме, голо като кубе на църква.

— Аз само предадох съобщението, милорд. Не ми е работа да разпитвам гостенката ви.

— Гостенка, а? — Засмя се. Пухкавото бухалче с големи, широко отворени очи записука за още храна. Усмивайки се, Малкъм откъсна друго парче месо и го даде на нетърпеливата птица. — Кажи на Нейно

Височество, лейди Алпин, че съм зает. И ми докладвай веднага, щом Саладин се завърне от Абърдийншиър.

Александър огледа бухалчето любопитно, но бдително.

— Със сигурност часовият ще сигнализира, щом съзре мавъра. Но лейди Алпин, тя каза още, че променя решението си да ви прости за нещата, които сте й сторили преди години в стаята в кулата.

— Да прости на мене? Благословени свети Найниън, тя изкривява събитията от миналото. Изпрати я да върви при роднините си в имението Синклеър.

— Така, сър. Англия е място за такива като нея. — Александър се отправи към вратата и я затвори след себе си.

Имението Синклеър се намираше на час езда на юг от шотландските имоти на Малкъм и отвъд стената на Адриан. В Англия. Още от детството си Алпин ненавиждаше това място. Само че сега не можеше да навлече дрехите на обушарче и да търси убежище в граничната крепост на Малкъм. Като момче той беше понасял яростта ѝ. Беше седемгодишен, а тя на шест, когато вдигнаха ръце от нея и я изпратиха на остров Барбадос. Изминалите години бяха намалили враждебността му към нея. Но преди пет години, когато научи за нелоялността ѝ към настойника ѝ на острова, Малкъм беше задвижил колелата на отмъщението.

Много отдавна тя беше отнела от него най-съкровено му желание. Сега той щеше да отнеме нейното.

Остра болка, проникваща до мозъка на костите и дълбоко в душата, го накара да застине. Усетили настроението му птиците станаха неспокойни, смъртоносните им нокти се забиваха в грубо одяланите дъбови пръчки. Разтревоженият женски бухал се опита да скрие малкото под крилото. Малкъм се почувства подведен, предаден от самия себе си, понеже беше свикнал да оставя грижите си извън този полутъмен храм. Днес ги беше внесъл вътре.

Също така беше притиснал до стената Алпин Маккей. След като получи известие за смъртта на Чарлз, той очакваше да чуе новината за завръщането ѝ в граничните земи. След седмица-две щеше да я посети в дома на английския си съсед. Тогава щеше да наблюдава как тя се гърчи като червей.

При тази мисъл изпита задоволство и заговори успокоително на разтревожения бухал.

Вратата се отвори с трясък. Слънчевата светлина нахлу в помещението, като накара бухалът да започне да съска, а керкенезите да крискат. Бухалчето клъвна пръста на Малкъм. Той дръпна ръката си и загледа жената, застанала на прага.

— Здравей, Малкъм. — Полата ѝ изпълваше входа, а чертите на лицето ѝ бяха неясни поради идващата откъм гърба ѝ светлина. Алпин Маккей пристъпи в свещената обител на Малкъм.

Тъмнината отново се спусна в помещението за птици. Малкъм я гледаше как примигва, опитвайки се да свикне с мрака. Алпин беше експерт по измамите и алчността. Кое ли щеше да опита първо?

Независимо от горчивите спомени не можеше да не се възхити на прелестната промяна, настъпила у неговата Немезида от детските дни.

Спомняше си мършава пакостница, по прякор „Джуджето“, която имаше зъб на света, плитка до кръста; луничките по бузите и по носа ѝ бяха толкова много, че приличаха на петна от дребна шарка. Макар да бе дребничка, Алпин Маккей се бе превърнала в олицетворение на красотата и женствеността. Стигаше до гърдите му и му се струваше толкова мъничка, а шията ѝ беше толкова елегантна и тънка, можеше да я обхване с една ръка.

Носеше рокля от сатен с цвета на слънцето, горната част беше с квадратно деколте и се разкрояваше малко под тънката ѝ талия. Дрехата ѝ беше скромна, но дори монашеска одежда не би могла да скрие прелестите, които притежаваше Алпин Маккей.

— Къде си, Малкъм? Нищо не виждам. — Теменужените ѝ очи обходиха помещението. — Кажи нещо, за да мога да те открия.

Богатият, леко дрезгав глас също не се връзваше с образа на опърничавата жена, в каквата беше сигурен, че се е превърнала. Но и той се беше променил, както скоро тя щеше да открие.

Хвърли заешкия труп на бдителната бухалка майка и тръгна към вратата.

— Тук съм, Алпин. — Докосна лакътя ѝ.

Тя подскочи. Полите ѝ прекатуриха един празен кош.

— О! — Деликатни пръсти обвиха рамото му. — Моля те, не ме оставяй да падна.

Като дете тя винаги миришеше на храната, която откъмваше, и на животните, които бе спасила. Сега ухаеше сладостно на екзотични

цветя, разцъфнали под тропическото слънце. Самата мисъл, че нещо, свързано с Алпин Маккей можеше да му хареса, го шокира повече от присъствието ѝ в светилището му. Тя трябваше да замине за имението Синклеър и да чака завръщането на чичото, когото мразеше. Последните събития я бяха лишили от дом, в който да отиде. Малкъм го беше планирал по този начин.

— Съмнявам се, че ще паднеш — каза той. — Винаги си стояла здраво на краката си.

Тя се засмя, изви глава назад и му хвърли поглед.

— Това беше преди корсетите, полите, широки като купа сено, и модните обувки. Да не би да си стъпил на някой сандък?

— Какъв сандък?

— Или пък си израснал висок като дъб.

Загледа се в нея. Къдри с махагонов цвят обрамчваха лицето ѝ, изскочили от дебелиите плитки.

— Ти, изглежда, изобщо не си пораснала.

Нацупи устни.

— Очаквах по-голяма наблюдателност от твоя страна, Малкъм Кар. А и по-любезни обноски.

Можеше да иска каквото ѝ хрумнеше, но по-скоро Джеймс III би седнал на трона на Британските острови, отколкото Малкъм Кар да ѝ изкаже заслужените комплименти.

— Чудя се защо — взе да разсъждава той — любезностите никога не са се включвали в отношенията ни.

— Защото... защото се познаваме много отдавна.

— Обстоятелство — промърмори той, — което ми донесе сърдечна мъка и други, най-различни болки като момче.

— О, стига, де. — Облегна се на него, като раменете ѝ се притискаха към гърдите му. — Със сигурност си надживял омразата си към мен, след като са минали повече от двадесет години. Аз съм убедена, че съм надживяла периода, в който ти играех номера.

Номера? Тя беше много прозорлива.

— Но не си надживяла заплахите, освен ако избождането на очите ми и хвърлянето им на язовците не е обичайния ти начин да поздравиш стар познат.

Тя настръхна от престорено възмущение — изкуство, което владееше до съвършенство още преди да загуби млечните си зъби.

— Ти не си ми познат. Ти си най-старият ми приятел. Само се шегувах.

— В такъв случай мога да си отдъхна с облекчение — подхвърли той с насмешка и отвори рязко вратата. Засенчил с ръка очите си, за да ги предпази от слънцето, пристъпи навън. Закритата карета на Алпин бе спряна наред двора на замъка, а около нея се бяха струпали любопитни деца. Малкъм я пусна, обърна се и потопи ръце във варел с дъждовна вода, толкова студена, че охлади яда му. — Радвам се, че ме посети. Добре ли пътува?

— Посещение?! Изминах целия път от Барбадос, за да те видя, което всъщност няха възможност да сторя в тъмнината там, вътре, нито пък мога да го направя сега, на това слънце. И всичко, което ми казваш, са няколко изтъркани любезности, преди да ме отпратиш, така ли? — В очите ѝ заблестяха сълзи. — Наранена съм, Малкъм. И объркана.

Почувства се виновен. Не е бил свидетел на неприятностите, които е причинила в Барбадос, и Чарлз не му беше съобщил подробностите. Въпреки това вярваше, че Алпин Маккей е способна да превърне майски панаир в кървава вендета. Но този дребосък не можеше да го уплаши сега. След като баща му бе станал маркиз на Лотиан, той стана граф и сега управляваше целия Килдалтън и половината Нортъмоърланд. Враговете му се бояха от него. Хората от клана му го уважаваха. Алпин Маккей, жената, внезапно му причини болка.

— Нямах намерение да те нараня.

Тя се усмихна и разтърка очи.

— Това е голямо облекчение за мен — изрече припряно. — Имам милион въпроси и много да ти разказвам за себе си, с което да те отегча. Не можеш да повярваш колко различен е Барбадос. — Спря с широко отворени от изненада очи.

— Какво има? — попита той, като си мислеше, че никога не е виждал жена с толкова дълги мигли и кожа с такъв приятен слънчев загар. Знаеше, че тя е на двадесет и седем години, но изглеждаше на деветнадесет. Къде ли бяха изчезнали луничките ѝ?

— Господи — въздъхна тя, без да откъсва очи от лицето му. — Та ти толкова приличаш на моя Ангел на нощта.

— Ангел на нощта. Този пък кой е? — учуди се Малкъм.

Тя се загледа в арената за турнири, свила съсредоточено вежди. После тръсна глава.

— О, няма нищо. Просто паметта ми ме подвежда. Косата ти е толкова тъмна, но все пак приличаш на лорд Дънкан.

При споменаването на баща му Малкъм отново се замисли за нещастията, което тази егоистична жена беше причинила на всеки, позволил си да се сприятели с нея. Но сега не беше време да разкрива чувствата си, нито пък плановете, които кроеше за Алпин Маккей. Трябваше да я увери в приятелството си.

— Майка ми сигурно би се съгласила, че приличам на татко.

— Имаш предвид лейди Мириам. Как е тя?

Като се замисли за благородната жена, която гледаше благосклонно на детските му фантазии и му вдъхваше смелост, за да се превърне в настоящия мъж, той се усмихна.

— Мащехата ми все още е най-прекрасната сред жените.

Алпин се обърна към входа на замъка, а в необикновените ѝ очи имаше вълнение.

— Тя тук ли е?

— Не. Двамата с татко са в Константинопол.

— Разочарована съм. Тя винаги е била мила с мене. Толкова исках да я видя. Все още ли е дипломат?

— О, да. Султан Махмуд иска мир с Персия. Помоли крал Джордж да я изпрати.

Една въздишка повдигна раменете на Алпин и привлече вниманието му към тънката, златна верижка, която изчезваше в цепнатината на гърдите.

— Сигурно е много горда от това, че толкова я ценят — каза тя. — Представи си само, кралят те моли за услуга!

Войниците на стената се бяха обърнали и ги наблюдаваха. Майсторът, който поставяше перата на стрелите, стоеше на прага на работилницата си и разговаряше с Александър Линдзи. Минаващите забавяха крачка, а любопитните им погледи прескачаха от техния леърд^[1] към красивата му посетителка. Малкъм взе една кърпа.

— Мисля, че би предпочела временно да пребивава в Бат пред едно лято във Византия.

— Аз предпочитам Границите^[2]. Прекрасно е да си бъдеш у дома. — Огледа назъбените стени, после крепостните кули. — Имаш

ли братя или сестри?

У дома? Смяташе да оспори абсурдното ѝ изявление, но реши пак да прояви сърдечност.

— Да. Имам три сестри.

Една трапчинка се появи на бузата ѝ.

— Но това е чудесно. Тук ли са?

Той едва не се разсмя, като си помисли колко мирен и тих е домът му без буйните му сестри. Не му беше работа да си бърбри с Алпин Маккей. Работа имаше да върши с нея, работа, която щеше да му донесе удовлетворение от отплатата.

Хвърли кърпата настрани.

— Не. Най-голямата се омъжи за графа на Хоксфърд миналата есен. Другите две са с мама и татко.

Алпин хвана ръката му и го поведе след себе си.

— Не мога да си представя защо биха искали да напуснат това място.

Свеждайки поглед, той можеше да види хълмчетата на гърдите ѝ и познатата, римска монета, която беше окачена на верижката. Спомни си кльощавото ѝ дупе и тънките като пръчки крака, лъснали върху тръбата на отводнителния канал на кулата на замъка. Господи, тя се беше променила.

— Ти винаги си мразела замъка Килдалтън.

— О, Малкъм! Аз бях едно озлобено дете. — Невинното изражение на лицето ѝ смекчи сърцето му. Сочните ѝ прелести оказаха неочакван ефект върху него. — Тогава си нямах никого, нищо не притежавах. Тук е така добре защитено и безопасно, като че шотландските ти предци стоят на стража и охраняват всичко и всеки.

— Е, да. Замъкът Килдалтън може да завладее душата ти.

— Виждаш ли? Знаех си, че все още сме приятели и мога да се обзаложа на подаръците, които донесох за тебе и за Саладин, че имаш романтична душа.

Малкъм отново застана нащрек. Не можеше да се сети за някаква причина, поради която тя да желае приятелството му, да не говорим пък за довереника му Саладин.

— Как разбра, че той живее в Килдалтън?

— И двамата сте тема на разговор в Уайтли Бей. А Салвадор тук ли е?

Имаше предвид брата на Саладин.

— Не, с мащехата ми е.

— Съжалявам, че няма да го видя.

Тя винаги е била самотна. Преди смъртта си настойникът ѝ в Барбадос намекваше в писмата си, че тя едва ли ще намери сродна душа. Сега тя беше лишена от средства, изоставена. Какъв ли фарс разиграваше?

— Доста си се променила — отбеляза той.

— Разбира се, че съм се променила. — Ръката ѝ докосна неговата. — Сега съм жена.

Не му беше необходим монокъла на баща му, за да забележи великолепните ѝ женски форми.

— Ти ме наричаше „страхливо псе“.

— А ти ми казваше „джудже“. — Огледа го внимателно и усмивката ѝ отново накара трапчинката да се появи на бузата ѝ. — Не очаквай от мене да изричам всичките ти имена. Сега си страхотен, Малкъм Кар.

Ако не я познаваше добре, щеше да си помисли, че флиртува. Мисълта едновременно го обърка и поласка. Той се загледа в древната монета.

— Ти си интересна изненада, Алпин Маккей.

— О! Наистина ли мислиш така? — Стисна ръката му и съсредоточи вниманието си върху редицата нови казарми, построени до стената на замъка. — Не беше ли там месарницата?

Имаше усещането, че го подмамва да седне на клон, който после щеше да отреже. В нейно присъствие винаги го обземаше това чувство. Спомените отново го разгневиха.

— Точно така. Там беше месарят. Ти хвърли ножовете му в огнището на ковача и подпали тезгяха, на който режеше месото.

— И това ли помниш? — Поклати глава и къдриците по челото ѝ се залюляха. — Бях голяма егоистка.

— Освен към изгубените и ранени зверчета.

Нежната усмивка подчерта още повече детския ѝ вид.

— Не можех да гледам ранени животни. Какво стана с Хати?

— С трикракия ти заек ли? — Преди години, опитвайки се да спечели благоразположението на бащата на Малкъм, чичото на Алпин я принуди да му даде любимеца си. Тя беше толкова отчаяна. След час

тя се окопоти и с това свое злонамерено, предумишлено действие опропасти бъдещето на Малкъм. Дори и сега раната болеше. — Оказа се много продуктивен. — Усмихна се. — Онази пустош Суийпърс Хийт е претъпкана с кафяви зайци.

— Много се радвам, че си се грижил за него. Благодаря ти. Ще ме заведеш ли до Суийпърс Хийт? Страшно ще се радвам да видя поколението на Хати.

Думите ѝ му нанесоха удар, който като че ли идваше от добре обучен противник. Настойниците ѝ бяха починали. Плантацията в Барбадос, която ѝ беше дом почти двадесет години, сега принадлежеше на Малкъм. Но тя не би могла да знае това. Прехвърлянето бе осъществено тайно.

— Ще ме заведеш ли, Малкъм?

— Зависи. Защо си тук сега?

Сълзи отново изпълниха очите ѝ.

— Имаш предвид защо съм дошла тук чак сега. О, Малкъм. Умолявах Чарлз да ме изпрати у дома. Той винаги ми казваше, че парите не стигат. След смъртта на Ейдриън почти не продумваше. Ромът най-накрая го уби. Остави ми известна сума и аз хванах първия кораб за дома.

— Хайде стига, Алпин — каза ѝ с насмешка. — Ти мразеше Границата.

— Тогава мразех всичко и почти всеки, или си забравил? — Махна с ръка, като че искаше да прогони досадно насекомо. — Стига сме говорили за мене. В каретата имам изненада.

Малкъм се зачуди, какво ли ранено същество е домъкнала. Като стигнаха до каретата, забеляза привързаните отзад на багажника кутии за шапки и куфари.

— Нима не си се отбила да видиш чичо си?

Тя се намръщи и го погледна озадачено.

— Знаеш ли, изобщо не ми беше хрумвало да отида в Синклеър Манър. Единственото, за което си мислех, беше да дойда при теб.

Според плана му тя трябваше да се върне в Синклеър Манър при чичо си, когото не можеше да понася. Ако си мислеше да избегне съдбата си, щеше да остане разочарована. Но къде смяташе да отседне? Със сигурност само се бе отбила в Килдалтън. Той повдигна вежда.

— Защо дойде при мене?

— О! Била съм прекалено смела. — Наведе глава, но не и преди той да забележи поруменелите ѝ бузи. — Животът на острова те кара да се държиш по-свободно и развързва езика, поне така казват посетителите. Дойдох просто защото двамата с тебе бяхме толкова близки като малки. Нямаше да оцелея в Синклеър, ако не знаех, че ти си само на два часа път.

Преди години тя беше наранила гордостта му. Нима искаше сега да задълбочи раната със сладки думи и преструвки? Щеше да се сбръчка от старост, преди да успее.

— Наистина бяхме близки, особено когато опираше кама в гърлото ми и ме завързваше за някое дърво. — Потръпна, като си припомни какво следваше.

Тя посегна към вратата на каретата.

— Хайде да не се разправяме повече. Сега съм безопасна, уверявам те.

„О, да — помисли си той, — толкова безопасна, колкото Ева с цяла кошница ябълки.“ Но Малкъм не беше никакъв наивен Адам, скучаещ в Едем в очакване на забранения плод. Той беше лорд на Границата, опасно разположена между главатари на кланове якобити^[3] на север и верни английски поданици на юг. Не се нуждаеше от друго подобно развлечение. Бе искал възмездие. Е, беше се намесил в бъдещето на Алпин и беше свел възможностите ѝ до нула.

— Вероятно — каза ѝ, докато я наблюдаваше как гали медната дръжка — ще вечеряш с мен, преди да продължиш пътя си.

Ръката ѝ спря да се движи; после тя я отпусна до тялото си.

— Да продължа пътя си? Дойдох при тебе, Малкъм. Мислех си, че няма да имаш нищо против.

О, наистина нямаше нищо против да се срещат, но само по негово желание, и то в английското имение на чичо ѝ.

— Нали не очакваш да отседнеш тук, в Килдалтън. Това е неவிжданo. След вечеря Александър ще те придружи през границата до Синклеър.

— Моето отсядане тук било неவிжданo! — Тя се засмя. — Благодаря, че се опитваш да пазиш репутацията ми, но съм живяла на ръба толкова години, че отдавна съм я посипала с прах. Но сигурно си

загрижен за доброто си име. Да не би да си се превърнал в женкар, а Малкъм?

Той постави ръце на бедрата си и се разсмя толкова силно, че пискулюлите на кожената му кесия^[4] затрепкаха.

— Ако е така, Алпин, бъди сигурна, че ще държа изкъсо сластолюбивите си наклонности. Но какво би могла да знае една стара мома за женкарите?

Тя отвори уста и се плесна по бузата.

— Заради съпругата ти е, нали?

Веселото му настроение се изпари. Старата омраза се върна с пълна сила. Заради нея никога нямаше да се ожени. Тя не би могла да знае това, но ако от клюките в Уайтли Бей бе научила за присъствието на Саладин в Килдалтън, то по същия начин би могла да разбере, че Малкъм няма съпруга. Положение, което предводителите на другите кланове, копнееха да променят.

Неспособен да срещне любопитния ѝ поглед, той се загледа във войниците, които стояха по назъбения парапет на укрепленията.

— Тепърва ми предстои да се сгодявам.

— Значи си заклет ерген, освен ако... — В очите ѝ блеснаха дяволити пламъчета. — Не е възможно да чакаш да изпълня обещанието, което ти дадох като дете.

Паметта му изневери.

— Кое обещание?

— Ти искаше малко братче. Накара ме да ти обеща, че ще ти родя дете. Мислех си, че единственото условие да се сдобия с дете, е да прекарам нощта сама в странноприемницата в Ботли Грийн.

— Предполагам сега знаеш, че се изисква повече.

Без да обърне внимание на острия му тон, тя каза.

— Ти ми обеща в замяна да не казваш на баща си и на чичо ми, че се крия в кулата. Предаде ме. Те ме откриха и ме изпратиха на Барбадос.

Душата му се изпълни с горчивина.

— Не казах на баща си, че си избягала от Синклеър Манър, нито пък на чичо ти, че беше тук.

Напрежението в погледа ѝ го улови като в капан.

— Вярно ли е това? — попита недоверчиво.

— Вярно е. Баща ми те чул да се скиташ из тунелите и открил скривалището ти. Не би трябвало да се отчайваш от перспективата да попаднеш отново под протекцията на барона.

Увереният поглед и обаятелната ѝ усмивка го изнервиха.

— Просто не бих могла да отида в Синклеър — каза тя. — Чарлз ти остави плантацията си и всичко, което притежаваше. Като негова собственост сега ти принадлежа.

[1] Земевладелец (шотл.) — Б.пр. ↑

[2] The Border (англ.) — Границата между Англия и Шотландия.
— Б.пр. ↑

[3] Jacobite — привърженик на Стюардите след 1688 г. — Б.пр. ↑

[4] Кожената кесия, която виси отпред, част от шотландската носия, заедно с баретата, поличката от кариран вълнен плат, е различни цветове за всеки клан. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Ти ми принадлежиш? — Деветият граф на Килдалтън едва не загуби гласа си.

Алпин беше очаквала да изпита удовлетворение, сварвайки го неподготвен, и успя. Но не беше включила в плановете си възхищението, което изпитваше към него. Но коя жена не би оценила мъж, красив като Малкъм Кар? В дъбовокафявите му очи проблясваше интерес, устните му леко се усмихваха. Господи, та той можеше да завърти дори главата на монахиня.

Уплашена да не разбере реакцията ѝ, Алпин се замисли за осемдесетте роби в „Рай“. Те зависеха от нея, нуждаеха се от нея.

— Усмихваш се — каза той. — Искаш ли да ми принадлежиш?

Нека я мисли за крехко, женско създание. Сви рамене.

— Според завещанието на Чарлз ти трябва да се грижиш за мене.

— Е, добре. — Усмихна ѝ се и скръсти ръце на гърдите си. — Това е наистина интересен обрат на събитията.

Не успя да скрие изненадата си.

— Ти си доволен?

— Но, разбира се — отвърна той с вид на вълк, стиснал агнето с челюсти.

Угодническият му тон я накара да застане нащрек и да отстъпи встрани. Успокои се също толкова бързо. И двамата бяха пораснали вече. Тя не беше повехнала английска роза, която гледа да се закачи за ревера на влиятелен шотландец с привлекателна усмивка и древна титла. Беше жена с цел и план.

От мълвите в пристанищния град Уайтли Бей беше разбрала за издигането му в леърд на клана Кар и граф на Килдалтън. Но предварителните сведения за въздигането му в ранг не бяха необходими, тъй като авторитетът и увереността, които се излъчваха от него, му подходяха толкова много, колкото и дрехите на планинец. Оглеждайки гърба му, започна да вярва на слухове за успеха му сред жените.

— Чудесно. Можеш да наредиш на икономката си да ме заведе до стаите ми. Мисис Елиът още ли е при тебе?

Продължи да я наблюдава още известно време с онази странна усмивка, която правеше на пух и прах самообладанието ѝ.

— Не, за съжаление. В Константинопол е с родителите ми. И понеже ми принадлежиш, ще намеря някой, който да внесе нещата ти. — Извика през рамо: — Александър!

Воинът, посрещнал Алпин, бързо пресече двора. Плешив и с една глава по-нисък от Малкъм, той носеше поличка с десен, подобен на наситено червеното и зелено на клана Кар.

Докато се приближаваше, Алпин си спомни, че той се казва Александър Линдзи.

Мъжът се приближи със стиснати в знак на неодобрение устни. Тя му се усмихна:

— Здравейте, мистър Линдзи. Някога вие ми помогнахте да погребя любимия си язовец. Помните ли?

Той я погледна, но бледосините му очи все още изглеждаха далечни.

— Да. Положихме тялото на беззъбия звяр в старата арена за турнири.

Времето беше притъпило единствено тази остра болка. Останалите рани все още кървяха, но нито една толкова много, колкото загубата на нейния дом, рана, нанесена ѝ от Малкъм Кар. Мисълта, че ще си вземе обратно „Рай“ от него, притъпи болката.

— Малкъм искаше да го одере и да си направи кожена кесия — каза тя. — Заплашваше, че ще изрови бедния Абъркромби. Аз плачех, но той продължи да ме дразни. Вие го изпратихте при лорд Дънкан да го накаже и накарахте мисис Елиът да ми приготви приспивателно.

Александър преглътна с усилие.

— Беше благороден звяр, сигурен съм, милейди.

— Кой, лорд Малкъм ли? Звяр? Наистина се надявам да не е такъв.

— Не. — Мъжът погледна към господаря на Килдалтън, който се смееше.

— Тя се занася с тебе, Александър. Всеки знае, че съм кротък като агънце, щом става въпрос за прекрасния пол и божествените

създания. — Поглеждайки Алпин, добави: — Водиш ли със себе си камериерка?

Дрезгавият му глас и гърленото произнасяне на буквата „р“ й напомниха за нещастното й детство на Границата. Барбадос беше нейното избавление. Сега трябваше да намери начин да накара Малкъм да й го върне.

— Да. Името й е Елана. — Знаеше, че жената щеше да предизвика объркване; беше го замислила точно по този начин.

— Помогни на девойката, Александър — нареди Малкъм. — И накарай някого да внесе багажа им.

После взе ръката на младата жена и бавно я поведе към замъка си. Изучавайки голямата му ръка, тя се чудеше как тънкото като тръстика момче се беше превърнало в такъв великолепен мъж. Дори гребец би завидял на широките му рамене и дебел врат. Тънкият кръст и дългите, мускулести крака говореха за часове, прекарани на седлото. Той бе водил привилегирован живот, лишен от тревоги, докато тя трябваше да свежда гръб над посевите, да се бори с болестите и природните стихии, за да си осигури бъдеще. Не беше честно плодовете на усиления й труд да попаднат в ръцете му. Обяснението на Кордингтън звучеше в ушите й: чрез прехвърлянето на собствеността върху „Рай“ на Малкъм Чарлз бе платил стар дълг. Но какво бе сторил Малкъм, та да заслужи такава щедрост?

Той отвори огромната двойна врата и я въведе вътре.

— Изведнъж се умълча, Алпин. Защо?

Въпросът му прекъсна мисълта й. След като влезе в замък, тя не можа да се въздържа да не направи сравнение между каменната крепост с тежките й якобитски мебели и огромни килими и простотата на проветривите помещения в „Рай“.

Огледа познатия вход, докато търсеше безопасна тема на разговор.

— Не си спомням да е имало толкова много доспехи по стените на Килдалтън. Били ли са тук преди?

— Не. — Той спря, за да докосне окъсан и излинял от времето кожен щит с нарисувано върху него пламтящо слънце, герба на клана Кар. — След като лейди Мириам сложи край на войната между баща ми и чичо ти, барон Синклеър, татко събра от войниците тези бойни принадлежности. Те се превърнаха в семейни реликви.

Бойни секири, пики и шлемове покриваха високите каменни стени на залата, която започваше направо от входа. Под издадените към двора прозорци имаше две пейки с наредени върху тях възглавнички, целите покрити с ръчно изработена дантела. Маси, върху които имаше урни с току-що нарязан пирен, опасваха едната стена, а гоблени, изобразяващи Първи май и селския панаир на цветята, красяха другата. Стълбището се виеше нагоре към втория етаж.

Стаята се осветяваше от свещник с формата на петолистник. Зърна познато оръжие.

— Ти обичаше да носиш този меч.

Той тихичко се разсмя.

— Имаш предвид, че обичах да го влача. Като малък няха търпение да го овладее. Татко драсна една черта на стената в стаята ми и каза, че ще започна да се обучавам да боравя с оръжия, когато порасна и стигна до знака. Всеки ден се мерех, докато...

Тя вдигна очи. Той гледаше надолу към нея със стиснати челюсти и предпазливост, която се четеше в тъмнокафявите му очи.

— Докато... — Погледите им се срещнаха. — Кой се умълча сега, Малкъм?

Усмихна ѝ се нерадостно.

— Докато стигнах горе-долу твоя ръст.

Не това искаше да каже. Сигурна беше. Той криеше нещо.

— Пак ли ми се подиграваш?

— Не. — Поведе я към стълбището. — Чудех се какво те кара да бъдеш толкова недоверчива.

Ако целта ѝ беше откровеността, щеше да отговори, че нуждата я кара, понеже никога през живота ѝ никои освен Ангелът на нощта, нейният отмъстител от детството, не бе заставал на нейна страна. Откакто се помнеше, беше или бедно сираче, което няма къде да отиде, или бедна родственица без пукната нара. Когато най-накрая си намери дом, Малкъм ѝ го отне.

Засмя се, за да прикрие горчивината си.

— Всъщност харесва ми да съм ниска, понеже като се препъна, не падам от много високо.

— Много остроумно.

— Милорд... — Пред тях застана прислужница на около петнадесет години. Русокосото момиче имаше живи лешникови очи, излъчваше здраве и свежест, а лицето му бе обсипано с лунички. Беше облечено в простичко скроена рокля, толкова нова, че конците по шевовите още не се бяха изпънали, беше препасало бяла, колосана престилка, а на главата си имаше боне.

— Извинете ме, милорд. Никой не се яви да се кандидатира за икономка.

— Благодаря ти, Дора — каза Малкъм. — Това е лейди Алпин. Моля те, пригответи един от апартаментите за гости за нея и камериерката ѝ.

Дора се поклони.

— Кой апартамент, милорд? След като мисис Елиът замина, май няма кой да ни каже.

— Алпин, ти се кълнеше някога, че познаваш всяко кътче в Килдалтън. Имаш ли някакви предпочитания? — попита я той.

От думите му лъхаше сарказъм, но не обърна внимание на намека му за това, че някога тя обичаше да се крие на разни места.

— Забравила съм много неща, а и не съм претенциозна, стига в стаята да има камина. Свикнала съм с по-топъл климат.

— Тогава ще имаш и тук най-слънчевите и топли стаи. — Нареди на Дора: — Големият апартамент на втория етаж, където винаги отсяда графът на Мар.

Тя въздъхна и притеснено хвърли поглед към стълбите.

— Милорд, тъй като мисис Елиът я няма и новата икономка напусна, на леглата няма чаршафи.

Той стисна зъби, но търпеливо произнесе.

— Ами тогава занеси чаршафи и всичко необходимо за стаята. Докато вършиш това, ще покажа на нашата гостенка къде се намира апартаментът.

— Да, сър. — Тя потегли мърморейки: — Свещи и кърпи, и много торф. Масло за лампите. Вода за умивалника...

— След теб. — Той посочи с ръка към стълбището.

Докато изкачваше каменните стъпала, Алпин минаваше покрай щитове от обработена кожа, върху които имаше медни плочки с имената на по-малките кланове, присъединили се към рода Кар: Линдзи, Елиът, Армстронг, Максвел, Джонстоун и Рамси. Хиляди

мъже, положили клетва за вярност пред Малкъм. Те щяха да го последват във всяка битка. Плащаха му налог, понеже беше техен главатар.

С подобно богатство какво щеше да прави с подаръка си, плантацията „Рай“? Сигурно беше, че не се интересува от плантации. Можеше да си купи няколко, без златото в раклата му да намалее.

Тя гореше от желание да го попита какво смята да прави със собствеността си на острова и щеше да го направи веднага, след като задействаше плана си да спечели доверието му и да се вмъкне в живота му.

Като изкачиха стълбите, той я поведе наляво. Зад тях се отвори врата.

— Малкъм?

Знойният глас го спря. Алпин хвърли поглед през рамо. Дъхът ѝ секна.

В рамката на отворената врата стоеше жена en deshabille^[1], раменете и ръцете ѝ бяха голи, а една дреха с каретата на клана Кар я покриваше от гърдите до коленете. Златисторусата ѝ коса беше в пълен безпорядък. Висока и гъвкава, самоуверена, тя се прозя.

Любовницата му, помисли си Алпин с повече ревност, отколкото бе очаквала. Подходящите ергени бяха рядкост на остров Барбадос. Веднъж я беше посетил един джентълмен, но Чарлз беше толкова пиян, че този мъж никога повече не се появи. След като се понесе мълвата за пиянството му, вече никой не си направи труда да ухажва Алпин.

Малкъм изрече:

— Добър ден, Розина. — Добави мрачно: — Позволи ми да ти представя гостенката си, лейди Алпин Маккей, живяла в Барбадос.

Светлите очи на жената се разшириха, после се спряха на Алпин. Изчервявайки се, тя помоли с усмивка Малкъм за извинение и промърмори: „Колко провинциално“, после се отдръпна и затвори вратата.

Алпин тръгна отново.

— Предполагам, че си ужасена — каза той.

— Едва ли. Разочарована съм.

— Така ли? И защо?

— Понеже не си държиш на обещанията.

Той спря пред една врата в края на коридора и я изгледа учудено.

— Така ли?

— Точно така. Обеща да сдържаш похотливите си наклонности.

Красивото му мрачно лице се озари от дяволита усмивка, когато се наведе към нея.

— Колко къса каишка би те задоволила?

Казваше едно, а си мислеше съвсем друго. Тя не го познаваше достатъчно добре, за да разбере какво има предвид. Без да знае защо, погледна към вратата, зад която беше жената, после към вратата пред себе си.

— Не съм сигурна. Вероятно дължината ѝ трябва да е един фърлонг.

Младият мъж се засмя.

— Мога да сторя някоя и друга пакост, а и повече с такава огромна каишка.

Намерила се в небрано лозе, взе да напада:

— Винаги те е бивало да вършиш пакости.

— Само че на една от тях, тоест целуването, ме научи ти.

Затрепери от ярост.

— Глупости, Малкъм Кар! Щом се срещнехме, ти винаги се опитваше да лепнеш мокрите си устни върху моите!

Спокойно ѝ отговори:

— Това ти го започна.

— Не съм!

— О, да. Ти го направи. Беше на рождения ден на Ейдриън. Ти беше на пет години, а аз — на шест. Беше я видяла да целува Чарлз и ме придума да опитаме. Толкова ми хареса, че исках отново да го изживея при всеки удобен случай.

Този спомен от миналото ѝ припомни, че някога бяха приятели. Но не за дълго.

— Носят се слухове, че си склонен да целуваш всяка жена, която ти позволи.

Една похотлива усмивчица потвърди лошата му слава.

— Само недей да забравяш, че ти беше тази, която ме примамва да тръгна по пътя на греха.

Тези малко напрегнати и приличащи на проповед думи я накараха да се засмее.

— Давай, Малкъм. Осъди мене за лошата си репутация. Припомни си обаче, че само един от нас харесваше тези влажни целувки.

Доброто му настроение се изпари.

— Нито един мъж ли не е събудил желание у тебе?

Нито един мъж не си направи труда да се приближи толкова много, едва не изкрещя тя. Опитът ѝ с целуването беше започнал и беше приключил с Малкъм Кар. Това беше толкова тъжно, че ѝ се доплака. Загрижеността му ѝ се стори искрена, затова тя смени темата:

— Това ли е стаята ми?

— Алпин... — изрече той. — Криеш нещо.

Тя се опита да се пошегува.

— О, моля те, Малкъм. Не ти прилича. Не разкривам подробности от аферите си, нито пък ги обсъждам пред непознати.

Отвори ѝ вратата.

— Разбира се. Колко недискретно от моя страна, аз, непознатият да питам.

Алпин мина покрай него.

— Недискретност. Друго твое безценно качество.

— Интересно. Защо ли ми се струва, че си чиста и неопетнена, а се мъчиш да го прикриеш?

Дори с гръб към него, усети проникателния му поглед и изпита странното чувство, че неволно го е предизвикала. Обърна се към него и каза:

— Защото ти не би различил чистотата и неопетнеността, ако попаднат в кожената ти кесия.

Малкъм присви очи и погледна кесията си на главатар.

— Чистота и неопетненост никога няма да влязат тук.

— Ще ми се да те ударя.

— Но няма да го направиш. Чувствай се като у дома си, Алпин. Ако премислиш по въпроса за дължината на каишката, ще бъда в кабинета си.

Ядосана повече на себе си, отколкото на него, Алпин се въздържа да затръшне вратата под носа му. Любезно му се усмихна и съвсем внимателно затвори вратата. Апартаментът ѝ се състоеше от дневна, спалня и тоалетна, както и по-малка стая за камериерката ѝ.

Тръгна към отворените прозорци и въздъхна с облекчение.

След пристигането си се страхуваше, че Малкъм може да я отпрати. След подходящи маневри успя да се настани в дома му и да открие истински доказателства за скандалното му поведение. За неин късмет и за успеха на каузата ѝ той щеше да излива страстите си върху великолепната си любовница и Алпин щеше да има възможност да пристъпи към изпълнение на следващата точка от своя план.

Погледна към двора на замък и се усмихна. С отворена уста Александър помагаше на камериерката ѝ да слезе от каретата. Калените в битки воители, прислужниците от пералнята, дори децата от Килдалтън се бяха втренчили в Елана и не можеха да повярват на очите си.

Малкъм се взираше във вратата, а мислите в главата му се въртяха в пълно безредие: „Стаята на Алпин. В собствения ми замък.“

Докато тя беше тук, ежедневно можеше да трови живота ѝ. Можеше да ѝ върне за удара, който му беше нанесла някога. Подобна перспектива би трябвало да го радва. Но в момента, в който разговорът им се върна на невинността, на неумелите целувки, които си разменяха в детството, почувства уязвимост у нея. Дали не вехнеше по някой мъж от острова, или пък беше искрена, като се кълнеше, че е имала любовни приключения?

Опита се да си представи как тя се извива гола в прегръдките на някой мъж, как са набъбнали зърната на пицните ѝ гърди, как лавандуловото на очите ѝ потъмнява от желание. Но установи, че знае много малко за жената, в която се бе превърнала, и нямаше да узнае истината от собствените ѝ уста. В писмата, които му пращаше от време на време, Чарлз рядко я споменаваше; той беше съкрушен от загубата на съпругата си.

Малкъм си каза, че сега, когато му принадлежи, разполага с необходимото време, за да опознае Алпин Маккей.

Припомни си колко шокирана бе тя, като видя полуголата Розина на вратата на неговата спалня. Капризна и изгаряща от нетърпение да се върне в родната си Италия, Розина бе изляла гнева си върху прислугата.

Търпението му се изчерпваше. Както и от предишната му любовница, така и от Розина се искаше да стои в Карворан Манър,

имението му близо до Стената на Адриан. Но в момента, в който баща му и лейди Мириам заминаха за Константинопол, тя се премести в Килдалтън. Обикновено делеше замъка с родителите си и природените си сестри; просто не желаше любовницата му да се натрапва в личния му живот или да скандализира роднините му.

Розина беше отзивчива и изобретателна партньорка в леглото и играеше нужната роля в текущите политически проблеми, но го отегчаваше до смърт и объркваше домакинството му. Нетърпелив да реши поне един проблем и да облекчи поне малко живота си, той тръгна към спалнята си.

Намери я да се изтяга върху леглото му, упражнявайки едно от най-прелъстителните си движения. Прокарваше пръст с дълъг маникюр от бедрото към пъпа си.

Усмихната, тя протегна ръце над главата си и замърка:

— Върни се в леглото, милорд. Намирам, че много ми харесва тук.

Старият глад раздразни стомаха и слабините му.

Той се загледа в пъпа ѝ и в мрежата от тънки резки, която напомняше за мъртвороденото дете от предишния ѝ любовник. Нямахше да зачене копелета от Малкъм. Алпин Маккей се беше погрижила за това.

Той се приближи до леглото и седна. Преобладаващите миризми от правенето на любов през изтеклата нощ бяха примесени със специфичното ѝ ухание на рози. Дори кожата ѝ на вкус напомняше току-що смажкани розови листа.

— Колкото и да ми се иска денят да измине неусетно по този начин, не бих могъл да го сторя.

Тя се извъртя настрани, повдигайки коляно, като по този начин му предложи безпрепятствено да наблюдава женствеността ѝ.

— Ядосан си, понеже изгоних икономката ти вчера.

Наистина беше ядосан, но да ѝ търси отговорност, винаги му костваше излишни нерви и напразни усилия.

— Само глупак би казал, че съм ядосан, особено след десерта, който ми поднесе миналата нощ.

Тя потърка буза в рамото си.

— Държа ме будна до зори. — Ръката ѝ се плъзна по-надолу. — Но сега съм отпочинала.

Изкушението го сграбчи в лапите си. Предварително бе набелязал линията си на поведение. Преценките можеха да почакаят до утре. Саладин можеше да се върне днес. Ако това станеше, Малкъм можеше да изслуша доклада на вечеря. Алпин щеше да бъде на масата. Алпин.

Розина протегна ръка.

— Ще си намериш друга икономка — каза тя без следа от акцент. Засегна болно място. Спорът между нея и него беше стар и нямаше изгледи тя да спечели.

— Бих могъл да използвам помощта ти през това време.

Тя се намуси и предизвикателно подхвърли:

— Ти каква искаш да бъда, милорд, любовница, чиновник или икономка.

Той едва не призна, че искаше и трите заедно — и повече. Но добре знаеше каква е разликата между мечтите и действителността.

— Това, което искам, Розина, е да се върнеш в Карворан Манър. Александър ще те придружи.

Очите ѝ заблестяха от гняв.

— Мисля, че ще се върна в тази хижа, която наричаш имение. — Скочи от леглото и гола прекоси стаята. Като стигна до умивалника, вдигна каната за вода и я разклати. — Това тук е празно. Няма чисти кърпи и тази мързелива Дора не ми е донесла нищо за ядене.

Понеже нямаше икономка, Малкъм имаше нужда от някого, който да поеме прислугата в ръцете си. И Алпин Маккей беше тук... Внезапно му хрумна една идея.

Изправи се и тръгна към вратата.

— Ще кажа на Александър да оседлае коня ти. Ще се наложи сама да си стегнеш багажа.

Розина го гледаше отпуснала рамене.

— Наистина ли ме отпращаш?

— Да. — Той отвори вратата.

— А съобщенията, които Саладин ще донесе от север?

— Ще ти ги донеса.

Обхванала с ръце гърдите си, като че му ги предлагаше, тя каза:

— Ще те видя ли преди това?

Излъга я:

— Разбира се. Твърде красива си, за да те оставя на собствените ти приспособления.

— Приспособления? — изсъска тя.

Той излезе в коридора и затвори вратата тъкмо когато каната се разби в нея.

Александър стоеше на горната площадка на стълбището.

— Днес е в лошо настроение.

— Ще ѝ мине. Заведи я обратно в Карворан Манър и ѝ дай топ синя китайска коприна и каса шери.

Александър си играеше с резбован върху дървеното перило на стълбището магарешки бодил.

— Добре, милорд, но има нещо, което трябва да узнаете...

Уморен от изненади и изчерпал търпението си, Малкъм за кой ли път съжали, че мисис Елиът отсъства. На нея можеше да разчита.

— Какво е то, Александър? Ако се каниш да ми кажеш, че мъжете се оплакват, че спалните им помещения не са проветрени и овнешкото било жилаво, ще ги пратя да работят на полето.

Това накара воинът да се усмихне.

— Отнася се за камериерката на лейди Алпин. Тя не... въъ... не е това, което би могло да се очаква.

По стълбите се чуха нечий стъпки. Малкъм се запъти към горната площадка, но се закова на място.

По стъпалата се изкачваше най-необикновената жена, която някога бе виждал на шотландска земя. Висока колкото Александър, прислужницата бе облечена в тясна пола и прилепнала блуза с широки ръкави от жълта, памучна батиста на ярки червени и сини шарки. Тюрбан покриваше черната ѝ коса. На главата си крепеше малко буренце.

Като се изкачи на горната площадка, тя се поклони и сведе глава, а лебедовата ѝ шия направи от този прост жест на подчинение едно грациозно движение. Балансът ѝ беше съвършен, буренцето едва помръдна.

Докато изучаваше абаносовата ѝ кожа и тъмнокафявите очи, Малкъм си помисли за приятеля си Саладин. Какво щеше да каже мавърът, когато се върнеше и намереше в замъка Килдалтън африканка на възраст за женене? Като се сети какъв хаос бе настанал в

собствения му живот, отговорът на този въпрос го накара да се усмихне.

— Мисля, че ти трябва да си Елана.

— Бас държа. Боговете, те пеят щастлива, щастлива песен в деня, в който съм се родила.

Речта ѝ съдържаеше много акценти; заедно с музикалността на барбадоския ѝ английски той долови недоизговорени напълно гърлени звуци.

— Надявам се, че не страдаш от носталгия по Барбадос.

— Аз съм ашанти — каза тя гордо. После му подаде буренцето.

— Правя ти подарък — водата на Барбадос.

Александър го пое, тиквайки го под мишница, като че беше чувал зърно.

— Ти си родена в Африка?

Тя стоеше неподвижна като статуя.

— Също като много други момичета от племето ашанти мене ме откраднаха от народа ми. На пазара в Барбадос Бимшиър Чарлз ме купи от един търговец на роби.

Очарован от гордостта ѝ, Малкъм каза:

— Какво е бимшиър?

— На баян това означава англичанин.

— Баян е езикът на Барбадос?

— Ти твърде умен, бял мъж.

Според Чарлз преди пет години Алпин беше вдигната голяма врява за освобождаването на робите в плантацията „Рай“. Тъй като тя очевидно притежаваше тази жена, Малкъм видя този каприз откъм най-лошата му страна. Алпин беше нелоялна.

Като се замисли за големия брой жени в домакинството си, реши да не проявява любопитство към новодошлите, докато не замине Розина.

— Ще намериш господарката си в края на коридора.

Той ѝ посочи стаята, в която беше Алпин, и се отправи към тишината и спокойствието на своя кабинет. Като се върне Саладин в Килдалтън, щеше да намери жена от своята раса. Един поглед към нея и целомъдреният мавър щеше да изгуби сърцето си.

Благодарен, че никога нямаше да стане жертва на любовта, Малкъм се отпусна в любимия си стол. Мислите му се насочиха към

любимото му развлечение: да си представя как ще господства над Алпин Маккей.

Алпин окачи в гардероба и последната от роклите си. Насочи вниманието си върху задната стена на този вграден шкаф за дрехи и взе да почуква с кокалчетата на пръстите си, докато се чу глух звук. Тогава затърси ключалка, която да отваря вратата към един от многото скрити тунели в замъка Килдалтън. Пръстите ѝ докоснаха метал. Тя избута настрани стената и се взря в тъмното. Миризмата на мухъл я върна в детството.

— Защо винаги казваш на този лорд Малкъм „разтреперано псе“? — попита Елана. — Той е страшно красив мъж.

Алпин затвори тайния вход и се обърна към приятелката си.

— Външния му вид не променя същността му. Той е един негодник.

— Бас държа. — Камериерката ѝ се наведе над леглото и надникна под балдахина. — Чудесна работа с иглата са свършили тук. Ти ми кажи какъв е бил преди пакостливите богове да вземат душата му.

Алпин не гледаше обективно на нещата, особено когато ставаше въпрос за Малкъм. Но приятелката ѝ заслужаваше честен отговор.

— В действителност той беше много сладко момче, което мразеше името си.

Елана преустанови изучаването на дюшека.

— Какво означава „Малкъм“?

— Кръстен е на някогашен крал на Шотландия.

Тя седна на пухения дюшек.

— Ти каза, че и Алпин е име на шотландски крал. И това ли е вярно?

— Да. И двамата сме били кръстени според правилата на тази земя.

Елана поклати глава.

— Представям си го.

— Това е единственото общо между нас. Като дете Малкъм отказваше да отговаря на името си.

— Как го наричаха?

— С различно име за всеки ден от седмицата. Прочиташе нещо за известни в историята мъже — крале или философи, воини или монаси. После си избираше някой и се превръщаше в този човек за през деня — дори и такива дрехи обличаше.

Камериерката вдигна кожения си куфар, постави го на леглото и го отвори.

— Имаш предвид страхотни панталони и накъдрени бели перуки?

Алпин си припомни деня, в който той се правеше на Чарлз. Беше си сложил корона от хартия. По това време тя беше избягала от Синклеър Манър и тайно живееше в стаята в кулата. Никой не подозираше за присъствието ѝ в Килдалтън, понеже се промъкваше през тайните тунели само нощем.

— Не. Не си спомням някога да си е слагал перука. Веднъж си избра да бъде Цезар. Носеше венец, изплетен от листата на самодивско дърво.

Елана заизмъква торбички с билки и започна да ги подрежда на леглото.

— Ти пееш щастливи, щастливи песни за тези времена.

— Да. Аз го харесвах — каза и наистина си го мислеше сега, когато знаеше, че той не беше казал тогава на чичо ѝ къде се криеше. — Но това беше много отдавна. Сега той е алчен мизерник, който угажда само на себе си.

Размахвайки снопче изсушени клонки, негърката каза:

— Можеш да го напоиш с моя чай „клеца в храсталака“.

Алпин се засмя. Елана притежаваше колекция от билки за всичко от разбито сърце до игриво око.

— Може и да го напоя. — Тогава ѝ хрумна една идея, начин да си осигури доверието на Малкъм и собственото си бъдеще.

Насочи се към леглото.

— Донесе ли съставките на соса „Ела при мен“?

Тъмните очи на Елана заблестяха.

— Бас държа. Донесох много. — Не е добър без пресни смокини и манго, които да прикрият горчивия вкус. Донесох само сушени плодове.

— Ще стане ли с ягоди и малини?

Тя сви рамене.

— Може и да стане. Ще направим сок.
Трябваше да се разпали любовното желание на Малкъм.

[\[1\]](#) Разсъблечена (фр.) — Б.пр. [↑](#)

ТРЕТА ГЛАВА

Малкъм седеше в кабинета си и се мръщеше на подноса с вече изстиналия обяд. Режеше задушения заек; месото беше жилаво и трудно се дъвчеше. Черният хляб би бил едно разнообразие, но само за моряк, пребивавал шест месеца в морето.

Отказвайки се от заека, той заби вилицата си в купчинка от нещо, което би могло да бъде отлично приготвен ечемик или ужасно разварен грах. Престраши се да го опита и откри, че лукът е малко, а солта и индийското орехче са сипани щедро. Индийско орехче!

Взе кана бира, за да преглътне тази отвратителна каша, и прокле Розина, че е изгонила поредната икономка. Червата му закъркори. По начина, по който се хранеше, спокойно можеше да си подели мюсюлманското ядене със Саладин. Но диета от орехи, ягоди, зеленчуци и ориз едва ли щеше да утоли глада му.

Би протъргувал стадото си тлъсти, испански говеда за едно препечено прасенце сукалче, печени дюли, картофи с магданоз и масло и хляб с хрупкава коричка. За подобна храна трябваше да чака до завръщането на родителите си и на мисис Елиът. Ядосан, стовари каната върху масата, стана и взе да обикаля из кабинета.

Също като баща си, дядо си й предишните графове на Килдалтън той ръководеше живота във владенията си от тази стая. Когато Малкъм навърши двадесет и една години, баща му, сега маркиз на Лотиан, му прехвърли по-малките си титли и се отдаде на живот, чиято цел беше дипломацията и щастието на неговата маркиза.

Малкъм беше имал за пример голямата любов на баща си и мащехата си. Те му бяха показали на каква близост могат да бъдат способни мъжът и жената, какво взаимно уважение могат да проявяват, научили го бяха да забравя и да прощава. Алпин му беше отнела възможността да има свое семейство. Осъден беше завинаги да си остане ерген.

Когато беше по-млад, Малкъм бе представен в най-изисканите приемни на Единбург, Лондон и Париж и положи усилия да си намери

жена, която да запали любов в сърцето му. Но когато нито една от любовниците му не забременя, той прие жестоката истина и реши никога да не се жени. Това нямаше да бъде честно към съпругата му. Не би могъл да живее с подобна измама.

В душата му се промъкна добре познатата тъга. Загледа се в ботушите си и забеляза изтъркано място на килима. Три пъти бе виждал баща си да крачи по същия този под, когато лейди Мириам раждаше. Беше видял сълзи на радост и облекчение, когато сестрите му се появяваха на бял свят без усложнения. Техният плач още отекваше в ушите на Малкъм. За последното той със сигурност съчувстваше на баща си.

Запъти се към стената, върху която бяха окачени семейните портрети. На първия от тях бяха нарисувани Малкъм, баща му и лейди Мириам в напреднала бременност.

Годините минаваха, но бащата на Малкъм никога не го караше да си търси съпруга. Така той цинично прие ролята на граф ерген. Леърдовете на най-известните шотландски родове, нетърпеливи да се съюзят с клана Кар, му представяха порасналите си дъщери. Приемаше играта на сватосването, но не можеше да допусне да подмами невинни момичета, които с право очакваха съпругът да ги дари с дете. Тъжната и добре прикрита истина беше, че деветият граф на Килдалтън не можеше да осигури поколение.

Но може би... Той прекъсна мисълта. Сега не беше време да храни напразни надежди. Северните кланове надигаха глави и роптаеха срещу суровото и нечестно управление на Джордж II и насочваха вниманието си към Италия и заточения Джеймс Стюарт. Казваха му „кралят през голямата вода“ и наричаха себе си якобити, название, което идваше от името му^[1]. Ако Хановереца^[2], временно заемащ трона на Британските острови, не проявеше по-голяма загриженост за благоденствието на поданиците си от планинските земи, Шотландия беше готова да причини такива неприятности, които щяха да направят битката при Флоден да изглежда като дребна разпра.

Нископланинец и владетел на Границата, Малкъм беше притиснат между двете фракции. Не можеше да вземе страна. Родната му майка беше англичанка и му беше завещала всички земи от своята зестра, една значителна част от Нортъмбърланд. Не можеше да затвори очи за английските си поданици, нито да обърне гръб на шотландските

си сънародници. Така че играеше възможно най-неутралната роля: държеше при себе си Розина, любовницата италианка, която говореше перфектно шотландски и пренасяше послания от планинските кланове до техния заточен монарх и обратно.

Никой не подозираше, че Малкъм е замесен. От десетилетия семейството му продаваше сол на високопланинците. Всеки път, когато приятелят му Саладин потеглеше на Север със скъпоценния товар, пренасяше и писма до якобитите и приемаше отговорите им, които Розина доставяше на Джеймс Стюарт или в Рим, или лятната му резиденция в Албано.

Щом Саладин се завърнеше от последното си пътуване, Малкъм внимателно щеше да отстрани печатите, да прочете кореспонденцията, да си отбележи необходимите неща и според новините да даде съвет на мащехата си. Нямаше да бъде безмозъчен участник в държавна измяна. Щеше да се намеси само ако клановете започнеха да говорят за война. И все пак, ако бъдеше заловен да върши всичко това, щяха да го обесят за предателство и владенията му щяха да бъдат конфискувани от Короната.

На вратата се почука. Сигурно беше Александър, който му носеше вест или че Саладин е бил забелязан, или че Розина се е върнала в имението Карворан. Малкъм каза:

— Влизай, но само ако носиш агнешки бут и пресен хагис^[3].

Алпин се вмъкна в стаята като лек ветреца. Беше се преоблякла в розова рокля с широки поли, заоблено деколте и къси буфан ръкави, общити с дантела. Пролетният цвят подчертаваше привлекателния ѝ меден тен. Тя би скандализирала обществото в Единбург или Лондон, понеже благовъзпитаните млади дами избягваха слънцето. Но Алпин Маккей никога не се бе подчинила на условностите.

Погледът ѝ попадна върху масата. Тя се усмихна и строго попита:

— Защо ти е още храна, Малкъм? Та ти едва си докоснал тази чинията си.

Празният му стомах пак се обади.

— Хрътката на мащехата ми не би докоснала тази храна. Опитай я, ако си достатъчно смела.

Брадичката ѝ се повдигна. Малкъм си отправи поздравления; тя никога не би отказала на предизвикателство.

Младата жена откъсна парченце от заешкото месо, пхна го в устата си и задъвка. Очите ѝ се разшириха и едва не се задави, припомняйки му за времето, когато бяха деца и се криеха под банкетната маса да лапат хайвер. Преглътна и избърса ръце в салфетката му.

— Мисля, че готвачката ти те мрази.

— Обича ме като син, но замина за Константинопол.

Тя сведе поглед към подноса, но не и преди Малкъм да забележи интереса, който блесна в очите ѝ. Какво ли мислеше? Че ще умре от глад? Най-вероятно беше тъкмо това. Вдигна хляба и го пусна в оловната чиния. Чу се звук като от удар на чук върху наковалня.

— Изненадана съм, че Розина не полага повече грижи за тебе.

Той беше готов да каже, че дарованията на Розина се крият в спалнята, но независимо от недоверието, което хранеше към Алпин, не можеше да допусне да я притеснява с толкова груба забележка. Освен това не смяташе, че тя разбира от такива сексуални закачки.

— Розина също ни напусна.

Тя се приближи до библиотеката и се зае да чете заглавията на подвързаните с кожа книги.

— Значи славата ти на съблазнител е спорна, освен ако не криеш някъде друга любовница.

Малкъм се заля от смях, като в същото време си мислеше, че отвореното момиченце се бе превърнало в интелигентна жена. Но колко интелигентна? И колко ли авантюри наистина бе имала? Затърси някакъв знак, но не откри нищо. Тя не притежаваше онази самоувереност, присъща на жените, които имат любовни връзки.

— Нещо лошо ли казах? — попита тя.

— Не. Повече съм загрижен да си напълня стомаха и да предотвратя бунта, който може да избухне сред хората ми.

— Бунт ли?

— Да. Мъжете умират за сваятна храна. Кажи ми, можеш ли да управляваш домакинство, Алпин?

Тя издърпа една книга, отвори я и с нокът взе да стърже петънце от стар восък от страницата.

— Спомням си, че четях тази история, когато се криех тук преди години. — Тъжната усмивка ѝ придаде дори още по-момичешки вид.

— Разказва се как един таласъм взимал децата, които отказвали да си

лягат. — Изразът на лицето ѝ стана тъжен. Затвори книгата и я върна на лавицата. — Съжалявам, че капнах восък върху страницата на книгата ти.

Малкъм си я представи на шест години, свита в помещението на кулата на замъка Килдалтън, където нямаше прозорци, със свещ в едната ръка и книга за чудовища в другата. Испита съчувствие.

— Господи — каза тя, — бях особено дете.

Отнасяше се жестоко и с подозрение към всеки, който пресечеше пътя ѝ — дори с онези, които се опитваха да ѝ помогнат.

— Особено, а? — предизвика я той. — Та ти напълни със сажди сандъка за брашно.

Тя се намръщи и потърка чело с неприкрита изненада.

— Така ли? Това не го помня.

Възнамеряваше да ѝ отмъсти за това, което бе направила като дете. Предишните ѝ злодеяния биха били ефективно оръжие, но той не трябваше да ги остави да засенчат последните ѝ престъпления на егоистична жена, която не зачиташе човешките същества.

— Не ми отговори. Можеш ли да ръководиш домакинство голямо като Килдалтън?

Погледите им се срещнаха.

— Да. Само трябва да ми представиш прислужниците.

Отговорът ѝ съдържаше честност и увереност. Можеше да ѝ помогне, като я представи на слугите. Можеше да заплаши, че ще уволни всеки, дръзнал да ѝ противоречи. Можеше да улесни живота ѝ, но нямаше да го стори.

— Дора ще ти покаже къде държим провизиите и ще те запознае с персонала... по-късно.

Тя продължи с огледа на книгите. Забеляза едно звънче, висящо на корда над главата ѝ, и попита:

— Какво е това?

Беше една измишльотина на баща му, която бе поставил преди години, когато залови Малкъм да подслушва, скрит в тунелите, разположени зад библиотеката. Звънецът беше завързан с рибарска корда за вратата на входа на тунела. Тази врата се намираще близо до по-малката зала. Малкъм ѝ отвърна с лъжа:

— Този звънец е от Мека. Когато Саладин се върна от поклонение на светите места, го донесе на баща ми.

Тя пресече стаята и седна на мястото пред прозореца. Малките ѝ крака се подадоха от обшитите с дантели фусты. Сви ръце в скута си.

— Ти обичаше да разказваш за нещата, които имаше намерение да направиш, като станеш граф. Оправдаха ли се очакванията ти? Изпълни ли всичко, което искаше?

Изненадан от интереса ѝ, Малкъм взе халбата и отпи.

— Понеже между мен и английските ми съседи цари мир, мога да се заема с Килдалтън. — Недоволството сред планинците усложняваше живота му, но не му беше удобно да разказва на Алпин за шотландските проблеми.

— Сигурно контролираш наемателите — каза тя. — Никога не съм виждала такива процъфтяващи ферми на Границата. Спомням си, че хората бяха бедни, поне тези, които се намираха между това място и владенията на чичо ми в Англия.

Той много се гордееше с постигнатото и въпреки това отговори хладно:

— Стремим се да отглеждаме по-добри и силни впрегатни коне, по-едър добитък и внасяме испанска стомана за коси и плугове.

— Испанска стомана — промърмори тя, а погледът ѝ беше далечен. — Заслужава си високата цена, нали? Не ръждясва и остриетата не се изтъняват.

Завладян от интереса ѝ, взе един нож от писалището си. Като измъкна острието от кожения калъф, той ѝ го подаде.

— Внимавай — предупреди я, отстъпвайки назад. — Може да се порежеш.

Тя стисна кокалената дръжка и пробва острието на палеца си. Веждите ѝ се повдигнаха от изненада и тихо прошепна:

— В Барбадос използваме голям нож, наречен мачете, с който режем тръстиката.

Ние?

Надменна като херцогиня, тя произнесе:

— Имам предвид робите, разбира се.

Бързо прибра ножа в калъфа и му го хвърли. Той вдигна ръка и го улови. Алпин имаше силна ръка и точно око. Още навремето беше здрава и силна, въпреки че беше слабичка и дребничка. Дори сега той се съмняваше, че тя тежи повече от петдесет килограма. Но беше ли все още потайна и склонна към измами? Възнамеряваше да узнае

всичко за нея: от плановете ѝ за бъдещето до названието на екзотичното ѝ ухание.

— Разкажи ми повече за тръстиката и живота ти в Барбадос. Честно да ти кажа, изненадан съм, че не си срещнала някой елегантен капитан на кораб и не си се омъжила там.

Насмешливост, а може би яд проблесна в очите ѝ. После се засмя, подпря ръце о седалката и вдигна глава към гипсовия таван.

— Повечето от англичаните, подходящи за женитба, които идваха на острова, бяха втори или трети синове без нито фартинг на тяхно име. Те играеха хазартни игри или спекулираха с малкото, което притежаваха. Много малко от тях имаха успех в нещо друго, освен в залаганията на бой с петли.

Така както беше седнала, представляваше прекрасна гледка. Изведнъж му хрумна, че тези втори и трети синове са били глупаци. Въпреки това пак бе дала да се разбере, че е имала много любовни авантюри. Не можа да се въздържи да не каже:

— Ти залагала ли си някога на петел?

Тя настръхна.

— Дамите не се интересуват от боеве с петли.

— Ако Алпин Маккей е израснала като благовъзпитана дама, то Хановерския ни крал говори перфектно шотландски.

— Аз наистина съм дама — засмя се младата жена.

— Виждам. — О, да, такава беше, но той се съмняваше, че действа като дама. — Ти носеше бричове и яздеше без седло...

Стана сериозна, очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха леко разтворени.

— И живях в конюшните на Синклеър Манър, или си забравил това?

Объркан, той върна ножа в едно чекмедже в писалището си.

— Мислех, че предпочиташ менажерията си от ранени същества пред братовчедите си.

— Протъргувах един комплект от тези същества за друг. Ето защо избягах и дойдох тук.

Беше превърнала живота на Малкъм в истински ад и бе посяла семената, които щяха да унищожат бъдещето му. Той се усмихна леко.

— Хванах те да крадеш храна от кухнята.

Тя потръпна.

— Толкова бях изплашена в онази нощ. Ти ми каза, че щели да ме обесят и да използват ушите ми като стръв за риба.

— Доколкото си спомням, това беше единственият случай, когато имах превъзходство над тебе.

— Наистина ли вярваш на това?

Някои от детските им спорове сега изглеждаха смешни и той се замисли за момент, дали не възнамерява да се разправи твърде грубо с нея.

— Ти в какво вярваш?

Тогава тя се наведе напред и каза:

— Знам, че ме прегръщаше и ме целуваше, и ме накара да обещавам да ти родя дете.

Обективността му се стопи също като лъчите на залязлото слънце.

— Можеш да бъдеш сигурна, Алпин, че точно това обещание никога няма да спазиш.

Бузите ѝ се покриха с руменина.

— Никога не съм си представяла, че очакваш от мене да... че ние бихме... че...

Развеселен от неудобството ѝ, той игриво попита.

— Какво е това, което никога не си си представяла?

Тя неуверено произнесе:

— Че бихме могли да изпълним обещанието. Тук съм, защото няма къде другаде да отида, Малкъм. Чарлз е знаел това, когато ти е приписал плантацията.

— Как откри това? Предполагаше се, че е лична сделка между мъже.

— Но то засягаше мене. Чарлз е предполагал, че ще постъпиш честно и ще ме вземеш под опека. Можем да бъдем приятели. Дори се съгласих да ти стана икономка. — Добави по-твърдо: — Няма да приема милостиня, нито пък да ти бъда в тежест.

Проклятие, мразеше да се чувства виновен. Разкаян, той възрази:

— Как мога да кажа, че ми тежиш, ако сама си изкарваш хляба?

Тя преглътна, а погледът ѝ прескачаше от глобуса към писалището, после към недокоснатата храна.

— Много добре. Предполагам, че трябва да обсъдим заплатата ми.

Малкъм въобще не бе помислил за това. Имаше други планове за нея.

— Понеже ми принадлежиш, както сама подчерта, дължен съм да те обличам и да задоволявам всичките ти нужди.

Тя залюля крака и заприлича на дете.

— Същото, което правиш и за мисис Елиът ли?

Оскърбен от сравнението, той каза:

— Не осигурявам на мисис Елиът копринени рокли и шивачки.

Тя потупа полите си.

— Това е памук, а не коприна. Елана ще шие моите и нейните рокли.

Черната жена.

— Дължен съм да ти кажа, че съм разочарован от това, че поддържах институция като робството. Очаквах повече човечност от тебе.

Младата жена присви очи и стисна юмруци толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Ненавиждам робството и всеки, които казва обратното е проклет лъжец. Елана е освободена.

Малкъм беше изтълкувал неправилно намеците на Чарлз за бедите, които Алпин била причинила сред робите в Барбадос. Ако можеше да ѝ се вярва, двамата с Чарлз бяха имали различно отношение към робството. Сега разбра, че всъщност Чарлз бе поддържал робството.

Е, най-после едно достойно за уважение качество у нея.

— Ти ли принуди Чарлз да я освободи?

Погледите им отново се срещнаха.

— Да. Вместо да ми плаща за няколко години работа като негова икономка. Елана сама ще си изкарва хляба.

Тъй като един роб можеше да се продаде за повече от хиляда и двеста лири, Малкъм реши, че Чарлз е бил или глупак, или извънредно мекушав. Но нито едното от двете не му звучеше достоверно, понеже според докладите и банковите сметки, които адвокатът Кордингтън редовно му изпращаше, плантацията бе имала значителни доходи всяка година през последното десетилетие. Последната реколта беше изключително богата; Малкъм беше използвал печалбата от нея за построяването на нов мост над река Тайн.

— Чарлз е бил щедър опекун.

— Аз пък съм много добра икономка. — Усмивката ѝ му позволи да зърне трапчинките на бузите ѝ. — Вярвам, че ще ми плащаш според заслугите.

Разбра, че няма избор по този въпрос, и въпреки това идеята да ѝ плаща, на нея, която направи живота му нещастен, го дразнеше. Освен това беше шотландец и знаеше как да бъде пестелив.

— Ще ти плащам петдесет лири годишно.

— Двеста — каза тя сериозно. — Плюс подходящ гардероб.

Той измина няколко крачки, които ги деляха, и изрече:

— Сто.

Без изобщо да се притеснява, тя отвърна:

— Сто и петдесет и всичко, от което ще имам нужда. Гардероб, разбира се. Неделите да ми бъдат почивни дни и една свободна седмица всяка година, която да започва от рождения ми ден. И парите, които Чарлз ми остави.

Ако можеше да се пазари така успешно и с месаря, тя щеше да спести парите на Малкъм.

— Ти ще си плащаш на камериерката.

— Разбира се. Винаги съм го правила.

— Дадено. — Подаде ѝ ръка.

Тя я пое, а дългите ѝ, фини пръсти се свиха около неговите. Той се загледа в ръката ѝ, загоряла от слънцето. Представи си гърдите ѝ, млечнобели, в контраст с останалите части на тялото ѝ. Колосаните бели чаршафи биха били съвършен фон за косата ѝ с цвят на лешник.

— За какво мислиш, Малкъм? Че си сключил неизгодна сделка?

Той прогони еротичните видения и се прокле, че си е позволил похотливи мисли, свързани с Алпин Маккей.

— Не. Мисля си, че ти го направи.

Алпин освободи ръцете си и скочи от мястото под прозореца.

— Аз никога не сключвам неизгодни сделки. А сега ми кажи какво обичаш да ядеш, часовете за хранене и колко човека трябва да храня.

През следващия един час Алпин пишеше, докато той диктуваше дългия си списък от деликатеси, които дори кралският готвач трудно би осигурил. Опитът на Малкъм да я сплаши беше толкова прозрачен, че тя се чудеше дали не е подразбрал мотивите ѝ, или наистина не я

харесваше. Но тя беше извършила само няколко детски лудории навремето. Той сигурно ги беше забравил и ѝ беше простил. Май бе станал мрачен, затворен мъж, който не би могъл да се забавлява дори на карнавал. Не би могъл да знае, че тя има намерение да се омъжи за него и да поиска „Рай“ като сватбен подарък. След като документите се подпишеха, щеше да остави Границата зад гърба си и да поеме с кораб към къщи.

— Ще наглеждаш домашните прислужници, ще проверяваш всяка сутрин, дали леглото ми е оправено и дали добре са се погрижили за дрехите ми.

Той е твърде самоуверен, реши тя. О, наистина представляваше великолепно гледка, изтегнал се удобно в стола си. Облечен все още с перфектно изгладена фустанела, той беше кръстосал дългите си, мускулести крака. Освен силата, която струеше от него, личността му загатваше и за някаква ленива чувственост. Великолепните му кафяви очи танцуваха, пламнали от интерес, правият му нос и фините високи скули говореха за векове шотландско благородство.

— Ще има ли още нещо, милорд? — попита.

— О, да. — Подръпна каишките на кожената си кесия. — Довечера искам печено прасенце сукалче, печени дюли, картофи с магданоз и масло, хрупкав хляб и още хиляди дреболии, достатъчни да напълнят една вана.

Тъй като искаше да бъде далеч от него и от деспотичното му отношение, тя стъгна листа и се изправи.

— Девет часа добре ли е?

Той погледна слънчевия часовник. Минаваше шест следобед.

— Не можеш да се справиш толкова бързо, нали?

Тя събра колкото можа мелодраматизъм, въздъхна и протегна ръка.

— Мога, разбира се. — Тъй като той не се изправи веднага, тя продължи: — Предлагам сос от стафиди и смокини за прасенцето. „И една голяма доза от сока на Елана «Ела при мен».“

Малкъм облиза устни, но си остана там където беше.

— Или пък — изрече тя, посочвайки подноса — да взема да затопля този заек.

Той каза с присвити очи:

— Измамата е много лош начин за начало на сделката ни.

Осъзна, че не би могла да го подмами, ако само се дразнят; дори най-силната доза от любовния еликсир не би успяла да превърне враждебността в привързаност. Но ако Малкъм не я представеше на персонала, тя трябваше сама да си извоюва авторитет сред прислугата. Ръката ѝ продължаваше да си стои протегната.

— Искях само да се защитя. А сега ще ме представиш ли на слугите?

Втренченият му поглед я накара да замръзне на мястото си.

— Имам работа тук. Трябва да оправя сметките на домакинството. Дори зърното в складовете не е описвано, откакто мисис Елиът замина през февруари.

Още една отстъпка от нейна страна, но можеше да използва допълнителните задължения в своя полза.

— Ще ти направя сметките. Много добре боравя с числата. — Като го видя как скептично се намръщи, тя добави: — И съм честна. Можеш да ми се довериш.

Той се изправи. След като ръката му хвана нейната, Алпин изпита странното чувство, че Малкъм изобщо не ѝ вярва.

[1] На английски се произнася джакобайт. — Б.пр. ↑

[2] Представител на Хановерската династия. nХановер, ист.област в Северозападна Германия от 1714–1837 г. в персонална уния е Англия. — Б.пр. ↑

[3] Саздърма от агнешки дреболии (шотл.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устата на Малкъм се пълнеше със слюнка, като гледаше истинския пир пред себе си, точно ястията, които беше поискал.

— Лейди Алпин ли приготви това?

— Да, милорд. Тя и африканката. — Дора поклати глава и прокара пръсти по ръба на писалището. — Кой би си помислил, че една истинска дама ще запретне ръкави и ще се поти около огъня.

Истинска дама. Промените, настъпили у Алпин, продължаваха да го озадачават, но не чак толкова, че да забрави миналото или да промени планове си за бъдещето ѝ. Имаше достатъчно време да обмисли тези неща, а го бяха налегнали и други грижи, свързани с якобитите от планините, които си бяха наумили да сложат Джеймс Стюарт на трона. Дано Саладин се върнеше с известия, които да разкрият позицията на северните кланове и бъдещите им действия.

— Къде е лейди Алпин?

Дора поглади новата си сатенена престилка.

— Брой провизиите в килера и чака да се стопли водата ѝ за баня. — Момичето добави шепнешком: — Тя се къпе всяка вечер и каза това пред цялата прислуга. Само на жените, нали разбирате, не на общарчето, нито на другите момчета.

Той откъсна парче от печеното прасенце. Пара, ухаеща на стафиди и смокини, изпълни ноздрите му. Въображението му пък се изпълни с образа на Алпин, гола във ваната. И двете неща повдигнаха настроението му.

— Тя скоро ще почне да те топи във ваната всяка вечер.

Както предполагаше, Дора направи физиономия като някоя матрона, пред която са споменали неприлична дума.

— По-скоро бих се оставила да ме вържат за плуга на баща ми и да ме влачат до Единбург само по долни дрехи.

— Това беше само шега, девойче.

— О. — Изчервявайки се, тя продължи да търка въображаемо петно върху писалището. — Милорд... Вярно ли е, че някога лейди

Алпин е живяла тук, когато сте били малки?

Вкусното месо просто се топеше в устата му.

— Да. Тя избяга от дома на чичо си.

— Обущарчето рече, че мистър Линдзи казал, че старият Ангъс Макдод се закле, че тя намазала с мас седлото ви и сложила магарешки бодли в леглото ви.

Беше забравил много от по-безобидните пакости на Алпин. От години бе живял единствено с мисълта за непростимия ѝ грях. Преглътна с усилие и почувства върху гърба си твърдата кора на дървото, усети стегнатите въжета, които минаваха през гърдите му и го държаха здраво за дънера. Алпин стоеше пред него в този ден със святкащи очи и буркан жужащи стършели в ръка.

„Вземи си назад думите, които каза за роклята ми“ — настояваше тя, разклащайки буркана.

„Никога — извика и изрита прахоляк върху единствената рокля, обличана някога от нея. — Изглеждаш по-зле от някоя повлекана. Приличаш на галеното кученце на чичо си, цялото издокарано в сатен и панделки.“

Очите ѝ се напълниха със сълзи:

„Мразя те, Малкъм Кар!“

„Името ми е Цезар“ — заяви той.

Тогава тя повдигна края на тогата му, махна капака на буркана и изхвърли съдържанието му под саморъчно направения му костюм.

Гъделичкането от крачката на насекомите по интимните му части се превърна в боцкане, хапане и нетърпима болка. Когато подуването започна, си мислеше, че никога няма да спре и докато се стъмни, топките му станаха големи колкото юмруците на ковача.

Акушерката каза тогава, че никога няма да има деца. Матехата му не бе съгласна с това твърдение. Но тя напразно вярваше в някакво чудо, тъй като нито една от жените, с които Малкъм имаше връзки, не забременя. Само родителите му, Саладин и Александър знаеха ужасната истина. Ако станеше публично достояние... Той прекъсна мисълта си, понеже не можеше да понесе разочарованието, което хората му биха изпитали.

— Беше ли тя най-подлото дете в Кристендъм? — попита Дора.

— О, да. Тя беше страшна пакостница.

— Като я гледа човек сега, никога не би го предположил, милорд. Тя е толкова способна и не търпи дързости от никой от слугите. — Взе да се киска. — Преди малко изгони надутата Емили. Хванала я в казармените помещения да си играе на „целуни ми луничките“ с Раби Армстронг.

С още една прислужница по-малко казармите нямаше да бъдат почиствани както трябва. Войниците щяха да се оплакват. Малкъм трябваше да даде урок на Алпин. Тя щеше да се ядоса и да отиде в дома на чичо си, откъдето беше избягала преди години. Точно както желаше. И все пак перспективата да има Алпин под покрива си, под разпорежданията си — по дяволите, и под себе си в леглото — беше определено привлекателна.

На другия ден следобед откри Алпин в казармите, където сваляше от леглата мръсните чаршафи. Около нея се въртяха половин дузина войници, наперени като петли, вперили гладни или пък сериозни погледи в нея.

Нима флиртуваше с хората му? Той се ядоса. Значи хитрото дете бе станало кокетка. Но като се приближи до прозореца, откъдето можеше да чува и вижда, разбра, че тя разказва на мъжете за случая, когато той падна от кокилите си право в кладенеца.

Облечена в стара синя рокля, без обръчи и широки поли, повече приличаше на работлива пасторска дъщеря, отколкото на важната икономка, която Дора бе описала. Това, което най-силно го озадачи, беше лекотата, с която привличаше вниманието и истинското забавление, което доставяше с разказа си.

Докато оправяше натъпкания със слама кожен дюшек, тя каза:

— След като спаси Малкъм, лорд Дънкан го попита дали е тръгнал да лови риба, или се упражнява в изпълнение на ролята си за първомайския парад. Той изпъчи гърди и каза, че умираше от жажда.

— Нашият предводител знае как да си служи с думите — пошегува се Раби Армстронг. — Предполагам, че лейди Мириам е имала какво да каже, когато нашият лорд едвам не се е удавил.

Мъжете се засмяха. Двама се запътиха да ѝ помогнат. Тя им махна с ръка да не го правят.

— Тя наистина каза много неща, доколкото си спомням. — Алпин се загледа през прозореца. — После научи и двама ни да плуваме.

Малкъм си припомни всичко. След като уроците приключиха и възрастните си заминаха, Алпин настоя да плуват голи. Тя беше нисичка и слабичка, плоска като дъска и със зърна на гърдите, приличащи на розови копчета. За пръв път членът му се втвърди и тя беше причината. Тогава Алпин се разсмя и му каза, че би могъл да хване някоя риба с тлъстия си червей.

Дали е плувала гола на тропическия остров? Не, била е твърде заета да наблюдава как бедният Чарлз се е напивал до смърт. Дали нещастното й детство я беше направило безчувствена към страданията на другите? Вероятно, тъй като не бе показала дори искрица тъга заради загубата на бившия си настойник. Тази мисъл разочарова Малкъм. Правеше се на милостива, а всъщност беше безсърдечна. Чарлз я беше приел тогава, когато никой от Границата не би взел такова твърдоглаво и хитро дете. Беше се грижил за нея и дори направи така, че Малкъм да заеме мястото му. Е, добре, щеше да се грижи за нея — по свой, собствен начин.

— Дълго време след това той не се приближаваше до кладенеца — тъкмо казваше Алпин.

Малкъм влезе в стаята.

— Доколкото си спомням случая, ти ме бутна в кладенеца и захвърли кокилите ми в помийната яма.

Тя изненадано вдигна поглед и се усмихна.

— О, я стига, милорд. Признай, че нямах избор, не и когато заплашваше да ме набиеш с тях.

— И ти се подсигури това да не стане.

— Момичетата сами трябва да се облагодетелстват и ако не те познавах добре, бих си помислила, че смяташ да ме обвиниш за всяко зло, което те е сполетяло в детството.

Не за всяко, помисли си той. Само за едно единствено, което бе оставило дълбоки белези, което го бе лишило от възможността да създаде семейство.

— Нека просто да кажем, че бях по-здравомомче, когато ти си стоеше в Синклеър Манър.

— Не се опитвай да отричаш дружбата ни — скастри го тя. — Нали затова винаги искаше да си играем на младоженци.

Един от войниците отбеляза:

— Лордът никога не играе тази игра. Няма да бъде окован в брачните вериги. Не и докато излива страстите си върху мекушави жени.

Алпин праметна през рамо дългата си плитка.

— Кой казва, че съм мекушава?

Те се засмяха. Малкъм се почувства унижен, защото бе опитвал по глупав, детски начин да се сприятели с нея по пътя на обичта. Той посочи с глава към вратата.

— Сигурен съм, че Александър има някаква работа за вас, ергени.

Раби Армстронг скочи на крака.

— Но, милорд...

Със заплашителна нотка в гласа си, Малкъм каза:

— Нещо като да наблюдавате кога ще се появи Саладин и да надуете рога, когато това стане.

— Да, сър. — Те сконфузено се сбогуваха и излязоха от стаята.

Младата жена отиде до съседното легло.

— Не трябваше да ги отпращаш. Изморени са от нощната стража и се нуждаят от почивка.

Властният й тон го свари неподготвен.

— Ти ги притесняваше повече.

— Ревнуваш ли, милорд?

— Не. Яд ме е. Не трябваше да уволняваш Емили — изтърси гой.

— Дора ти е казала какво се случи?

Малкъм повдигна рамене.

— Така или иначе, пак щях да разбера. А сега, ако обичаш, ми дай някакво обяснение. Емили работи тук от две години.

Отговори му весело:

— Държа се лошо с Раби.

— Ха! Алпин Маккей обвинява някого за лошо държание. — Тази ирония го накара да се разсмее. „Целуни ми луничките“ е безобидна игра.

Тя се обърна, като притискаше до гърдите си смъкнатия от леглото чаршаф.

— Не и ако имаш лунички на местата, където са тези на Емили.

— И къде са те?

Изглежда го продължително.

— Използвай мъжкото си въображение.

Той го направи, но фантазиите му се въртяха около жената пред него и прекрасно оформеното тяло, скри то под работната дреха.

— Под или над кръста?

— Зависи.

Изпухтя, опитвайки се да си припомни последния път, когато е бил надхитрян от жена. Като видя доволната ѝ усмивка, реши, че тя се гордее с умението си да поставя мъжете на място. Странно, тъй като на двадесет и седем би трябвало отчаяно да си търси съпруг.

Младата жена въздъхна и избърса потта от челото си.

— Не съм уволнила Емили завинаги. Само я отпратих за следобеда. Грижи се за децата на мисис Кимбърли, за да може жената да дойде днес и да ни пече хлябове и сладкиши. Отсега нататък Емили ще си гледа работата в замъка както трябва. — Тъй като не последва коментар от негова страна, добави: — С твоето одобрение, разбира се.

Беше толкова пряма и изобщо не се боеше. В някои отношение изобщо не се беше променила.

— Разбира се. И с Чарлз ли говореше толкова прямо?

Тя хвърли чаршафите в средата на стаята. Отговори му нацупено:

— Рядко намирах време да разговарям с него въобще.

Жарта, съдържаща се в думите ѝ, не изненада Малкъм, но намекът ѝ го озадачи. Та Чарлз трябва да е бил безкрайно снизходителен към нея!

— Предполагам, искаш да ми кажеш, че там си работила повече, отколкото тук?

Тя се завъртя.

— Работех толкова, колкото и всички останали. Нямах... — стисна устни.

— Нямаше какво?

— Нищо.

— Не мога да повярвам, че Алпин Маккей се страхува да каже това, което мисли.

Взе да си играе с гривната си.

— Не ме е страх.

— Тогава доизкажи се.

— Не е важно.

— Приятели сме, помниш, нали?

Тя въздъхна.

— Работих много, понеже нямах избор.

Ако повярваше на разказа за неволите ѝ, това сигурно щеше да осигури разбирателство между тях и вероятно нещо повече. Като я гледаше сега, преизпълнена с достойнство, той изпита, макар и неохотно, уважение и внезапно силно желание да узнае точно какво можеше да се окаже това „нещо повече“.

Веднага прогони мисълта да бъде в интимни отношения с Алпин Маккей.

— Надявам се да проявиш същата лоялност и към мене. Можеш да започнеш, като се заемеш да ме обучаващ по въпросите, свързани с една захарна плантация.

Тя се усмихна малко по-ведро.

— Бъди сигурен, че ще съм лоялна, милорд. Ще се грижа за собствеността ти като за своя.

Повярва ѝ толкова, колкото вярваше, че самият той е уелсец, с име, дълго като зимата. Изправяйки се, вдигна попадналия настрани чаршаф и го сложи при другите. Бельото за пране миришеше на потни мъже, прекарали дълго време на старата арена. Тя щеше да изцапа роклята си, ако пренесеше мръсните ленени чаршафи. Притеснен, че изобщо го е грижа за нея, и все още сърдит, че бе нахлула в дома му и бе очаровала прислугата и войните му, Малкъм я подозираше, че крои нещо.

— Някой наистина е работил здраво в „Рай“. Това личи от доходите на плантацията.

Тя измърмори нещо, което звучеше като:

— Ти би трябвало да знаеш. — После смъкна последния мръсен чаршаф и тръгна към купчината. — Като говорим за работа... Ако ме извиниш, бих искала да свърша тук, за да мога да пояздя след това. Имаш ли някакви предпочитания към ястията за вечеря?

Той постави ботуша си върху чаршафите.

— Кажи ми защо споменаването на плантацията „Рай“ те разярява толкова, че си готова да буйстваш. Мразеше ли това място?

Буреносното виолетово в очите ѝ му напомняше за небето точно преди залез.

— Не съм разярена и не мразех това място. — Коленичи и пъхна ръце под купчината. Когато той не помръдна ботуша си, тя се загледа в подгъва на фустанелата му. — Просто съм заета и нямам търпение да яхна онзи сив кон с тъмните петна. Ще пуснеш корени върху тези чаршафи.

Беше дошъл тук да упражни правото си на господар в своите владения. Алпин можеше и да притежава остър ум, но трябваше да прави каквото ѝ кажеше. Понеже имаше възможност да я притисне до стената, можа да забележи неспокойствието ѝ. Обаче мислите му промениха посоката си. Той усети своята голота под фустанелата. По кожата му преминаха чувствени тръпки.

— Все още не си ми казала истинската причина, поради която не желаете Емили да почиства казармените помещения.

— За нейно добро е. Може да си навлече някоя... беля на главата. Освен това дава лош пример на другите домашни прислужници. Ако тя се държи неприлично и аз си затворя очите, другите могат да направят същото.

Неприличното поведение се превърна в ярка картина в ума на Малкъм, като обектът на желанието му бе Алпин.

— Няма нищо лошо във флиртуването — каза той, неспособен да се справи с копнежа си по това загадъчно „нещо повече“.

— О, има и още как! Бащите изпращат дъщерите си тук, за да работят и ти като господар си длъжен да се грижиш те да са добре както физически, така и в морално отношение. Имаш същите задължения, както и лордът, който възпитава сина на краля.

Права беше, но проклет да е, ако ѝ го признае. Още нещо разбра, а именно, че не беше готов да приключи разговора.

— Ти беше тук с мъжете.

Тя се засмя.

— Аз едва ли представлявам някакво изкушение.

Да не би да си търсеше комплименти? Какво, дявол го взел, щеше да стане, ако ѝ пробуташе един.

— Това говори, че си стояла прекалено дълго на този тропически остров, Алпин. Всеки един от тези мъже би заменил най-добрия си кон за възможността да си поиграе с тебе на „целуни ми луничките“.

Отвърна му с усмивка:

— Уверявам те, милорд, това никога няма да стане.

— Нима си загубила всичките си лунички?

— Малкъм Кар! — Тя го плесна по прасеца. — Как си позволяваш да бъдеш толкова вулгарен.

Без да обръща внимание на възмущението ѝ, продължи:

— Спомням си, че имаше цяла купчинка тук. — Докосна бедрото си. — И тук. — Ръката му се премести нагоре по бедрото към слабините му. — Да не забравяме и онези по гърба ти.

— Май си забравил, че и ти имаше.

— Къде?

— Престани веднага! Достатъчно! Говорехме за Раби и Емили.

— Момчето го остави на мене. Ще му поговоря.

— Сигурна съм, че ще го направиш. Ще е от полза.

— Подиграваш ли ми се?

— Не. Просто не мисля, че ще успееш да контролираш любовния живот на Раби. Гарван гарвану око не вади.

Клюкарите в Уайтли Бей бяха напълнили главата ѝ с разкази за многобройните му флиртове. Той ухажваше благородните девици, та никой да не се усъмни в причината, поради която отлагаше женитбата си. Не би могъл да запази чиста съвестта си и да се ожени за някое момиче, обричайки го на бездетност.

— Какво има? — попита тя. — Малкъм, най-големият женкар си глътна езика, а?

— Направих ли опит да те прелъстя?

— Не, разбира се — тихо каза тя. — Няма да направиш подобно нещо.

— Бих могъл да го направя.

— Е, тогава не го прави. Не бихме си подхождали, не и като любовници.

— Откъде знаеш?

— Просто знам и толкова. Можем ли да се върнем на проблема Емили и Раби?

Имаше намерение да покаже на Алпин Маккей, колко греши, като го предизвиква.

— Ще се обзаложиш ли с мене, дали мога, или не мога да контролирам любовните авантюри на Раби?

Обърна глава и го огледа внимателно. Но когато езикът ѝ се показва и обходи устните ѝ, оставяйки влажна дия, той загуби способността си да се контролира. „Чакай! — закрещя съвестта му. Та фантазиите ти са насочени към Алпин Маккей.“

Шокиран от собствената си реакция, той скръсти ръце на гърдите си и повдигна вежди.

— Е?

— Защо не, милорд? — Сви рамене, привличайки вниманието му върху съвършената им изваяност и изящната трапчинка в основата на гърлото ѝ. — Залагам бъчвичка ром срещу сивата ти кобила.

— Какво? Цял кон за буре алкохол? Това не е честно.

Започна да му говори като учител на ученик:

— Аз имам шест бъчвички ром. Ти имаш десет пъти по толкова коне. Всичко е изчислено точно, моят залог е също толкова ценен за мене, колкото твоят за тебе.

Всъщност той не искаше рома... освен ако не можеше да използва случая да разбере внезапния си интерес към жена, която не би трябвало да желае.

— Много добре, но само ако го изпием заедно.

Тя потръпна.

— Цяла бъчвичка? И двамата ще бъдем мъртвопияни.

— Тогава ще пийнем по чашка като приятели. „Най-добри приятели“, както ни описваше, доколкото си спомням. Освен ако не си си променила мнението.

Тя отново много се заинтересува от гривната си.

— Бъди спокоен, Малкъм, не можах да променя чувствата си към тебе, въпреки че опитвах.

Веселият ѝ тон не успя да прикрие намека, нито пък блясъка в очите ѝ. Той погледна към нея и ѝ се усмихна.

— Добре, Смятам да продам „Рай“ и бих искал да науча повече за него, преди да го направя.

Очите ѝ се разшириха и лицето ѝ побледня.

— Не можеш да продадеш „Рай“. Това ще е голяма глупост. — Сграбчи го за глезена. — Моля те, не го продавай.

— Защо не?

Погледът ѝ отчаяно прескачаше от леглата към тавана, оттам към стената с окачените на нея фустанели.

— Разбира се, че можеш да продадеш плантацията, след като я притежаваш — изрече като обезумяла. — Но какво ще стане с хората там? Прислужниците. Робите?

Произнесе последната дума с такава страст, че Малкъм пак си припомни неприятностите с робите преди пет години. Нима Чарлз се беше съгласил да му даде плантацията тъкмо защото Алпин бе застанала на страната на робите? Първият му инстинкт беше да отхвърли идеята, че Алпин, която някога познаваше, беше способна да се бори за хуманитарна кауза. Но като дете бе обичала животните, а оттогава Малкъм не я беше виждал. Не му беше писала, нито пък Чарлз му бе предоставял в писмата си информация, засягаща само нея.

— Не съм решил какво да правя с „Рай“. Защо не ми помогнеш? Можеш да ми разкажеш всичко за това място, да ми кажеш мнението си.

В очите ѝ се четеше съмнение.

— Ще продължаваш да печелиш много, ако задържиш плантацията.

— Понеже робският труд е евтин?

Изпаднала в ярост, тя просъска:

— Това е мерзост.

Беше виждал очите ѝ да искрят по същия начин преди години, когато я заплашваше, че ще изкопае мъртвия ѝ язовец и ще си направи кесия от кожата му. Беше се нахвърлила върху него, бе го нарекла „мръсна гадина“ и бе заплашила да го запали в леглото му, като заспи. Сега не можеше да устои и да не я подразни.

— Робството си има и добра страна. — Когато я чу да въздиша, побърза да добави: — Ако имаше робство тук, в Шотландия, щях да купя графа на Мар и да го карам да ми подковава конете.

Тя отвърна сериозно:

— Подиграваш ми се.

— О, не. Опитвам се да се уча от тебе.

Стори му се, че Алпин въздъхна с облекчение.

— Сигурна съм, че ще постъпиш правилно, Малкъм. Мисля, че засега не е необходимо да взимаш никакви решения за „Рай“. Мистър Фенуик е способен надзирател.

Тя криеше нещо; той го усещаше. Трябваше да намери начин да узнае всичките ѝ тайни.

— Говориш също като лейди Мириам.

Очите ѝ весело заблестяха, привличайки вниманието му към извитите ѝ вежди и кестенявите къдрички, които обрамчваха лицето ѝ.

— И ти си дипломат, Малкъм Кар.

— Така ти се струва, понеже не ме познаваш.

— О, познавам те. — Изправи се и се насочи към вратата, като примамливо люлееше бедра.

Протегна ръка и сграбчи нейната. Като пристъпи към нея, кракът му се омота в чаршафите. Той загуби равновесие, падна и я повлече след себе си. Успя да се приземи по гръб. Падна върху гърдите му и лактите ѝ се забиха в ребрата му. Изохка и я хвана за раменете.

— Какво правиш? — попита тя с широко отворени очи.

— Аз ли? Нима не виждаш, че ти си отгоре, но при нас нещата винаги са стояли така, нали?

— Не прави това. — Опитва се да се отдръпне. Притисна я по-силно.

— Признай си, Алпин. Винаги си искала да бъдеш отгоре.

— Тогава бяхме деца, играехме и се посдърпвахме. Ти ме мразеше, а аз... — Погледът ѝ се плъзна по устните му и тя преглътна. — А аз бях...

— Каква беше?

— Бях наивна и не знаех докъде може да доведе играта.

Напрежението в крайниците му изведнъж отслабна; атмосферата около тях се изпълни с очакване. Толкова естествено, колкото би се пресегнал към топлината на огъня в студена зимна нощ, той я придърпа още по-близо, докато сладкото ѝ дихание не погали лицето му.

— Сега знаеш докъде може да доведе играта.

— Не можеш да ме целунеш.

— Винаги съм го правил.

— Не. Да. Имам предвид, че тогава бяхме деца. Сега ти не ме искаш.

Той се размърда под нея. Движението беше явно доказателство за това, че вече е мъж и много я желае.

— Бяхме приятели, нали?

— Да. — Тя си пое въздух. Уплахата придаде на очите ѝ тъмен, теменужен цвят. — Ти беше единственият ми приятел.

Това не беше вярно. Алпин Маккей изпитваше силни чувства към него, но обичта не беше едно от тях. Защо тогава се кълнеше тъкмо в обратното? Трябваше да разбере защо жената, която го бе лишила от способността да създаде свой наследник, така упорито се стараеше да го примами сега.

— Бях и все още съм най-добрият ти приятел.

Тя отвори уста, понечи да каже нещо, но се отказа. Прехапа долната си устна и впери поглед в значката със символите на рода Кар, която прикрепяше фустанелата към ризата му.

За да я предизвика, той плъзна ръка по рамото ѝ и обхвана шията ѝ.

— Хайде да подновим дружбата си.

С лек натиск приближи устата ѝ до своите и изви глава настрани. Тя затвори очи и стисна устни по-здраво, отколкото някой скъперник затваря раклата си със съкровища. Приятели, а? Той щеше да се погрижи за това.

Целуна я нежно, но тъй като тя не отвърна, реши да използва най-евтиния трик, който знаеше, за да я примами.

— Когато беше малка, се целуваше по-добре.

Тя се засмя. Гърдите ѝ опираха в неговите, бедрата ѝ се търкаха в слабините му.

— Ти също. Само че сега лицето ти не е мръсно и в сърцето ти няма невинност.

Тя успя някак си да му отнеме предизвикателството и да го обърне срещу него.

— Нито един от нас не е невинен, Алпин. Това сме го надраснали. — Събирайки цялата си твърдост, той се опита да не мисли за страстта, която се надигаше в слабините му. — Примирие ли?

Сериозна като прегрешение в неделя, тя каза:

— Мисля, че имаш предвид нова среща, Малкъм.

— Ти ме харесваш. Дълбоко в душата си винаги си го правила. Защо иначе ще искаш да живееш тук?

Ако приемеше тази лъжа, щеше да се погрижи да я накара да си плати за това.

— Ти си от голямо значение за мене, Малкъм.

Разбра двусмислицата и реши да поддържа тона.

— Докажи го тогава, Алпин. Дай ми една целувка за примирието.

Сега, когато той ѝ прехвърли топката, Алпин се вкамени. Беше го примамила тук, за да флиртува с него, да посее семето на страстта. Дозата от сока „Ела при мене“ не беше готова, но тя не можеше да се оттегли сега. Нямахше къде другаде да отиде. Целта на живота ѝ не се беше променила, само дето сега лежеше гръд до гръд с мъж, когото не можеше да си позволи да отблъсне. Покорила се временно, протегна ръка и с толкова нежност, колкото успя да покаже, отмести кичур коса от челото му.

— Щом това ще успокои духа ти.

Това обаче не успокои нейния дух, понеже когато Малкъм Кар започна да я целува, изгарящ от нетърпение, тя получи първия си урок по истинското изкуство на съблазнита. Той притежаваше финес, умело движеше ръцете си и с нежни, окуражаващи думи я вдъхнови до такава степен, че да играе ролята на нетърпелива ученичка. Твърде горда, за да отстъпи, и твърде заета, за да измисли някаква алтернатива, тя следваше напътствията му и го целуваше в отговор.

Нищо не напомняше за изминалите детски дни. Прегръдката му съвсем очевидно говореше за нуждата и страстта на един истински мъж. Дишането ѝ стана едва доловимо, главата ѝ олекна, но тялото ѝ беше като залепнало за неговото. Тъй като той беше толкова едър, колкото тя — дребничка, тялото му представляваше удобна постеля. Като ѝ хрумна тази мисъл, взе да усеща настъпващите промени; краката се наместваха по-добре, за да се срещнат с нейните, издуването и твърдостта му там, където тя омекваше, ръцете му, които я опипваха собственически и с вещина. Когато езикът му обходи устните ѝ и ги раздели, тя се отдръпна и се втренчи в него.

Очите му се отвориха с потъмнели ириси. Той ѝ се усмихна и прошепна:

— Май не правиш опит да склучиш мир. — После отново я придърпа към себе си. — Освен това излъга, че си имала любовни приключения.

След тази подигравка пхна пръсти в косата му, езикът ѝ потърси неговия, извиваше се и проучваше, докато осъзна, че по гърба ѝ пълзи желанието, изпълва вените ѝ и отнема силата от крайниците ѝ. Силни

чувства я теглеха като водовъртеж към него, обещавайки ѝ някаква тайнствена награда.

Щом ръцете му погалиха задничето ѝ и бедрата му се раздвижиха под нея, тя шокирано установи каква награда ѝ предлагаше. Фактът, че го е възбудила, я зашлеви като плесница и прогони желанието ѝ. Но ако той подозираше истинските ѝ чувства, само щеше наново да я предизвика. Трябваше да го остави да си мисли, че е успял да докаже, че дружбата им не само продължава, но се е превърнала в страст. Също така трябваше да се махне от него. Сега.

— Мисля — каза, като се отдръпна, за да си поеме дъх, — че мирните ти намерения запалиха война.

— Тогава се предавам. — Разпери ръце настрани. — И предлагам мирен договор, задоволяващ и двете страни. Вече положихме основите.

Объркана от приглушения му шепот и озадачена от факта, че е готова да му се подчини, Алпин попита:

— Нима искаш да легнеш с мен?

Той се засмя. Звукът тътнеше до гърдта ѝ.

— Обикновено така завършва този спорт.

— Спорт, а? — Добрите ѝ намерения излетяха като чайки преди ураган.

— О, да. И се надявам да му се насладим. Да кажем в полунощ, в моята спалня?

— Тази нощ? — Яростта накара кръвта ѝ да закипи. — Та любовницата ти току-що замина.

— Искам тебе и нищо друго не ме интересува. — Потупа носа ѝ с показалец. — Довечера. Бих те взел тук, сега, но Саладин ще ни прекъсне.

— Саладин?

Той кимна.

— Разбирам, че не си чула звуците на тромпета, оповестяващи пристигането му. Аз самият едва не ги пропуснах.

Не беше чула нищо. Но изражението на лицето му я плашеше; беше стигнала твърде далече в опитите си да го прелъсти. Та тя искаше само мъничко да привлече вниманието му. Сега се бе оплела в собствените си мрежи.

— Не ти ли се струва, че всичко това се случва прекалено бързо?
За нейно смайване той отново се засмя и подложи ръце под главата си.

— И не си прави труда да се къпеш в кухнята. Ще наредя да донесат ваната в стаята ми. — Повдигна вежди. — Нея също ще си поделим.

Приличаше ѝ на тлъст котарак след успешна нощ през размножителния период. Точно това се надяваше да постигне, но не и още при първата им среща. Все още не беше готова да му се отдаде. Той трябваше първо да ѝ предложи женитба.

Тя се изтърколи и се изправи. Възвърнала отново гордостта си, каза:

— Не можем да направим това, Малкъм. Ще бъде неправилно.

— Да се желаем един друг е правилно — отвърна ѝ шепнешком с кадифен глас. — И ти не можеш да отречеш желанието, което изпитваш към мене.

— Не. — Неспособна да го погледне в очите, тя се обърна към прозореца. За нейна изненада животът в двора на замъка си течеше по обичайния ред. Една каруца със слама се придвижваше към портата; гъсарката гонеше гъшето си ято от пътя ѝ; ковачът изпълняваше неизменната си мелодия; буйни дечурлига се гонеха. Това ѝ напомни за две други деца и за отдавна изминало време. Но сега ги разделяха омразата и алчността.

— Хареса ми, когато ме целуваше, но си промених мнението.

Ръцете му докоснаха раменете ѝ.

— Промени го пак, Алпин. Върни се на предишното си становище.

— Трябва да обещаеш никога вече да не ме целуваш.

Отдръпна се от него. Той я последва, цяла стена топлина зад гърба ѝ. Усети дъха му.

— Обещавам да направя много повече от целувките.

Звуците на рог я накараха да подскочи.

— Ще обсъдим нещата довечера в моята стая.

— Няма да стане. Приключваме тук и сега.

Малкъм я пусна. Тя се обърна и видя в очите му хладно неодобрение.

— В такъв случай си опаковай багажа. Ще наредя на Александър да те отведе при чичо ти.

ПЕТА ГЛАВА

При звука на стъпките му Алпин едва се въздържа да не го извика обратно и да го зашлеви по лицето. Трябваше да очаква мошеничество от звяра Малкъм Кар. Осмислянето на нещата я накара да си замълчи. Негова ли беше вината, че тя попадна в собствения си капан? Да. С нежните си целувки той я обезоръжи; после ѝ нанесе удар под кръста.

Затрепери от страх — страх, че е отстъпила от принципите си, страх от желанието, което се събуди в нея, страх да не бъде изпратена в омразния дом, откъдето бе избягала на шестгодишна възраст. Скова я неописуем ужас. Дали не бе обречена да изживее живота си, без да разбере какво означава любовта на мъжа, без да разбере докъде би я отвела страстта?

Но Малкъм Кар не говореше за нежност и любов по традиционния начин. Той нарече това спорт. Спорт!

Стомахът ѝ се сви и прекрасните момински мечти се изпариха като капчици роса, огрени от жарките слънчеви лъчи. Повече не желаше да има любовен роман. В ранния период на своята младост бе хранила подобни надежди. Алпин бе разбрала какво означава любовта, като бе наблюдавала как Чарлз и Ейдриън посвещават живота си един на друг. Но беше разбрала и опасността от такова дълбоко отдаване и себеотрицание в името на любимия човек, понеже след като Ейдриън умря, част от Чарлз си отиде заедно с нея. От този момент нататък той беше само една човешка сянка. Не се интересувахе от околния свят и беше сляп за нуждите и бъдещето на младата си повереница.

Този съдбоносен ден бе променил живота на Алпин. Тя беше изоставила детските си игри. Вместо да плува в любимия си басейн, пълен с дъждовна вода, беше започнала да изобретява начини за напояване на пресъхналите полета, засадени със захарна тръстика. Вместо да си играе на „сляпа баба“ с децата на робите, прекарваше времето си в обмисляне на план за освобождаването им.

Тя се превърна в практична жена, интересуваща се само от основните житейски проблеми: да има покрив над главата си, достатъчно земя, за да изкарва прехраната си, и спокойствие.

Малкъм Кар ѝ бе отнел тези три неща. Само с едно махване на ръка той бе взел дома ѝ и целия ѝ живот. С една целувка бе откраднал самоуважението ѝ.

Вдигайки разтрепераната си ръка, тя докосна устни и си припомни усещането за устата му върху своите, уста, които я караха да се разтапя и запалваха желание, което се надигаше дори сега. Можеше да сложи край на мъките си. В полунощ би могла да почука на вратата му, да се остави в прегръдките му и да открие мистерията, която предусещаше от целувките му. Но от наблюденията си знаеше докъде можеше да доведе една нежна връзка: тя можеше и да осъществи мечтата си да стане собственичка на „Рай“ и да освободи робите, но докато вършеше това, поемаше риска да даде сърцето си в плен на мъж, който не би го оценил.

Силната ѝ воля се бореше срещу подобна сантименталност. Имаше работа да върши, планове трябваше да крои. Беше се втурнала презглава и си го получи. Сама си изигра мръсен номер. Браво на него. Очевидно той бе забравил, че Алпин Маккей е експерт по номерата. Щеше да му освежи паметта.

Тя отхвърли неувереността и съмненията, събра чаршафите и ги занесе до помещението, където перяха. После отиде в кухнята да види как приготвят вечерята.

Сама в мрачното помещение, Елана седеше до дъбовата маса и белеше репи. Очите ѝ, тъмни като меласа, огледаха Алпин.

— Неприятност влиза с тебе през тази врата.

Мислейки си, че Малкъм я следва, младата жена подскочи и хвърли поглед през рамо. Освен един трудолюбив паяк, изплел вече внушителна мрежа, на входа нямаше никого.

— Ако бях на твое място — взе метлата и махна паяжината — щях да престана да се правя на всезнаеща, поне докато сме тук. Тези селянци могат да си помислят, че си вещица.

Елана вдигна ръце, като че искаше да се предпази.

— Голям, лош шотландец напълнил със страх сърцето на бедно, робско момиче.

Алпин се засмя и остави метлата.

— Можеш да изоставиш и своя баян. Говориш перфектен английски, когато ти е изгодно. Освен това си свободна жена.

— Благодарение на тебе. — Потупа масата. Цветът на кожата ѝ се съчетаваше перфектно със старото дърво, а ярката ѝ дреха разведряваше обстановката в древната стая. — Седни! Кажи ми какво се случи, та очите ти горят така.

Алпин седна на пейката.

— Права беше, като ми каза, че си търся белята. — Взе една обелка от ряпа и я уви около пръста си. После разказа на приятелката си как Малкъм искаше да я прелъсти.

— Защо се тревожиш? Ти каза, че като малък винаги те е целувал.

— Целувката сега беше различна.

— Бас държа. Не ми приличаш на жена, която се е целувала с момче.

Алпин пусна обелката и отново докосна устни. Дори тръпчивият вкус на ряпата не можеше да премахне спомена за топлия му дъх.

— Сега той иска да му стана любовница.

Елана взе ножа и го заби в една ряпа.

— Предполагаше се той първо да каже „да, да“ при церемонията. Поражението ѝ отне силите.

— Постоянно трябва да съм нащрек, когато стане дума за него. Този мошеник ми каза, че или трябва да споделям леглото му, или да се върна в дома на чичо си барон Синклеър.

— Той е еки-беки!

Имаше предвид освободените роби, превърнали се в изметът на обществото в Бриджтаун.

— Лорд Малкъм едва ли е пиян просяк.

Елана използва ножа, за да се почеше по главата. Огледа се наляво и надясно и прошепна.

— Той е изработил някакъв вид просия, та да накара бедния господар Чарлз да му даде твоя „Рай“.

Тази несправедливост заседна като горчив хан на гърлото на Алпин. Плантацията „Рай“ по право ѝ принадлежеше. Тя удари с юмрук по масата.

— Знам, но ако спя с него, той ще трябва да се ожени за мене. Като негова съпруга ще мога да предявя претенции към „Рай“.

— Бас държа. Но бъди много внимателна. Ако му дадеш всичките ябълки, той няма да иска дървото.

Младата жена бе очаквала ухажване, както си му е редът, и почтена женитба. Не беше очаквала от него да бъде толкова нечестен.

— Той знае, че няма къде да отидем. О, защо Чарлз му даде нашия дом?

На двора пред вратата на кухнята се чу шум от тътрене на ведра.

— Шт — предупреди Елана. — Тук слугите са верни на този шотландец и разнасят клюките по-бързо, отколкото господарят Чарлз изпразваше бутилка ром. — Пакостлива усмивка разкри перленобелите й зъби, с които тя се гордееше. — Колкото по-скоро успееш да се добереш до кабинета му и да надзърнеш в документите му, толкова по-бързо ще узнаеш защо плантацията се падна на него.

Малкият успех на Алпин й вдъхна увереност.

— Вече успях да си осигуря достъп до там. Съгласих се да му водя и сметките.

— Не ме изненадваш. Ти никога не можеш да стоиш спокойно повече от минута.

Когато тя се изправи, Елана се закиска.

— Ще правиш оглед, а?

Не обърна внимание на насмешката й; беше я чувала много пъти през годините.

— Ако се погрижиш за вечерята, ще се заема с книжата още сега.

Приятелката й я стисна за китката.

— А за другото какво ще кажеш? Как ще го накараш да каже „да“ за женитбата?

Нямаше никаква идея. По-зле дори, част от нея копнееше да му стане любовница, да научи от първа ръка за интимната връзка между един мъж и една жена. Но нямаше да се влюби в него, не и в този, който бе откраднал дома й, сътвореното през целия й живот и й бе отнел дори и нищожната независимост, която притежаваше.

— Не знам. Просто трябва да бъде по-изобретателна от него.

— Та ти си. Ти беше по-умна от всеки бял мъж в Барбадос. Да надхитриш носещия пола шотландец, ще бъде по-лесно, отколкото да обереш смокиново дърво.

Напомнянето за дома върна самоувереността на Алпин.

— Това е фустанела от кариран плат, Елана, и е най-обичайното нещо в тази част на света. Ще си навлечеш големи неприятности, ако я наричаш пола.

Нацупила пълните си устни, тя каза:

— И заради това ли ще ме замерят с камъни?

Развеселена от непочтителността на приятелката си, Алпин поклати глава.

— Ще те отбягват.

— Няма да го направят. Прекалено заети са да ме зяпат и да мърморят страховити заплахи какво щяло да ми се случи, когато този мъж, когото наричат Саладин, се върне. — Размаха ножа. — Никакъв господар с турско име не може да уплаши тази принцеса на ашанти. Казвам ти, ще изгоря документите си за освобождаването ми, преди отново да започна да казвам „да, сър, не, сър, веднага ще го донеса, сър“.

Елана си мислеше, че Саладин е бял; Алпин никога не беше споменавала мавъра. Би могла да ѝ обясни, да я подготви за срещата ѝ с човек от собствената ѝ раса тук, в Шотландия. Но като видя упорството в очите ѝ, реши, че приятелката ѝ се нуждае от малък урок по скромност.

— Какво ще правиш, когато той пристигне?

Тя прокара палец по острието на ножа.

— Може би ще извадя черния му дроб и ще направя страхотен пастет.

Алпин се отправи към вратата.

— Само не цапай с кръв пода. И без това сме с една прислужница по-малко.

— Бас държа. О... Какво да сготвя?

— Повече зеленчуци. Саладин не яде месо.

Краката на пейката простъргаха по каменния под. Репите се изтърколиха от масата и шумно затупкаха по пода.

— Значи ти го познаваш отпреди!

Алпин сграбчи желязната халка и рязко отвори вратата.

— Да. Обичах да крия молитвеното му килимче, някакви там пирони и ятагана му.

— Върни се тук!

Тя бързо се измъкна в по-малкия коридор и се отправи към кабинета на Малкъм.

Тъкмо бе приключила със сравняването на резултатите от инвентаризацията на складовете и килера с провизиите, направени по време на вчерашния ѝ оглед, със записаното в счетоводната книга, когато вратата изведнъж се отвори и Малкъм влезе в стаята. Сърцето ѝ подскочи, като го видя: красив в планинските си одежди, с разрошена от вятъра дълга до раменете черна коса. Като момче той беше състрадателен и имаше богато въображение. Отнасяше се нежно с нея, докато другите я наричаха бедна роднина и пакостница.

Замръзна на мястото си, щом я видя. В очите му проблесна интерес, който се превърна в ледено безразличие. Какво беше станало с грижовното, чувствително момче? Как можеше да подмами този студен мъж да я вземе за съпруга?

Той започна да смъква ръкавиците си.

— О, още си тук.

Седнала в стола му, с много по-големи размери от нормалните, тя се почувства малка, беззащитна и ръката ѝ затрепери. Остави перото, преди да е нацапала всичко с мастило. Усмихна се пресилено и потупа листовете.

— Имаш прекалено много зърно на склад, а месото в зимника ти, който е прекалено малък, не е достатъчно.

Той се загледа в гръдта ѝ.

— Изглежда, никога нямам достатъчно от нещата, които наистина желая. Но подозирам, че съм на път да променя това.

Може би и двамата щяха да получат това, което желях — честна сделка: плантацията „Рай“ за нея, друга жена за него и наследник вероятно. Но той първо трябваше да се ожени за нея.

— Странни думи, изречени от човек, роден сред богатство.

— Парите не могат да дадат всичко.

Така твърдяха богатите, едно тъжно клише, използвано от хора, които никога не са търсили подслон в дъждовна нощ. Онези, с по-малко късмет, трябваше да се борят, за да живеят по-добре и такива като него никога нямаше да разберат амбициите им.

— Чарлз би се съгласил с тебе, но би добавил, че парите със сигурност могат да те издигнат по стълбата.

— В такъв случай вярвам, че ще осигуриш необходимия баланс за издигането ми по тази стълба.

Беше искала малко неща в живота си. Получила бе още по-малко. Но болката, причинена от изгубените надежди, от пропадналите мечти, щеше да си остане само нейна работа. И все пак загадъчното му изказване заслужаваше подходящ отговор.

— Отлично ще се справям с осигуряването на необходимото, ако се довериш на преценките ми.

Вниманието му бе привлечено от шум в коридора, предоставяйки й прекрасната гледка на благородния му профил. Тя си спомни пак за маскирания мъж, когото бе нарекла своя Ангел на нощта.

— Ако времето позволи, ще добавим още към „спечелването на доверието“ довечера, както следва по дневния ред, нали, Алпин? — Преди да успее да направи грешка, като му каже какво да стори с „дневния си ред“, той махна с ръка към коридора. — А сега позволи ми отново да ти представя Саладин Кортес.

Интересът ѝ си остана насочен към Малкъм. На челото му се бе появила една бръчка, издаваща тревога, напрежението стягаше челюстта му. Защо? Защо завръщането на Саладин го безпокоеше?

В момента, в който мавърът влезе в стаята, тя забрави за това. Няколко пръста по-нисък от Малкъм и доста по-слаб, Саладин Кортес носеше същото облекло, с което си го спомняше, като разлика имаше единствено в сегашната му елегантност. Върху памучния му тюрбан блестеше внушителен рубин с размера на папагалско яйце; златна бродерия красеше ръбовете на кафявата му туника и на панталоните му, които се виждаха до коленете. Пак бе обут във високи до коленете червени ботуши, но сега носеше заострена по екзотичен начин брада.

Той примига, загадъчният му поглед се спря изненадано на Алпин. Не очакваше да я види тук.

През едното му рамо бе праметната куриерска чанта, а през другото бе прехвърлен колан, върху който бе пристегнат смъртоносният му ятаган. Въпреки че познаваше това оръжие, сега то ѝ се струваше по-малко, отколкото си го спомняше. Погледна кожената кесия на Малкъм и установи, че този му атрибут на главатар също изглеждаше по-малък. Преди те бяха момчета, които носеха мъжки принадлежности. Сега бяха мъже, които носеха древните символи на своите много различни раси и родове.

— Добре дошла. — Саладин се закашля и погледна въпросително приятеля си.

— О, да. Тя наистина е добре дошла — отвърна той спокойно и властно. — Сега лейди Алпин е и наша икономка, освен всичко останало.

Саладин отправи острия си поглед към Малкъм, а той пък погледна към чантата.

Алпин се почувства неудобно. Стори ѝ се, че няма място тук сега. Затвори книгата, изправи се и се зае да подрежда писалището.

— Много време мина, Саладин — каза, понеже не можа да измисли нищо друго.

Малкъм въведе приятеля си в стаята и пое ръката му. Саладин въздъхна и с нещо, което ѝ заприлича на съжаление, посочи кожената чанта.

— Лоши вести, милорд.

Малкъм веднага затършува из торбата. Мавърът се обърна към нея. Събирайки пръстите си, докосна челото си и се поклони.

— Прекалено много време мина, милейди. Да ви благослови Пророкът за вечни времена.

Тя измърмори някакви благодарности, но вниманието ѝ бе съсредоточено върху Малкъм, който сега се мръщеше, като оглеждаше цял куп писма. Какви лоши вести бе получил, чудеше се тя, и от кого? Вероятно от жена, реши, и явно го гнети мисълта за нея, ако е така.

С надеждата да пробие бронята на високомерието му, тя каза:

— Хайде сега, лорд Малкъм! Какво видя в това писмо, та стана бял като платно?

Той се наежи и я изгледа укорително с тъмните си очи.

— Доколкото си спомням, преди да заминеш за Барбадос, не можеше да четеш дори най-обикновения буквар. Сега рецитираш Шекспир и смело използваш цитат от историята за предателите. Чудя се защо избра пасаж от „Хенри V“.

Бе си помислила, че е подходящ, но трябваше да си признае, че бе искала да му покаже как се е усъвършенствала през годините. Обаче намеकът му за държавна измяна напълно я обърка.

— Опитвах се да те впечатля, но ти ме сряза. Какво да правя сега?

Грубото му държание се смекчи до един хладен поглед, с който заплашваше да ѝ отреди заслуженото.

— Предлагам да се молиш на милостивия Господ да ти даде търпение да понесеш и да се разкаеш истински за прегрешенията си.

Като дете той рецитираше класиката с лекота, като възрастен влагаше заплаха. Тя взе счетоводната книга и я притисна до гърдите си.

— Да понеса какво, милорд?

Огледа внимателно лицето ѝ, после се усмихна.

— Че какво друго? Все повечето неща, включващи се в нашия дневен ред.

Обидена, тя тръгна към вратата.

— Вашият дневен ред включва ли освежителни напитки?

— О, да. Бира за мене и вода с портокалов сок за моя приятел мюсюлманин. Ще намериш плодовете в мазето за зеленчуци. — Поглеждайки към Саладин, добави: — И, моля те, помоли Елана да ни сервира.

Прекрчваше прага, когато чу мавърът да нита:

— Коя е тази Елана?

Щом затвори вратата зад гърба ѝ, Малкъм отговори:

— Изненада, скъпи мой Саладин. Изненада.

Алпин промени решението си да държи приятелката си в неведение. Видя каква вреда можеше да причини това. Освен това щеше да се покаже нелоялна. След като донесе портокалите, тя дръпна Елана настрани и ѝ разказа за Саладин.

Бившата робиня изглеждаше също така, както в деня, когато Алпин ѝ връчи документа за освобождаването ѝ. Вълнението ѝ беше като на малко дете.

— Той е африканец?

Дора престана да мачка летните зърнести плодове и се примъкна по-близо. Алпин повлече Елана към килера, където щяха да бъдат сами. Там миришеше на осолено месо, което бе наредено в бъчвите, и на току-що набран босилек.

— Той е наполовина африканец. Баща му бил мавър, а майка му — испанска благородничка.

Приятелката ѝ гледаше удивено.

— Как се е появил тук?

— Когато били деца, той и неговият брат близък Салвадор били дадени да служат на мащехата на Малкъм, лейди Мириам.

Като пощипваше долната си устна с палец и показалец, Елана каза:

— Тя е дипломатката.

— Да.

— Я ми дай тези работи, преди да си ги изтърсила. — Събра престилката си и Алпин сложи вътре портокалите, които държеше. — На колко години е Саладин?

— Беше на дванадесет или на тринадесет, когато заминах за Барбадос. Това нрави тридесет и две или тридесет и три сега.

— Красив ли е?

— Бих казала, че е внушителен. Дори величествен, ако искаш.

— Хъм. Трябва да е много нещастен този мавър, щом си няма харем тук.

— Откъде знаеш дали има или няма жени?

Елана я изгледа с превъзходство.

— Прислужничките тук изобщо не се забавиха да ти кажат за онова момиче Емили и нейния войник. Бас ловя, че не биха пропуснали такава страхотна клюка.

— Те не са ти казали много за Саладин, нали?

— Не съм ги питала. — Удари се по гърдите. Тази африканска принцеса научава нещата, като гледа и слуша.

Алпин се засмя.

— Като приключиш със сервирането, пригответи любовната смес. И чакам да ми кажеш какво мислиш за Саладин.

Обясненията бяха ненужни. От момента, в който Елана прекрачи прага на кабинета на Малкъм и зърна Саладин, лицето ѝ отразяваше като огледало смесицата от чувства. Същото стана и когато Саладин вдигна голямата чаша до устата си. Черните му като въглен очи не се отделяха от Елана и колкото по-дълго я гледаше, толкова повече пиеше. Халбата беше празна, когато я остави, но очите му разкриваха такава жажда, която никоя напитка не би могла да утоли.

— Още? — попита тя, посягайки към каната. Вместо отговор той я огледа от главата до петите, задържайки поглед върху шията и ръцете ѝ.

— О, да. Така мисля.

— Ти си жаден мъж — изрече с царствен шепот, докато отново пълнеше чашата.

— А ти си интересна изненада. Как се появи тук?

Отвърна му с презрително изражение.

— С един много бавен и смрадлив кораб, Ваше Величество.

Очите му просветнаха весело.

— Аз не съм крал.

Тя намигна на Алпин.

— Но си величествен.

— Така ли? — попита той.

Тя кимна, показвайки това, което възрастните робини в „Рай“ наричаха „нахалството на Елана“.

— Бас ловя.

— Да, добре... Ти в Барбадос ли си родена?

Тя остави каната и изпъна рамене. После, за втори път, откакто я познаваше, Алпин чу приятелката си да казва:

— Аз съм Елана, последната принцеса ашанти, от племето Кумбаса.

Ръката му замръзна с наново напълнената чаша.

— Ти си с африканска, кралска кръв? И си робиня? Гордостта ѝ беше очевидно доказателство за благородния ѝ произход.

— Пред себе си виждаш освободена жена. — Високомерието ѝ се пропука, когато добави игриво. — Бас ловя.

Той поклати глава.

— Можеш да ме наречеш лъжливо куче, Елана, но се съмнявам, че някой от нас някога наистина е възвръщал свободата си.

Тя се обърна към Малкъм:

— Той роб ли ти е?

Усмихвайки се благосклонно, той отвърна:

— Роб на философията и слуга на теологията. Това е нашият Саладин.

— Това не е отговор — сръза го тя. — Той твоя собственост ли е или не?

— Нито моя, нито на някой смъртен човек.

Тя вдигна ръце.

— Ти пееш песен загадка. Връщам се в кухнята.

Саладин я настигна, преди да успее да излезе.

— Ще дойда с тебе.

Изглежда го така, както канарче би гледало котка, но той ѝ се усмихваше умоляващо. Тъмната ѝ кожа стана махагоненочервена.

— Предполагам, че това е правилно.

— Бас ловя — отвърна мавърът и поставил ръка на гърба ѝ, я изведе от стаята.

Почувствала се като натрапница, Алпин погледна към Малкъм и с изненада забеляза, че той е впил поглед в нея. Седнал зад писалището си, не изглеждаше толкова страховит, но в напрегнатия му поглед се криеше някаква заплаха.

Тя измина разстоянието между тях и се наведе над него.

— Защо си се втренчил в мене?

— Нима съм се втренчил? — Внимателно подреди на купчинка отворените писма и постави върху тях една книга. Черните му вежди се повдигнаха въпросително. — Какво лошо има в това да се възхищаваш на най-привлекателната жена, съгласила се да сподели с мене удоволствията на плътта?

Искаше ѝ се да стисне юмруци, да удари по писалището и да му каже, че е женкар и крадец. Вместо това изрече:

— Няма нужда да криеш любовните си писма.

— Не си ревнива, нали?

Не беше ни най-малко, но за да продължава да се преструва, че го желае, тя прикри безразличието си и се върна към по-важни неща.

— Това, което се случи между нас в казармите... Е... моля те да разбереш, че не съм тук, за да се стремя към любовта ти. — Изрече тихо, умоляващо: — Не го ли разбираш?

Той затвори клепачите си с толкова дълги и гъсти мигли, че хвърлиха сянка върху бузите му.

— Ще дискутираме по въпроса защо си дошла тук най-накрая... по-късно. След като се изкъпем.

Нуждаеше се от време, за да измисли сигурен начин да го накара да се ожени за нея.

— Това, което се случи, беше много обезпокояващо.

— Това само подсказва колко обезпокоително и вълнуващо ще бъде останалото.

— Всичко става прекалено бързо, не мислиш ли?

— Ти ме насърчаваше, Алпин. Защо се оттегляш сега?

Тя наистина го бе насърчавала и вероятно бе създавала у него погрешно впечатление, че има опит в изкуството на любовта. Лесният ѝ успех все още я объркваше. Можеше ли сега да се изисква той да прояви чувство на чест?

— Защото...

Той си играеше с гривната ѝ.

— Защото?

Вбесена, тя изтърси:

— Защото съм девствена. В очите му заблестя глад.

— Съблазнителен елемент от договора ни. Звучеше така, като че ли се пазареше за стадо овце.

Той, богатият с огромни владения, стана още по-богат, като наследи плантацията „Рай“. Е, тя отказваше да бъде лесно завоевание. Щеше да направи своя сделка, но на първо място се нуждаеше от повече информация.

— Съблазнителен ли? Какво имаш предвид?

Пръстите му предприеха бавно пътешествие нагоре по ръката ѝ.

— Ако това, което казваш, е вярно, вероятно ще бъде страшно съблазнително и вълнуващо... в някои кръгове.

Единствените кръгове, за които можеше да мисли, бяха тези, които той рисуваше с пръсти по кожата ѝ. Как, чудеше се тя, бе възможно да го ненавижда и в същото време да го желае?

— Защо искаш мене? Имаш богат избор.

— Достатъчно е да ти кажа, че винаги си имала специално и незабравимо място в моя живот.

— Едно недостойно място — процеди тя, — точно на такова ме поставяш.

— Напротив. Възнамерявам да окажа чест на цялото ти тяло: от изящните ти уши до божествените пръстчета на краката.

Всичките части, които той спомена, пламнаха и огънят се разнесе по цялото ѝ тяло.

— Не съм нито божествена, нито изящна. Запази тези превземки за скъпата си Розина.

— Забрави я. Тя си отиде.

— Къде?

Той стисна зъби.

— В имението Карворан.

— Това е замъкът, който баща ти строеше за тебе, когато заминах оттук преди години. Красив ли е?

Ръката му престана да се движи.

— Не. Нещо съвсем непретенциозно.

Тя си отдъхна.

— Кажи ми тогава къде се намира и как изглежда.

— Помниш ли пресъхналия кладенец до Стената на Ейдриън?

Сигурна, че е отвлякла вниманието му, Алпин стана по-смела.

— О, да. Веднъж ми каза, че там било заровено съкровище. Цели два дни копах на това място.

Развеселен от смешното ѝ, наивно изражение, той я потупа по ръката.

— Но намери два ножа, които добави към колекцията си от хладни оръжия.

— За какви оръжия говориш? Та те едва не се разпаднаха в ръцете ми. Беше голям номер от твоя страна.

Присви очи.

— Ти продължаваш с голям успех да се отклоняваш от темата. Кажи ми, Алпин, какво искаш?

Тонът му я привличаше, както стръвта привлича рибата. Тя свали гарда.

— Искам свой дом и да живея сред хора, на които мога да се доверя и които да наричам приятели.

— Аз съм ти приятел и можеш да ми вярваш.

Изрече това с такава искреност, че сърцето ѝ подскочи. Само ако можеше да му повярва, щеше да забрави всички хитрини и увъртания.

— Мога ли да ти вярвам?

— Аха. Имаш ли други условия, преди да сме приключили с договора и да въдворим мир в очакване на дългата нощ?

Изглеждаше толкова сигурен в капитулацията ѝ, а ако имаше нещо на света, което Алпин мразеше, то бе някой да смята, че е приела като даденост нечия прищявка.

— Имам хиляди въпроси, а не съм сигурна, че би искал да им дадеш отговори.

— Ти ми задай хиляда въпроса, Алпин. Аз ще ти задам само един. Ще бъдеш ли моя или не?

Тя не му вярваше, но ако успееше да го убеди, че нейното себеотрицание и неуморен труд бяха направили от „Рай“ процъфтяваща плантация, може би щеше да я разбере и да ѝ върне това, което по право ѝ принадлежеше. Тогава нямаше да се налага да му играе номера. Освен това ѝ харесваше, когато ѝ говореше нежно и се усмихваше така дружелюбно.

— Не съм сигурна, че ми се иска да рискувам да изгубя хубавата си работа.

— Ще ти харесат новите ти задължения, въпреки че в началото часовете ще ти се сторят дълги. Докосни ме, Алпин.

Тя не виждаше как може да откаже на настойчивата му молба. Обхвана бузите му с ръце и веднага съжали, понеже наболата му брада накара кожата ѝ да пламне, а блясъкът в очите му направи на пух и прах твърдото ѝ решение да не отстъпва.

— Сигурно скоро ще огладнееш.

Той затвори очи и се обърна, целувайки ръката ѝ. Простенвайки, изрече:

— Гладен съм сега.

Тя се пребори с желанието да се предаде и се съсредоточи върху предложеното от него развитие на нещата.

— А ако забременея?

Пръстите му се сгърчиха около ръката ѝ.

— Няма — каза остро.

— Откъде си толкова сигурен? И още нещо по въпроса, как мога да ти вярвам?

Той отвори очи и я смрази със силата на своя поглед.

— Още един облог ли? Доколкото си спомням, ти обичаш приятелските обзалагания.

Това беше възможността, която чакаше. Като всички нормални жени и тя беше сигурна, че може да роди дете. Но би ли могла да го подмами да заложи „Рай“ срещу нейната плодовитост? Нещо я накара да се въздържи, тъй като не беше напълно готова да разкрие най-съкровеното си желание.

— Ще обмисля това.

— Мисли каквото ще мислиш този следобед. Тази нощ те очаквам.

Трябваше да го залъже. Трябваше да използва женските умения, за да спечели малко време. Когато ѝ хрумна най-лесното решение, тя почти се почувства виновна.

— Да не би да ми предлагаш женитба?

В стоманения му поглед се долови известно колебание.

— Не съм си и помислила, че го правиш.

Несигурността придаде лукаво изражение на лицето му.

— Това е решителна стъпка.

— Точно такава е и моето мнение. Ще ни трябват няколко месеца, за да обмислим решението си.

В очите му се появи разбиране.

— Месец — изръмжа той. — Не повече.

Искаше ѝ се да подскочи от радост, но мислите ѝ отново се върнаха на плана, който трябваше да сътвори.

— Проявяваш голямо разбиране.

— Повече, отколкото можеш да си представиш, Алпин.

— Това ми звучи като заплаха.

— Познавам жените. Нали не си забравила, че имам три сестри?

А сега — целуна за последен път ръката ѝ — със съжаление трябва да ти съобщя, че ме зоват задълженията ми към Килдалтън. Моля те, изпрати при мене Саладин.

Сети се за писмата и си помисли, че сигурно трябва да им отговори. Обзета от щастие, че е спечелила, тя го целуна по бузата.

— Веднага, милорд.

Веднага щом излезе от стаята, започна да подсвирква. Малкъм си мислеше, че я държи натясно, като ѝ е направил компромис. Наистина беше така, но не само той можеше да прави компромиси. Алпин щеше да го наблюдава много внимателно и щеше да открие слабото му място.

Та тя знаеше начина дори! Замъкът Килдалтън беше пълен с тунели и тайни проходи. Преди години уплашеното шестгодишно момиченце беше потърсило спасение из тях. Сега тези тъмни коридори щяха да осигурят на отчаяната жена място за подслушване и оръжия, с които да си върне своя дом.

Но първо трябваше да намери ключа.

ШЕСТА ГЛАВА

— Първо си имах неприятности с Алпин, а сега с тази държавна измяна. — Малкъм подхвърли писмото. Разчупеният печат изтропа, щом листът се приземи в краката на Саладин. — Казвам ти, Саладин, ако тези политически маневри не престанат, Джон Гордън от Абърдийншир ще увисне на въжето също като Кристъфър Лойър.

Приятелят му вдигна писмото и го постави на писалището при останалата кореспонденция.

— Би трябвало да се радвам. Бързата екзекуция е един от малкото достойни за уважение елементи на християнското правосъдие.

Свикнал с непочтителното отношение на приятеля си, Малкъм не каза нищо в защита на вярата си, а само изръмжа.

— Мога да се сбогувам с всичките си надежди за мирна жътва.

— Майсторите на въжета ще просперират, а жените ще се радват. Като обесят някого, приятелите му се събуждат за живот, не съм ли прав?

— Не е смешно, Саладин. Крал Джордж не би търпял предизвикателство към короната си.

— Истински английски варварин!

— Сигурно се чувстваш точно като в собствената си страна.

Той изправи гръб и посочи писмата.

— Гордън и останалите вождове на кланове участват ли в заговора срещу Хановереца?

Малкъм удари по писмата толкова силно, че дланта му изтръпна.

— Ти ми кажи какво мислиш. Ти си този, който прекара цяла седмица сред тези интриганти.

— Колкото и да съм притеснен, трябва да ти кажа, че имаш причини да се тревожиш, приятелю.

Подготви се за най-лошото.

— Продължавай.

— Елените са готови за разгонването. Твоите приятели шотландци Гордън и лорд Ловат не изглеждат заинтересовани от

кожите на благородни елени. Поне не на тези с кадифе по рогата.

Яростта накара стомаха на Малкъм да свие от болка. Копнееше да се сложи край на конфликтите между северните кланове.

— Това ми е известно. Тези твърдоглави високопланински леърдове може и да прикриват подлостта си чрез изтънчена риторика, но значението на думите в писмата е съвсем ясно.

Саладин кимна.

— Чух графът на Абърдийншир да казва, че бил изгубил вяра, че неговият крал отвъд голямата вода някога ще успее сам да спечели короната.

— Точно така. Гордън се е отказал от Джеймс Стюарт и е предложил на войнствения му син да дойде и да си възвърне трона. След смъртта на майка си в началото на тази година принцът е много объркан и раздразнителен. — Поклати глава, притеснен от вероятността за нова война. — Поредното якобитско въстание. Един Стюарт католик да си сложи короната. Мечти на глупаци и незаконни действия.

— Не се тревожи толкова, християнино.

Малкъм отиде до прозореца и се загледа в хората си, които мирно си вършеха работата на двора. Ако започнеха боевете, воините му щяха да стягат оръжията си, вместо да помагат на тъкача да поправи покрива на къщата си. Вместо да раздават бисквити на палавите деца на Килдалтън, жените щяха да пренасят ведре с вода, за да гасят ножарите, причинени от войната.

— Твоят гиздав принц е само един петнадесетгодишен юноша. Той не може да поведе армия — настоя Саладин.

— Чарлз Стюарт не е мой принц. Той никога не е стъпвал на шотландска земя. Но няма съмнение, че на петнадесет години той е отличник от училището Марс. Сър Томас Шеридън го е научил доста добре да се бие. Момъкът не може нито да прочете, нито да напише и десет думи на шотландски. Той е воин.

Мавърът се приближи до него, постави ръка на рамото му и безцеремонно каза:

— Това е голяма заблуда. Съмнявам се, че е съвършен боец.

Единствено Малкъм можеше да победи Саладин в състезание с мечове. Цели орди мъже се бяха опитвали, но безуспешно.

— В такъв случай се подготви за изненада.

Саладин се усмихна, показвайки малката празнина между двата си предни зъба.

— Слава на Аллах, благодаря, но трябва да откажа. — Отпрати се към стола и се отпусна в него. — Една изненада дневно е достатъчна за богатата ми мюсюлманска душа.

Малкъм с голямо облекчение се залови за темата, която не засягаше шотландската политика.

— Струва ми се, че намекваш за хубавата Елана.

Мавърът се засмя нерадостно, поглади брадата си и потупа крака си.

— Да намеквам за нея ли? Направо си мисля за разврат.

Малкъм опря бедро о писалището си и внимателно огледа стария си приятел. Стоик по природа и обикновено спокоен, сега Саладин се държеше като престъпник на подсъдимата скамейка.

— Тя представлява заплаха за клетвата, която си положил за безбрачие, а?

Саладин се загледа в незапалената камина.

— Не и ако се отървеш от нея преди вечерната ми молитва. Това ме кара да ти задам вероятно болния въпрос. — Отново погледна към него. — Защо те не са в Синклеър Манър? Ти беше уредил Алпин да живее там с чичо си, барон Синклеър.

— Лейди Алпин ме изигра. — Разказа му подробно за първите две срещи с нея.

Саладин се засмя.

— Тя не се е променила.

Този погрешен извод накара Малкъм да се изчерви.

— О, променила се е и още как. Сега твърди, че е моя собственост.

Мавърът провеси крак над страничните облегалки. Червените му ботуши много ярко контрастираха на тъмнокафявата кожа.

— Ах, английски закон — простена саркастично. — Изглежда, тя знае добре статутите.

— Както и много други неща. — Мисълта за нея накара кръвта му да забушува и прогони всички разумни мисли от главата му. Въпреки това облекчение щеше да има. Тази идея-фикс щеше да изчезне веднага след като успееше да я вкара в леглото си. Така тя

щеше да загуби и своята девственост. Потръпна при мисълта, че щеше да му се удаде възможност да я научи на любов.

— Разбирам. — Саладин махна една тревичка от ботуша си. — Александър каза, че можела да готви. Това е нещо в нейна полза. Също така е и красавица — за бяла жена. Не си ли на същото мнение?

Малкъм простена и каза:

— Точно такава е, и то голяма, африкански ми приятелю. Виждал ли си някога очи с такъв цвят?

— Не и от двадесет години и не си спомням да са били толкова красиви.

— Нито пък аз.

— Не ми кавай, че мислиш да я прелъстиш. — Изглеждаше направо потресен. — Очаквах да я омъжиш за някой от онези пъпчивци от рода Кампбел, които мразиш толкова много.

За пръв път, откакто Алпин се беше появила в дома му, Малкъм видя начин отново да задвижи плановите си.

— Бих могъл да направя и двете.

Саладин му се закани с пръст.

— Първо прелъстяването, приятелю.

Той уверено заяви:

— Разбира се.

Мавърът отбеляза:

— Честно да ти кажа, не мога да си представя, че Алпин ще е впечатлена от твоето внимание. Никога не го е правила преди. Какво казваше ти обикновено? О, спомних си. — Устните му се оформиха също като на уловена в мрежа пъстърва и той изрече с тънък гласец: — Дай ми една целувка, за да се сдобрим, Алпин.

Приятелят му се подразни от напомнянето за детските му глупости, но не желаше да разкрива чувствата си, затова повдигна рамене.

— Тя се кълне, че съм най-добрият ѝ приятел.

— Ако вярваш на това, аз ще ти продам една карта, за да тръгнеш да търсиш Свещения Граал.

— А аз ще ѝ кажа да сложи свинска мас в овесените ти питки.

— Край! Спри огъня! И да е проклет успехът, който имаш сред жените. Тя ти е причинила голямо нещастие и си е заслужила

отмъщението ти, но никога не съм очаквал да попадне в прегръдките ти.

— Сигурно такава е божията воля.

— Какво казва хубавата Розина за новата ти най-добра приятелка?

— Много неща, но не е необходимо да ги чувам. Изпратих я обратно в Карворан Манър.

— Благоразумно. Мъдрият мъж винаги контролира жените си.

Решението му да отпрати Розина действително беше най-правилно.

— Или пък държи при себе си голям брой жени, но това не е важно. Сега, след като ти се върна, Розина скоро ще се качи на някой кораб. За нещастие тези писма трябва да стигнат до Италия.

— Не се изненадвай, ако Джон Гордън ти направи визита. Той е извънредно нетърпелив да получи отговор.

— Той няма търпение от години, но то никога не е било достатъчно, за да го накара да дойде на юг.

Саладин трепна.

— Сега той има причина. Оттеглил е съгласието си да сгоди дъщеря си за сина на Арджил.

Джейн Гордън беше най-изгодната партия за женитба в Шотландия и според някои, най-богатият сватбен дар на Британските острови. Но тя беше забранена за Малкъм, понеже съюз между графа на Килдалтън и могъщия клан Гордън би обединил Границата и Високите планини — почти половината Шотландия. Кралят беше забранил подобен съюз преди години. Той би заподозрял неприятности, ако отново се повдигнеше въпросът за тази женитба.

— Нещастната девойка — изрече Малкъм. — От деня, в който са я кръстили, баща ѝ прави сделки с нея из цяла Шотландия и Франция.

— Мисля, че ще ти говори по този въпрос. Попита дали си си намерил годеница. Когато му отговорих отрицателно, попита за родителите ти. Казах му, че са в чужбина по кралски дела. Той остана безмълвен известно време.

— Правел си е сметките.

— Сигурен съм. Усмихна се и се извини, после потърси лорд Ловат, който играеше шах с граф Мар.

— Тези тримата заедно са лош знак, дори и по време на ловния сезон.

— Ловат загуби интерес към партията шах.

— Налага се да информирам лейди Мириам.

— Тя добре те е обучила. Успя да държиш якобитите настрана, откакто тя замина за Константинопол. Защо е нужно да я безпокоиш сега?

— Защото тя ме помоли да я държа в течение на нещата. Ако опитът да качат на престола гиздавия принц Чарлз успее и на нея ѝ се отрази зле, ще се чувствам отговорен. Мъжете, нейни противници в дипломатическите кръгове, винаги са търсили начин да я дискредитират.

Саладин изрече със страховит шепот:

— Лорд Дънкан ще се справи с всеки, който се опита да я дискредитира.

Малкъм трябваше да се съгласи. Баща му щеше да се бие до смърт на дуел в защита на лейди Мириам. Само с един поглед баща му можеше да накара дори самия крал Джордж да има страх от Бога.

— Вярно е, но ако родителите ми ще трябва да понесат последствията на тази опасна работа, в което не се съмнявам, поне трябва да знаят подробностите.

— Как ще направиш така, че да ги узнаят?

Той взе един празен лист хартия.

— Няколко реда изтънчена риторика.

— Първият език на лейди Мириам — засмя се мавърът.

— Не забравяй, че тя много пъти е работила в наша полза.

— И е спасявала безценните ни гърбове от камшика.

— Стига си споменавал безгрижното ни детство. Разкажи ми повече за Елана. Наистина ли е африканска принцеса?

— Е, достатъчно голям инат е, за да бъде ашанти.

Понеже също имаше проблеми с Алпин, компанията на друг нещастен мъж бе добре дошла за Малкъм.

— Започвам да вярвам, че всички жени са опърничави.

— Когато ги въздигнеш до положението на временно украшение на собственото ти легло, някои започват да протестират.

Малкъм взе щипка пясък от едни сребърни везни и го пръсна по писалището си.

— Прости ми, че поисках съвета на мъж, който е спал с първата си и последна жена на петнадесет години.

— Причините са ти известни.

— Винаги съм уважавал отказа ти да смесваш расите ни. Фигуративно казано обаче, без да обиждам Пророка, планината дойде при Мохамед.

Саладин тежко се отпусна в стола.

— И двамата сме в беда.

— Аз не. Не се нуждая от постоянна спътница в живота.

Стиснатите устни на мавъра побеляха от напрежението.

— Не е вярно, приятелю. Нуждаеш се, но си толкова невъобразимо благороден, че не смееш да си вземеш жена, знаейки, че никога няма да можеш... — замълча и отклони поглед.

— Да я даря с дете, нали? — довърши вместо него. Никога нямаше да има син, който да размахва меч играчка и да печели въображаеми войни. Никога нямаше да отгледа дъщеря, която да бере цветя и да гони пеперуди.

Алпин го беше осакатила. Тя щеше да си плати. Веднага след като качеше на кораба Розина и пораждащите тревога писма, щеше да поднови опитите си да завладее Алпин Маккей.

— Достатъчно за добродетелите ми, предпочитани от прекрасния пол. Да поговорим за твоите. Какво ще направиш за нашата африканска принцеса?

Звънчето издрънча, сигнализирайки, че някой е влязъл в скрития зад библиотеката тунел. Саладин подскочи от стола.

— Какво, по дяволите...

— Шт. — Малкъм сложи показалец пред устата си. Съществуваха само два ключа. Той обърна наопаки писалището, докато намери своя. Мисис Елиът съхраняваше другия ключ. Това означаваше, че сега бе притежание на Алпин. Беше си спомнила за входа откъм двора на замъка и вероятно се беше сетила за разположението на тунелите. Тя често ги бе преброявала като дете.

Беззвучно произнесе името й. Мавърът прошепна намръщен:

— Но защо? Какво иска?

Повдигна рамене, после сложи свитата си в подобие на фуния ръка на ухото си и посочи себе си и Саладин.

— Нима подслушва?

Кимна, огорчен от постъпката ѝ, но и любопитен да узнае към какво се стреми. Предоставена му беше великолепна възможност да ѝ даде фалшива информация.

Прошепна усмихнат:

— Хайде да ѝ направим услуга, а?

Ухиленият Саладин разтвори ръка и я вдигна с обърната към Малкъм длан.

Като се премести толкова близо до библиотеката, че тя да може да чува всяка негова дума, той заговори високо, с ясен глас.

— Нашата Алпин е станала красавица. Не си ли съгласен, Саладин?

Застанала в нишата в тъмния, влажен коридор, тя почувства как този комплимент прогонва тревогата и опасенията ѝ. Беше дошла да подслуша чужди тайни, а вместо това чу приятни неща.

— Вярно е — изрече Саладин. — Изглежда, островният живот ѝ се е отразил чудесно.

— Така е, но ще ѝ е по-добре тук. Тя принадлежи на тази земя.

— Какви са плановете ѝ?

— Не ги е споделила. Ще ми се да вярвам, че е доволна да се грижи за дома ми.

„Да, само че, когато плодове на манго узреят върху смокиново дърво“ — помисли си Алпин. Веднага след като успееше да го накара да ѝ прехвърли собствеността върху плантацията, щеше да потегли с първия кораб за дома.

Мавърът се засмя.

— Не е нужно да гадая как се чувстваш сега, когато Алпин е толкова близо до тебе.

— Близостта ѝ май развихря въображението ми. Само се надявам тя да не разбере.

— Какво да не разбере?

„Да, какво?“

Малкъм каза нещо на шотландски, език, който Алпин никога не научи.

— И двамата знаем, че изпитваш специални чувства към нея — отговори на английски Саладин. — Дори не бих си и помислил да ѝ кажа, но съм сигурен, че тя подозира нещо.

— Ти пък как разбра?

Алпин се взираше в мастилената тъмнина.

— От начина, по който я гледаш.

— И как я гледам? — Въпреки че Малкъм говореше спокойно, тя усети обвинението, което се криеше в гласа му.

— Гледаш я като умрял от глад човек, който чака да му поднесат първото от десет поредни блюда. Не ме зяпай! Аз не съм съставил менюто.

— Но ти се радваш, че съм в затруднено положение.

— Добре де, виновен съм. Кажи ми, приятелю, лейди Алпин отговаря ли на похотливите ти чувства?

— Дори и в момента да не им отвърща, скоро ще го направи. Имам план.

Цялата в слух, тя пристъпи напред. Обувката ѝ се удари в нещо твърдо и остро. Беше забравила проклетата стъргалка за ботуши. Кракът ѝ изтръпна от болка, а тя прехапа устни, за да не изохка.

— Какъв беше този шум?

Тя се облегна на стената, събу обувката си и разтри пулсиращите от болка пръсти.

— Какъв звук? — попита Саладин.

— Стори ми се, че чух шум в тунела.

Алпин престана дори да диша, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Само да можеше да ги зърне, но скритата врата беше изработена толкова умело, че в тунела не проникваше нито лъч светлина.

Мавърът каза:

— Подай ми оня фенер и ще видя какво има там.

Тя се разтрепери, напъха крака си в обувката и заотстъпва заднешком от нишата. Като се озова обратно в тунела, протегна ръка да напипа стената. След като се ориентира, хвана ключа в джоба си.

— Сигурно е плъх.

— Че откога имаш плъхове в замъка си?

— Откакто умряха змиите, струва ми се.

Змии! Алпин се послуша. Всеки момент очакваше да чуе съскането на тези гнусни същества, плъзнали към нея по каменния под. Краката ѝ не я държаха вече.

— Ами ако змиите не са умрели? Ако са се размножили?

— Невъзможно — каза Малкъм. — И двете бяха мъжки.

— Откъде знаеш? Та те не се различаваха дори но отровните зъби.

Отровни зъби!

— Така ми каза продавачът на змии на пазара в Барселона.

— И ти повярва на този мошеник? Та той се опита да ти продаде дори короната на Изабела^[1].

— На теб пък искаше да ти продаде меча на твоя съименник^[2].

— Малкъм взе да се смее. — Ти едва не го купи.

— Я забрави този змияр и детинските ни глупости. Докъде бяхме стигнали? О, да. Щеше да ми казваш какъв ти е планът за Алпин.

Гласът на Малкъм се превърна в неразбираем, дрезгав шепот. Тя отново се промъкна в нишата и долепи ухо до тайната врата, през която някога влизаше с лекота. Но това беше преди много години. Тогава беше самотно, отчаяно дете. Беше се превърнала в разярена, отчаяна жена. Не успя да чуе проклетите му думи.

Веднага след като той престана да мърмори, Саладин подсвирна и каза:

— Имаш идеи.

Какви идеи? Тъй като търпението я напускаше и тъмнината я притискаше отвсякъде, едва овладяваше страха си.

— Чу ли нещо? — попита Малкъм.

— Отново шум в тунела ли? Сигурно призракът на Лорда на Границата се е върнал, за да ни преследва.

— Ха! — възкликна Малкъм. — Той никога не е бил нищо друго, освен един призрак.

Алпин знаеше по-добре от него. Когато за пръв път видя порасналия Малкъм Кар, разбра, че Лордът на Границата и нейният Ангел на нощта са един и същи мъж. Но защо той не знаеше истинската самоличност на легендарния, тъмен непознат.

— Винаги съм се питал — каза Саладин, — дали той съществува, или е само легенда, измислена от родителите, за да плашат децата си?

— Ти се чудиш за всичко, като се започне от звездите та се стигне чак до човешкото падение.

— Бъди така учтив да не засягаш тази тема. Та за какво говорехме?

„Говорехте за мене!“ По дяволите този проклет Малкъм. Никога ли нямаше да разкрие какво й крои?

— Разговаряхме за вредителите в тунела. Хрумна ми нещо. — Гласът му стана по-тих, като че ли беше отишъл в другия край на стаята. — Ти заобиколи и мини през главния вход към тунела. Аз ще се промъкна оттук, през тайната врата. Ще погнем гадините и ще ги изкараме в оградената със стена градина.

Сърцето й щеше да се пръсне. Ако използваше описания от Малкъм маршрут, можеше да избяга, понеже и преди се бе промъквала през градинската порта, за да се добере до двора на замъка. Можеше да хукне по коридора, да мине през желязната врата и да се озове в градината, заобиколена от огромна стена. А можеше и да тръгне по тунела към стълбата, която водеше към кулата и да се скрие там. Но мисълта да влезе отново в това помещение, което някога наричаше свой дом, я безпокоеше повече от мисълта за плъховете.

— Не искам никакви плъхове в градината. Там се моля на Аллах.

— Просто си вземи ятагана. Нито един плъх не би имал шанс срещу това смъртоносно острие.

— Няма да вляза в този тунел.

— Че защо? Да не би да те е страх? Мислех си, че маврите са безстрашни.

— Дори змиите и плъховете да са измрели, много добре съм запомнил, че обичаше да поставяш капани.

Капани! О, господи. Каква каша беше забъркала? И кога щяха да се върнат на разговора за нея?

— Ооо, това беше преди години. Всичките съм ги махнал.

Саладин запухтя в знак, че не вярва.

— Могат ли да оставя такива опасни неща и някой невинен прислужник да пострада?

— Вероятно не, но повече никой не е използвал тунелите. В това число включвам и себе си.

— Е, обитават ги онези космати, дългоноги паяци — каза Малкъм.

Паяци ли? И какво от това? Алпин не се страхуваше от паяци.

— Гнусни същества. — В тона на Саладин се долавяше отвращение.

— Не ми казвай, че се боиш от насекоми.

— Боя се, разбира се, особено ако става дума за същите паяци като онзи, който ухапа мисис Елиът преди години. Та тя едва не умря.

Отровни паяци! Капчици пот избиха по кожата ѝ, въпреки това трепереше от страх.

Изскърца кожа; някой от мъжете беше станал от стол. Алпин си нареди да стои спокойно. Дори отровните паяци се страхуваха от хората. Наистина ли? Не знаеше, но беше сигурна, че имаше достатъчно време да избяга, ако не се спънеше и не се омотаеше в някоя паяжина на...

— Защо ли не ми се вярва, че тези вредни животни са мъртви? — попита Саладин.

— Ти подиграваш ли се с мене. Аз съм човек, който си държи на думата.

— Ама май нямаш търпение и да ме вкараш в тунела. Имам усещането, че искаш да се просна по очи.

Да живее недоверието на Саладин!

— Вече съм пораснал за подобни шегички.

— Закълни се тогава в честта си на девети граф на Килдалтън.

Доколкото ѝ беше известно, Малкъм Кар нямаше никаква чест. Не би му повярвала, дори ако се закълнеше в костите на Христос.

— Обиждаш ме, като не ми вярваш.

— Нека просто да кажем, че те познавам от дълго време и не съм напълно убеден в думите ти.

— Чакай — каза Малкъм. — Седни си на мястото. Ще попитам Алпин за плъховете. Тя трябва да знае какво да се направи.

— Никога не съм си мислил, че ще чуя от устата ти похвали за нея.

Да! Сега щеше да разбере какво ѝ кроеше той.

— Времената се променят, хората също. — Представи си го как повдига рамене.

Саладин се засмя.

— Със сигурност си сложил на склад някакви промени, засягащи я пряко.

Какви са тези проклети промени? Щяха ли да престанат да говорят двусмислено? Струваше ѝ се, че им е известно, че тя ги подслушва. Космите ѝ настръхнаха. Но тя отхвърли подобна възможност; те не можеха да имат представа, че е в тунела.

— Къде е тя? — попита мавърът.

— Мисля, че е на езда. Влюбила се е в петнистия кон.

— Животното е много буйно. Мислиш ли, че ще се справи с него?

— Надявам се. Не желая девойката да се нарани. Сигурен съм, че баронът ще има какво да каже, ако ѝ се случи нещо.

Баронът! При споменаването на омразния ѝ чичо Алпин тропна с крак.

— Ето! Пак този шум.

— Мавърско въображение. Там няма нищо, освен духове на плъхове и паяци.

Младата жена затрепери.

— Какво ще каже Синклеър, като разбере, че тя живее тук, вместо в дома му? Той е единственият ѝ роднина.

— Той все още се намира в Ирландия, където се радва на внуците си.

— Той е много променен, Малкъм, откакто мащехата ти го разгроми, и ще иска да знае, че Алпин се е върнала.

— Да. Ще му пратя вест, но предполагам, че първо би трябвало да уведомя лейди Мириам.

— Ще съобщиш ли на барона и на лейди Мириам това, което току-що ми каза?

Какво ли бе казал току-що великият Малкъм?

— О, не мисля — каза той с кадифен глас, който я накара да затаи дъх. — Бих искал да запазя плановите си за Алпин дълбоко в сърцето си.

Тя си помисли, че една кама би прилягала по-добре на споменатото място.

— Оставям те с кореспонденцията ти. Време е за молитвите ми.

Като чу, че вратата се отвори и затвори, Алпин пое по обратния път и излезе от тунела. След като най-после се озова в по-малката зала, тя се отпусна в древния трон на фамилията и въздъхна с облекчение. Пътешествието ѝ из тайните проходи на замъка Килдалтън не ѝ помогна много. Единственото, което разбра, беше, че Малкъм има планове за нея. Твърдо реши да узнае какво точно си беше наумил Малкъм Кар.

Здравият разум ѝ подсказваше, че разполага с най-добрите оръжия, но щеше ли съвестта ѝ да ѝ позволи да ги използва?

[1] Isabel (1451–1504) — кралица на Кастилия от 1474. Вследствие на брака ѝ с Фердинанд, който става крал на Арагон, е извършено обединението на Испания. — Б.пр. ↑

[2] Саллах ад-Дин (1138–1193) — египетски султан, разгромява Ерусалим, кралството на кръстоносните и завладява Ерусалим. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

По-късно през същия ден Алпин остави далеч зад гърба си стените на замъка Килдалтън. Вятърът се промъкваше през забрадката ѝ и рошеше косите ѝ. Тя отпусна юздите и остави коня да забави ход. Буйната езда бе причинила болки в краката и в задните ѝ части, което ѝ напомни, че не се беше качвала на кон, откакто напусна „Рай“.

„Рай“. Обхваната от носталгия, затвори очи и си представи синьото небе на този остров, едно истинско бижу сред водата, покрит с тънка като дантела папрат, разклонени на всички страни смокинови дървета и цял океан от захарна тръстика.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Хладният вятрец облъхваше влажната ѝ кожа, показвайки ѝ очевидната разлика между тропическия ѝ дом и тази северна земя. Някога мразеше живота си тук. Когато бащата на Малкъм, лорд Дънкан я качи на кораба преди повече от двадесет години, тя не погледна назад. Беше стъпила на Барбадос с устрема на изследовател, обявявайки острова за своя територия. Нейната територия. Нейният нов свят.

Там хората зависеха от нея. Беше обещала на робите да ги освободи. След като се върнеше, отново щеше да се заеме с това. Измъчените слуги щяха да видят края на тежките години, прекарани в робство, като получат по парче земя и независимост. Под надзора на Хенри Фенуик „Рай“ щеше да изкара спокойно изминаващите месеци след изсичането на тръстиката. Ако се наложеше, щяха да я изчакат за новите насаждения.

После самотата я притисна и тя зариде. Но Алпин знаеше, че трябва да събере цялата си смелост. Размишленията върху минали неправди и бъдещи награди само щяха да бъдат пречка за завръщането ѝ в „Рай“. И въпреки това не беше честно Малкъм да притежава толкова много, а тя — толкова малко.

Малкъм.

Усети празнина в себе си при мисълта за него, за закачливите му усмивки, вместо които бе очаквала подигравки, за мъжествеността му,

която я привличаше, въпреки че се смяташе за имунизирана към любовните романи. Спомените ѝ се върнаха назад, в детството. Видя себе си и него край езерото, където търсеха най-подходящия камък, откъдето да скочат във водата. През дъждовните дни играеха на гоненица и се криеха из тъмните коридори на замъка Килдалтън.

В каква светлина я виждаше той сега? Какви ли бяха спомените му за детството им? Спомена ѝ за счупени кокили и откраднати целувки, но когато я взе в прегръдките си и я подмами с опитността на истински мъж, тя усети у него яд, който не разбираше. С лекотата на амбулантен търговец от доковете, който примамва пътниците от току-що акостирали кораб, той я бе включил в някаква схема. И понякога неговият чар и привлекателност ѝ се струваха толкова измамни, като че ли пак играеше някоя от многото си роли.

Причината за безсърдечното му отношение ѝ убягваше. Да не би да беше заради случая със стършелите? Но тогава тя бе само на шест години. Едва ли ѝ имаше зъб от толкова отдавна. Та тази болка е минала и заминала.

Тя беше едно сираче, бедна роднина, измъкната от смъртния одър на майка си и захвърлена в ръцете на чичо ѝ, барон Синклеър, който беше безразличен към нея. В началото нейните кошмари и ридания държаха будно цялото семейство, което я бе осиновило. Презрението им я нараняваше повече, отколкото смъртта на безотговорната жена, дарила я с живот, после умряла с разбито сърце, понеже останала вдовица, при това без пукната пара.

За да избяга от непрестанните забележки и подигравки на роднините си, Алпин събра нищожната си собственост — една монета за късмет, кичур от косата на майка си, колекция от ножове — и зае едно ъгълче в конюшните на имението Синклеър. В това претъпкано домакинство не липсваше на никого.

Приспивна песен ѝ беше мученето на една крава. Намираще успокоение, като се грижеше за болни и ранени същества, без да разбере през цялото това време, че самата тя бе едно от тях.

И тогава, през една студена зимна нощ, недалеч от мястото, където се намираще в момента, нейният Ангел на нощта я намери и ѝ каза, че за децата трябва да се полагат грижи и трябва да се даряват с много обич.

Като видя мъжа Малкъм, тя най-после разкри самоличността на човека, отнесъл се мило с нея. Бащата на Малкъм се беше погрижил за нея. Споменът за тъмнокосия ѝ спасител ѝ вдъхна смелост.

Избърса сълзите и преглътна мъката. Дяволите да го вземат Малкъм Кар! Тя можеше и щеше да извлече възможно най-голяма полза от престоя си на Границата. Щеше да намери с какво да се забавлява тук, на тази земя, която беше напуснала преди толкова много години.

Сред поле от мека като памук орлова папрат бяха пръснати като петна островчета от пирен и прецип, които изпълваха въздуха с незабравимото ухание на Шотландия. На известно разстояние пред нея Стената на Адриан се виеше през тази земя като огромно влечуго. Някога беше лудувала из тези римски руини.

С надеждата, че споменът за тези дни ще я успокои, тя насочи коня по тесния път, който често бе изминавала като малка. Пътят на свободата, която намираще в замъка Килдалтън.

Двойка шотландски яребици се втурнаха да пресекат пътя и се шумугнаха под прикритието на сплетените клони на миналогодишен къпинов храст. Стадо гладни овце изобщо не ѝ обърна внимание, но два благородни елена с току-що наболи рога вдигнаха глави и се втренчиха в ездачката, после се стрелнаха към една букова горичка.

Алпин се приближи до ронещата се каменна стена. С изненада откри, че тя бе много по-ниска и по-разрушена, отколкото си я спомняше. Нищо чудно. Навремето всичко бе изглеждало огромно на момиче, наричано „джуджето“.

Алпин дръпна юздите и се смъкна от гърба на коня, стиснала здраво седлото. Скокът на земята здравата я раздруса. Конят отстъпи и се отправи към една локва с дъждовна вода. Тя намери една пръчка и се зае да чопли стената. Познатата обстановка стопли душата ѝ: стария път и прохода в стената, купчините пръст, които римляните бяха натрупали и които природата бе засяла със семена, неуморни полски бърбрици, които прелитаха над главата ѝ, носещи храна на своите малки, а добре прикритите врани не ги изпускаха от зоркия си поглед, постоянният ветреца, който дори през лятото я караше да настръхва от хлад.

— Е, как я караме, лейди Алпин? Какво толкова видя в тези камъни, та стана така невнимателна?

Малкъм Кар.

Би разпознала гласа му дори ако наоколо вилнееше ураган.

Стисна по-здраво пръчката и се обърна с лице към него. Отново я порази мъжествената му красота. Облечен от главата до петите в шотландска носия и отрупан с емблемите на властта му, яхнал чисто бял жребец, той приличаше на всемоушен монарх, под чието разпореждане беше всяка жива твар наоколо.

— Сигурно би могла да ме поздравиш поне — каза той.

Волята ѝ да устои на мъжкото му привличане заплашваше да се разруши също като стената зад гърба му. Ужасена от своята слабост, мушна пръчката под мишница и го погледна.

— Имате цялото ми внимание, милорд, и най-сърдечните ми поздрави.

Мъжът свали баретата си, украсена с три орлови пера и един по-малък вариант на брошката с емблемата на клана, изработена от сребро.

— И ти приеми най-сърдечните ми поздрави. Какво правиш тук? Отново ли ме шпионираш?

— Отново ли? Аз първа дойдох тук. Ти ме шпионираш.

Той извърна поглед, като че ли се бе изпуснал и бе казал нещо, което не трябваше. После скочи от коня само с едно единствено движение, което събуди завист у нея.

— Доколкото си спомням, това беше любимото ти място.

— Доколкото аз си спомням — тя се упъти към едно място до стената, — това беше моя територия. — Начерта една линия в прахоляка. — А това тук беше твоя земя.

Той я погледна. На устните му имаше дръзка усмивка, а в очите му блестеше предизвикателство.

— Значи нарушавам границите.

Сърцето ѝ говореше, че е станал специалист по нашествията, но гордостта ѝ казваше, че може да го бие по точки и в тази област.

— Сигурна съм, че това е едно от най-големите ти престъпления.

— О? И се предполага, че ти си светицата, която ще посочи всичките ми грехове.

— Само няколко. Трябва да направя консултация с другите ти жени, за да науча останалите.

— Сега, когато си станала жена, аз не съм извършил никакъв грях спрямо тебе, въпреки че опитах.

— Много си речовит, Малкъм. Винаги имаш готов отговор. Какво търсиш тук?

Той посочи над стената.

— Съвсем случайно живея там.

Тя се изкачи върху няколко свлекли се камъка и надзърна над стената. В далечината, близо до едно езеро, в което обичаше да лови риба, видя добре поддържан път, водещ към малко имение. Присви очи, за да разгледа по-добре, но разстоянието беше прекалено голямо. После изведнъж се сети.

— Това е Карворан Манър.

— Да.

— Там държиш любовницата си.

— Държах я. Тя си отиде.

— О, толкова съжалявам. Трябва да си съкрушен.

Той въртеше в ръце баретата, докато очите му изучаваха костюма за езда на Алпин. Несигурна в преценката му, тя зае защитна позиция. Не вярваше да не е виждал жена в бричове и блуза.

— Какво ме зяпаш?

— Ами зяпам те, понеже гледката, която представляваш в кожени бричове, е голямо успокоение за съкрушеното ми сърце. Най-вече в удобната поза, която си заела.

Той само се шегуваше. Тя се засмя и скочи на земята.

— Ти или си непоправим женкар, или си голям шегобиец.

— Вероятно и двете едновременно.

— И вероятно аз съм майската кралица, а не бездомна девойка.

Усмивката му изчезна.

— Защо винаги правиш това, Алпин?

— Какво правя?

— Говориш с горчивина за живота си, така че да изпитвам съжаление към тебе.

Гордостта я направи безразсъдна.

— Греша. Не искам нито ти, нито някой друг да ме съжалява.

— Тогава какво искаш?

Моя дом, изкрещя душата й.

— Ще бъде честно — каза той с подкупващ тон, — ако ми кажеш. Аз никога не съм те лъгал.

Стъписана от откровеността му, като не намери подходящ отговор, тя посочи заобикалящата ги стена.

— Искам ковчежето с римско злато, което винаги търсехме.

Той стана сериозен като смъртта, пронизвайки я с пронизателния си поглед.

— Знаеш, че ще разбере, нали? Не можеш да скриеш тайната си от мене.

Заплахата в гласа му я накара да застане нащрек.

— Какво те кара да мислиш, че крия нещо?

Намигна й.

— Аз съм твоят най-добър приятел, спомняш ли си? А ще бъде и първият ти любовник.

Почувства се като животно, попаднало в капана на собствената си глупост и поставено в клетка благодарение на неговата находчивост.

— Обезпокоена съм от перспективата да бъде предмет на твоите плътски желания.

Малкъм пристъпи напред и протегна ръка.

— Не е честно да хвърляш в лицето на човек собствените му думи и аз не мисля за тебе по този начин.

— А по кой? По начина, по който мислиш за Розина ли?

— Изобщо не мисля за нея.

— Не очаквай от мене да бъде поласкана. Ти си непостоянен.

Той взе пръчката от ръцете й и я захвърли, после улови китките й и я притегли към себе си.

— Не е така, Алпин. Мога да бъде верен на подходящата жена. Право да ти кажа, заинтригуван съм от това, което виждам и от това, което не виждам.

Стърчеше над нея, но тя взе да свиква да се взира в брошката с емблемата на клана, която бе забодена на рамото му, за да прикрепя карираната му фустанела.

— Какво не виждаш?

Усмивка смекчи мъжествените му черти.

— Ти ме попита дали смятам да те обвиня за всичките беди, сполетели ме в детството. Убеден съм, че е вярно тъкмо обратното.

Тя се постара да не говори със сарказъм.

— За какво бих могла аз да те обвиня?

— Нека просто да кажем, че имам усещането, че ме виниш за произхода ми.

Беше много близо до разкриването на мотива ѝ. Опасно близо.

— Караш ме да се чувствам завистлива и дребнава.

Той се приведе и се приближи толкова много, че тя можеше да различи всяка негова мигла и да усети топлия му дъх.

— Покажи ми тогава истинската си същност. Кажи ми защо потърси моята закрила.

Пресилването на истината ѝ се струваше правилно, вземайки под внимание колко бързо туптеше сърцето ѝ и колко много ѝ се искаше да обвие ръце около врата му и да се увери, че наистина е забравил Розина.

— Твоя закрила? Та ти на всяка крачка се опитваш да ме прелъстиш.

— Някои неща никога не се променят, като например умението ти да увърташ и усукваш.

Трябваше да успее да се отдалечи от него. Тъй като нямаше да може да се съсредоточи, ако не се отдръпне, тя се обърна към стената.

— Знаеш защо дойдох при тебе.

— Защото нямаше къде да отидеш ли? Не ти вярвам. Можеше да отидеш в Синклеър Манър.

Споменът за жестокостта, която бе понесла през онези години, отново ѝ причини болка. Обърна се към него.

— Ха! Мразех живота си там и бягах всеки път, когато ми се удадеше възможност.

— Но можеше поне да се отбиеш да ги видиш. И ако го беше направила, мисля, че би останала в Синклеър Манър.

— По-скоро бих заживяла отново в помещението в кулата ти.

Поклати глава, а очите му бяха пълни с истинско разочарование.

— Ето. Пак го направи. Съжалявам, Алпин, че трябваше да търсиш убежище в стая без прозорци. Съжалявам, че трябваше да крадеш храна, но не беше моя вината.

Обоснованият му довод я възпря. Не беше очаквала откровеност от Малкъм Кар, но той беше нрав относно методите ѝ; сега разбра това.

— Благодаря ти, че ми каза, и не беше твоя вината, задето избягах от чичо си. — Обаче фактът, че загуби „Рай“ беше дело на Малкъм, но по-скоро би живяла в някоя кръчма и би висяла по масите, отколкото да признае истината. Тази мрачна перспектива ѝ се стори доста иронична, понеже ако той наистина бе разкрил методите ѝ, тя пък знаеше как да му сложи каишка.

Като преглътна гордостта си, протегна ръка.

— Прощаваш ли ми?

Той я пое и взе да гали с палец пръстите ѝ.

— Извинението се приема. Сигурно ще ти бъде интересно да узнаеш, че домът на чичо ти се е променил.

— Сигурно — отправи тя хаплива забележка. — Сега бедните му роднини живеят в кочината.

— Грещиш. Благодарение на преговорите, които води мащехата ми, сега всичките ти братовчеди имат добри съпрузи и съпруги и са се преместили от тук. Чичо ти е в Ирландия. Можеш да имаш цяло крило в имението само за себе си.

Станала подозрителна от неочакваната новина, каза:

— Искаш ли да отида там?

Ръката му се плъзна по рамото ѝ.

— Не. Искам те в леглото си.

Младата жена въздъхна объркано.

— Та аз едва те познавам като голям мъж. — Но изглежда той я познаваше много добре.

— Още едно отлично отбягване на отговора. Номер две за този ден, струва ми се.

Някъде зад гърба ѝ жално заблея агне. Стонът напълно отговаряше на обърканите ѝ чувства. Можеше да изрече това, което той искаше да чуе, и да приключи въпроса.

— Предпочитам да остана с тебе.

Малкъм се приближи още. Тя долови мирис на сандалово дърво, мъжественото ухание, което той предпочиташе още като момче.

— Тогави ще трябва да признаеш, че имам напредък, нали? — попита той.

Алпин се изчерви от притеснение, въпреки че се постара да не го покаже.

— Ще призная, че ставаш прекалено смел.

Преди години, когато посещаваше домовете на благородните дами, той се цупеше, когато го щипеха по надутите бузи. Сега на нея ѝ се прииска да го цапне с юмрук по носа.

— Кога ли ще се науча как да се държа? — каза той. Обезпокоена от лекотата, с която отвличаше вниманието ѝ, вдигна безучастно рамене.

— Сигурно, когато времето престане да руши тази стена. — Загреба пълна шепа прах между камъните. — Хоросанът се рони.

Той отвори уста, после я затвори. Стисна ръката ѝ и отбеляза:

— Това е увъртане номер три. Струва ми се, че обсъждахме какво друго искаш, освен дом и честен труд.

Ако си мислеше, че щеше да я заблуди чрез прелъстяването, щеше да се провали. Възнамеряваше да направлява ухажването и любовта му.

— Някакво оплакване ли имаш?

— Само едно. — Докосна края на забрадката ѝ, точно над ухото. — Чух някакъв плъх да броди из тунелите.

Нима подозираше, че бе подслушала разговора му със Саладин? Не. Беше прекалено арогантен, за да остави нещата да се разминат. Щеше да вдигне скандал, ако се беше досетил. Въпреки че походът ѝ сред интригите беше безплоден, можеше отново да се наложи да използва тунелите.

— Ще накарам Дора да провери дали конярят няма някоя котка.

— Много добре. Тези гризачи могат да се окажат много опасни. А сега ми кажи какво искаш от мене.

Единственият ѝ изход беше да се преструва.

— Искам да се опознаем така добре, както в миналото.

— Познаваме се, откакто аз бях на седем, а ти на шест. Прекарали сме много следобеди в игри на целувки и милувки.

Животът ѝ се бе променил от деня, в който срещна Малкъм Кар. Преди двадесет години съдбата или някой друг пак се бе намесил. Докато не постигнеш желания контрол над собственото си бъдеще, щеше да увърта.

— Не е трябвало да бъдем толкова безсрамни.

— Вероятно си права. — Засмя се и пристъпи към нея. — Изглежда, че съдбите ни са свързани навеки. От мига, в който избяга от дома си, животът ми се промени.

Щастливите моменти от миналото я накараха да преплете пръсти с неговите. Кожата му ѝ се стори загрубяла от работа и това я накара да премисли твърдението си, че той води привилегирован живот. Но трябваше да внимава с разбирането и възприятията си; още в зората на своя живот бе разбрала колко висока бе цената, която трябваше да плаща наивното момиче.

Като вдигна поглед, установи, че той я чака да проговори.

— Спомняш ли си времето, когато исках да построя къща тук? — попита тя.

— О, да. — Посочи купчина по-дребни камъни, струпани близо до една пролука в стената. — Ти вярваше, че ще натрупаш състояние, като предлагаш освежителни напитки на минаващите по този път.

— Беше така, понеже ти ми каза, че имало вода в онзи стар кладенец.

— Мислех си, че има.

— Прекарах цял ден в тази дупка, като копаех в сухия прахоляк.

— Аз те издърпах и се погрижих за наранените ти пръсти.

Беше го направил. Тя беше изтощена и на път да заплаче. Тогава се появи той с усмивка на лицето, с духовита забележка на уста и с въже в ръце.

— Господи, била съм трудолюбива, малка просякиня!

— Просякиня ли? Никога. Ти винаги настояваше да свършиш своята част от работата и да си заслужиш храната.

— Сега съм по-умна.

— Знам. И по-изобретателна.

— Ти пък печелеше състезанията.

Той се засмя.

— Не и когато състезанието включваше хвърляне на ножове и стрелба с лък.

— Но с меча ти винаги ме надвиваше.

— Само защото бях по-голям и по-силен.

— Както сам казахте, милорд, някои неща никога не се променят.

Той се замисли. Напрегнатият му поглед следеше полета на един полски блатар.

— Попита ме защо изпитвам съмнения към тебе. Ето ти едно доказателство. Не очаквам да се обръщаш към мене толкова официално, освен ако не ми се подиграваш.

Можеше да я нарича изобретателна, но печелеше първо място по проникателност.

— Наистина ти се подигравах. Съжалявам.

— Тогава си спечели моята прошка, като се обръщаш към мене като към стар приятел.

— Добре, Малкъм, въпреки че с изненада откривам, че използваш името си. Ти винаги си го мразил. Помниш ли, когато се беше облякъл като Цезар и аз те подмавих, и ти ми позволи да те вържа за дървото?

— Това е номер четири.

Като си помисли, че грубостта му се дължеше на изгубено търпение, тя пусна ръката му и взе да играе ролята на уплашена девойка.

— Днес не позволяваш никакви четвъртинки, а?

Очите му се присвиха.

— Възможно е да бъда принуден да взема някакъв залог.

Като разбра, че го е ядосала, потърси начин да укроти яростта му.

— Мисля, че имаш предвид да вземеш затворничка.

— Не. Залогът е нещо, с което можеш да сключиш сделка. — Погледът му се премести върху гърдите ѝ. — Ти притежаваш необходимите ценности.

— Би трябвало да те ударя.

— Можеш да го направиш, но тогава още повече ще се усъмня в искреността ти.

Не можеше да допусне да го накара да охладнее. Искаше само да завладее сърцето му, като в същото време предпази своето. След като веднъж станеше собственица на дома си, Малкъм бе свободен да прави каквото си ще. Обърна му гръб и тръгна към стария кладенец.

— В такъв случай трябва да ми кажеш какво да направя, за да те убедя.

Последва я и дръпна забрадката от главата ѝ.

— Можеш да започнеш с разпускането на косата си и после отново да приемеш ролята на езическа богиня.

През пролетта на последната ѝ година в Шотландия двамата бяха изрисували телата си и бяха танцували голи, изпълнявайки древен ритуал за плодородие.

— Виждам, че си спомняш — добави. — Изчервяваш се.

— През този ден ти се правеше на друидски свещеник. — Като видя, че очите му потъмняват от желание, добави: — Изпълнявахме ритуала с невинност, присъща на децата.

Сграбчи я с две ръце за кръста и я повдигна, поставяйки я върху каменната рамка на кладенеца.

— Да го повторим, а? Ти ме надигра.

С решителен блясък в очите разтвори бедрата ѝ и се приближи толкова много, че тя почувства топлината, излъчваща се от вълнената му фустанела.

— Не съм танцувала от години, а и ти си по-силен сега.

— Специално ще се погрижа да ти покажа правилните стъпки и ще спирам често, за да можеш да си поемаш дъх.

Пулсът ѝ се ускори.

— Не говориш за детски танци, нали?

Като постави бузата си до нейната, нежно погали с дъха си ухото ѝ, като прошепна:

— Свали фибите от косата си и ще ти покажа точно за какво говоря.

През тялото ѝ преминаха тръпки и тя сграбчи раменете му, за да запази равновесие.

— Ще падна в кладенеца.

— Обещавам да те хвана — прошепна ѝ с уста опасно близо до нейната. — Винаги съм го правил.

Неспособна да се съпротивлява, вдигна ръце и се зае да сваля дървените фибии от косата си. Ръцете ѝ трепереха, пръстите ѝ станаха несръчни, забързани да изпълнят земна задача, която сега ѝ се струваше жизненоважна за светостта ѝ. Устните му докоснаха нейните, езикът му се устреми напред, за да ги разтвори. Тя го следваше и докато косата ѝ падна свободно, усещанията ѝ вече бяха извън контрол. Екзотичното му ухание я омагьосваше, а горещото му тяло подхранваше пламъците на желанието ѝ.

Обви ръка около тялото ѝ, притискайки я толкова внимателно, като че ли бе скъп спомен, и въпреки че усещаше как свободната му ръка разкопчава блузата ѝ, Алпин вече не се питаше правилни ли бяха действията му. Той ѝ се струваше съвършения партньор. Сърцето му биеше с ритъма на нейното, ускореното му дишане бе в унисон с

нейното. Когато езикът му настоятелно опря о нейния, тя го посрещна, присъедини се към церемонията на бързи движения и извиване.

Тъкмо когато си помисли, че ще падне в кладенеца, Малкъм очерта линия от целувки от бузите към шията ѝ. Отдръпна се, като я придържаше с една ръка, а с другата отново започна да разкопчава малките седефени копчета на блузата ѝ. Тя погледна нагоре. Полският блатар все още летеше във висините. Следобедното слънце превръщаше скупчените облаци в огромен лист ковано злато.

Малкъм издърпа блузата от бричовете и впери поглед в голата ѝ гръд.

Силните му черти бяха облъхнати от някаква мекота, а устните му бяха влажни от целувките.

— Ти си плувала гола, както някога обичахме да правим. Кожата ти е потъмняла там, където не би трябвало.

— Един джентълмен не би го споменал — това беше всичко, което ѝ идваше наум.

Той вдигна старата монета, която тя носеше на верижка.

— Ейдриън ти даде това. Топлината ти се предава на метала.

Устни, чувствени като неговите, би трябвало да бъдат забранени от закона, помисли си тя, и толкова измамни думи би следвало да бъдат отречени.

— Да. Принадлежала е на Лорда на Границата.

Изведнъж ѝ се стори по-млад. Беше също като онзи обичащ приключенията Малкъм от изминалите дни.

— Не — отвърна ѝ. — Беше на баща ми. Той ѝ даде монетата.

Беше достатъчно честен, за да посочи една от грешките ѝ. Сега тя трябваше да бъде честна към него.

— Баща ти е или беше Лордът на Границата.

Очакваше от него да спори и да се кълне, че не е така, но не го направи. Най-послед един кратък отдых в непрестанната им война.

— Чудех се кога ще се сетиш кой е бил той. И това е номер пет, Алпин. Последното за деня, надявам се.

Предизвикателният му тон отне съпротивителните ѝ сили, накара я да желае примирieto да продължи. Да продължи с ласките ѝ се струваше неизбежно. Посегна към дантелите на ризата му.

— Един момент, сладка моя. — Погледът му беше решителен, а ръката му беше настоятелно твърда върху нейната. — Все още не съм

те нарисувал. Чакай тук.

Той отстъпи назад. После изтича до коня си и взе от лъка на седлото меха за вино. Краката ѝ висяха над земята, тя го гледаше как се приближава към нея, как вятърът развява копринената му риза, как фустанелата с цветовете на рода Кар добавя още сила към и без това опасното му присъствие. Как би могла, чудеше се тя, някоя жена да му устои?

Инстинктивно събра краищата на блузата си.

Махайки запушалката, той каза:

— Мога ли да предложа напитка, която да утоли жаждата ти?

Този съвсем обикновен въпрос звучеше дяволски неразбираемо, произнесен от устата му. Тя отвори уста и затвори очи. Когато гъстата течност потече към гърлото ѝ, си помисли, че ще ѝ представи някакъв непознат сорт вино. Но още с първата глътка усети вкуса на ягоди. И разбра истината.

Едва не се задави с любовната смес на Елана.

Той я хвана за рамото.

— Пий бавно — каза ѝ, — или ще се задавиш.

Кашляйки, избърса уста.

— Откъде взе това?

По високото му чело се появиха бръчки.

— От Саладин. Той го намерил в кухнята и предложи да си го разделим.

Стомахът ѝ се сви, а вкусът в устата ѝ беше тръпчив от билките.

Очите му се разшириха от загриженост.

— Какво не е наред?

Нищо, крещеше гласът на съвестта ѝ, само дето сама си надянах примка на шията!

— Всичко е наред — отвърна, след като изпусна една нервна въздишка, — но мисля, че щеше да бъде по-добре с вода.

Той помириса сока.

— Да не би да е развален?

Преди да успее да изкрещи „да“, той отпи. Облизвайки устни, Малкъм отбеляза:

— Ягоди. Много ги обичам.

Тъкмо когато започна да излива течността в гърлото си, тя извика:

— Не!

— Не? Защо не искаш да пия от това? — Усмихна се и добави; — Не се бой. Ще оставя и за тебе.

Не можеше да измисли подходящ отговор.

— Наистина ли толкова ти харесва?

Той ѝ подаде меха със сок.

— Да. На тебе не ти ли харесва?

Ужасът я скова.

— Разбира се — успя да изрече и се престори, че пие от опасната напитка.

Със замряло от страх сърце продължи да го наблюдава как поема обратно меха и допива сока. Обзе я слаба надежда: той беше изпил само половината от дозата. Капчица от кървавочервената течност се плъзна от ъгълчето на устата му, спусна се по бузата му, забави се за миг, преди бавно да потече по врата му и да стигне до ризата. Като насън видя как бялата коприна поглъща рубинената течност.

Коженият мях се удари в земята. Тя вдигна поглед към него и замръзна. Гледаше я като омагьосан.

За нейно учудване той постави показалец в устата си, после начерта келтски кръстове върху гърдите ѝ. В този момент разбра какво означава чувствеността и с всеки символ, който той рисуваше, желанието ѝ нарастваше. Като го гледаше, усети, че стомахът ѝ се стяга, а краката ѝ отмаляват.

Той много внимателно обходи с пръст тялото ѝ. Докосването му беше толкова нежно, че ѝ доставяше неимоверно удоволствие и я възбуждаше. Събудените чувства бяха толкова нови и свежи, че блестяха като утринна роса. Чувстваше се като безценно съкровище, глезено, боготворено, ценено. Докато той продължаваше с изкусните си прелъстителни действия, съзнанието ѝ отстъпи пред физическата нужда, тялото ѝ бленуваше за по-интимно докосване.

Когато свърши с описването на кръгове, той нарисува две грейнали слънца, герба на рода му. Почувствала се като негова пленница, тя наблюдаваше като омагьосана, как той навежда глава и поема зърното на гърдта ѝ с устни. От гърлото ѝ се изплъзна стон. Уплашена да не падне, сграбчи главата му и зарови пръсти в косата му. Никакъв шум не съществуваше, освен тихите смучещи звуци, които

той издаваше, и желанието, което се бе превърнало в нещо живо и крещящо вътре в нея.

Премествайки се от една гърда на другата, той я вкусваше и я галеше, пръстите му масажираха и когато извърши целия ритуал, се изправи и опря чело о нейното.

От веждата му се стече пот, която капна върху палеца ѝ. Съвсем друг вид влага изпълваше най-интимното ѝ място.

Той пое дълбоко въздух и понита:

— Чувстваш ли се вече като езичничка?

Усмихна му се.

— Чувствам се дяволски езически.

Облизвайки устни, младият мъж кимна и се огледа наоколо.

Там където телата им се докосваха, остана гореща следа.

— Да не би да е дошъл някой? — попита тя. Той се засмя.

— Не. Просто трябва да се има предвид къде сме и каква си ти.

Свали ръце от него и се подпря на кладенеца. Камъните ѝ се сториха остри и студени.

— Не разбирам.

Като вдигна вежди, той попита:

— Забрави ли, че си девствена?

Объркването отне част от желанието ѝ.

— Но ти каза, че моята девственост е допълнителен чар и съблазън. Мислех си, че си доволен от това.

— Това, което би ми доставило удоволствие — той се зае да оправя дрехите ѝ, — е да смъкна бричовете ти и да те любя тук, сега. Но на тебе няма да ти достави удоволствие. По-скоро би ме намразила, че съм се възползвал от тебе.

Тази загриженост към нея изненада Алпин и я накара да повярва, че не познава мъжа Малкъм Кар. Едно нещо беше сигурно: той искаше да я люби и мисълта за това му доставяше огромна радост. Дали пък не беше от ягодовия сок? Тя не знаеше.

Почувствала се отново по детски лекомислена, обвини крака около него, за да пази равновесие и се наведе назад към зейналия кладенец. Смахът ѝ отекна в кръглите, каменни стени.

— Никога не бих те мразила, задето ме накара да се чувствам като в момента.

— Ти наистина ме желаеш.

Беше спечелила. Иначе той едва ли щеше да прави подобни жертви и да поставя на първо място нея, а не желанието си? Тя ликуваше. Но чувството за вина заплашваше да развали доброто ѝ настроение. Билките го бяха накарали да я желае, но беше стигнала твърде далече и бе рискувала прекалено много, за да се върне назад сега.

— О, да, Малкъм. Ти си това, което искам. Всичко, което искам — излъга шепнешком.

ОСМА ГЛАВА

Малкъм почти й повярва. Но успя да долови и отчаянието й. Познаваше този стар дързък враг. Живееше с него, откакто бе станал мъж. Умът му намери покой едва в деня, когато прие неизбежната истина, че никога няма да има наследник.

Алпин Маккей си имаше свой демон. Тя просто не беше свикнала с тормоза, който й налагаше. Въпреки това си въобразяваше, че е намерила начин да се измъкне от своя ад, и Малкъм също бе намесен. Той знаеше, че е решението на проблема й. Това едновременно го разочароваше и ядосваше. Чудеше се и до къде щеше да стигне тя. Женитба? Дали бракът й с него бе нейното решение?

За да провери предложението си, той я изправи. Главата му се завъртя и заби пети в земята.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да облека в слова почтените си намерения.

Тя изпита такова голямо облекчение, като че ли й бе казал, че на сутринта щеше да бъде коронована за кралица. Лавандуловото в очите й заблестя с надежда. Прегърна го силно и изрече името му с въздишка. Трябваше да иска обяснение за бързото й съгласие. Вместо това се пребори със страстта, надигаща се в слабините му, и изигра коза си.

— Дали — каза, ръководен от странна и необяснима прищявка, — Алпин Маккей би се обвързала с пробен брак, обричайки се на Малкъм Кар?

Тя се стегна толкова, че стана по-твърда от алебарда на планинец.

— Пробна женитба ли?

— Има ли нещо нередно в тази спогодба? — попита, като разтриваше гърба й и си мислеше, че тя трябва да бъде легнала на него в леглото му.

— Мислех си... Е, ти използва думата „почтени“.

— Да и точно това имах предвид. — Той тръсна глава, за да прочисти мислите си. — Пробната женитба е най-почтен шотландски обичай, тъй като удовлетворява и двете страни. Ще изречем брачните клетви в църквата, когато забременееш. — Престана да говори, мислейки се за побъркан. После се сети, че точно това е била целта му, и прогони слабостта си. — Когато заченеш моето дете.

Не забеляза, че той не се чувства добре, понеже побърза да изрече:

— Но това ме кара смятам, че ме искаш само за да ти осигуря наследник.

Като се отмести, за да могат погледите им да се срещнат, изрече горчивата истина с абсолютна искреност.

— Кълна ти се, Алпин Маккей, да ти направя дете е най-малката ми грижа. Въпреки това аз наистина имам задължения.

Усмивката ѝ би могла да озари стотина тъмници. Може би преценката му за нея беше неправилна. Ами ако тя наистина го обичаше? Ако беше така, щеше да се справи с любовта ѝ по-късно. Сега трябваше да научи много неща за жената и причините, поради които толкова отчаяно искаше да се омъжи за него. Също така искаше и да поспи добре през нощта.

— Значи това те удовлетворява?

— О, да, Малкъм — глухо произнесе тя. — Това е най-голямото ми желание.

Тези думи отговаряха на обстоятелствата, понеже страстта, която изпитваше към нея, беше единственото чувство, което не можеше да прикрие. Той я вдигна на ръце и тръгна към конете.

Тя се прилепи към него като гордостта за шотландец. Харесваше му да я усеща в ръцете си. Винаги бе искал съпруга, която да споделя живота му, да го изслушва и да му помага да запази благородното наследство на клана Кар. Просто сърцето му никога не позволи да подведе нищо неподозираща булка, като я обвърже с безплодна женитба.

По неизвестни причини сега не можеше да удържи егоистичните си нужди. В този момент я желаше като младо момче, което за пръв път спи с жена. Отвратен от своята уязвимост, Малкъм я сложи да седне настрани върху седлото и ѝ подаде юздите.

— Какво ще правим сега?

Тя отметна глава назад и все още усмихната, огледа поляната.

— Можеш да ми покажеш Карворан Манър.

Малкъм се обърна и се зае с юздите на коня си. Беше излъгал за Розина; тя заминаваше за Италия чак на другата сутрин. Усмихна ѝ се.

— Ако те заведе там сега, Алпин, ти първо ще изиграеш ролята на съпруга, преди да си била булка.

— О! — Престана да завързва забрадката си. Блузата се изпъваше върху гърдите ѝ. Кожените бричове обгръщаха бедрата и елегантните ѝ крака.

Желанието, за което си мислеше, че беше потиснал, се върна, и то с голяма сила, издувайки слабините и свивайки стомаха му. Облизвайки устни, чийто вкус бе на нейните, той се прокле, че бе постъпил като благороден глупак. Трябваше да я вземе преди минути и поне щеше да задоволи нуждите на тялото си. И тъй като не го беше направил, трябваше да се контролира.

— Изборът е твой, Алпин.

— Хайде тогава да се позабавляваме, както правехме някога — предложи, докато обръщаше коня си към пътеката, която водеше на запад. — Ще се състезаваме до Призрачния дъб. — Пришпори коня си и се понесе към разчистеното от дървета пространство.

— Чакай! — Реагирал със закъснение, Малкъм скочи на седлото и се втурна след нея. В съзнанието му имаше само една мисъл: Призрачният дъб бе повален от мълния преди години. Огромното дърво сега препречваше стария път. Тя нямаше да успее да види препятствието, понеже дървото лежеше след един завой до скалата на Рийвър и слънцето скоро щеше да се окаже точно над тях.

Изкрещя името ѝ, но тя не можа да го чуе. Подкарал коня си в бесен галон, Малкъм скъси разстоянието между тях. Когато се озова на три дължини зад нея, отново извика. Алпин погледна назад с оживено от вълнение лице. После на свой ред извика, обезпокоена от близостта му. Удари отново коня си и се понесе напред.

Втурна се към опасността.

Той използва юздите като камшик, за да удари жребеца си. Отгледаният в пустинята арабски кон му отвърна с шеметна скорост. Около тях хвърчаха зелени и жълти облаци от орлова папрат и прецип. Стисна зъби, за да може да издържи на тази езда, която като че ли трошеше костите му. Трябваше да я настигне на всяка цена. Но

дребничката Алпин позволяваше на кобилата ѝ да надбяга по-бързия му кон.

Пред погледа му изникна скалата на Рийвър, голям, заоблен, каменен блок, с размера на главната кула на замъка Килдалтън. Далече пред него, Алпин се беше привела ниско до главата на коня, коленете ѝ умело докосваха хълбоците на животното. Пътят се разделяше пред скалата. Новият път се намираше отдясно. Беше добре отъпкан и достатъчно широк дори за каруца. Пътят отляво се превръщаше в рядко използвана пътека, обрасла в треволяк. Някога двамата правеха такива състезания стотици пъти, само че те завършваха с изкатерване до върха на Призрачния дъб.

Днес това надбягване щеше да завърши със смърт.

Както очакваше, тя зави наляво, навик от изминалите дни. Малкъм изкрещя отново и злобно ритна коня си. Но кобилата на Алпин беше прекалено далече, а ездачката — прекалено решителна. С ужас видя как тя се накланя надясно, за да се пригответи за левия завой около скалата.

Паниката го стисна за гърлото. Нямахте да успее да я стигне навреме.

— Алпин! — изтръгна се дрезгав стон. — Спри веднага!

Тя се обърна и дръзко му махна с ръка. Продължаваше да гледа към него, когато изчезна от погледа му.

Миг по-късно кобилата ѝ изцвили. От младата жена не се чу нито звук. Но като че бе свидетел на инцидента, Малкъм си представи как животното се препъва в поваленото дърво. Представи си я как изхвърчава от седлото. Усети как се удря в дъба. Въображението му я нарисува като безжизнена купчина човешка плът на земята.

Проклинайки себе си, нея и всички светии, които населяваха небесата, препусна покрай скалата. Запененият кон стоеше пред масивното стъбло на падналото дърво. Седлото беше празно. О, Господи, не я виждаше!

Дръпна юздите и скочи на земята. Огледа пътеката и храстите. Никаква Алпин!

Извика името ѝ. Отговори му само тишината.

Със свито от ужас сърце хукна към дървените стъпала, оформящи мост над стъблото на падналото дърво. Трябваше да

послуша баща си. Трябваше да се съгласи да прережат дървото. Трябваше да почисти пътя.

— Глупак, глупак! — проклинаше се на глас, докато преминаваше по моста, стиснал перилата. Като се изкачи най-отгоре, спря.

И я видя. Беше изхвърлена над огромното стъбло и лежеше на едната си страна, свита на кълбо сред малка полянка от бял пирен.

Втурна се към нея и падна на колене.

— Алпин! Кажй нещо. — Внимателно я докосна по гърба.

Никакво движение, нито дихание дори.

— Алпин!

Хиляди пъти бе пожелавал смъртта ѝ, но това беше преди да я държи в прегръдките си и преди да я целува, преди да види уязвимостта, която тя не можеше да скрие. Въпреки че не ѝ се доверяваше, сега я разбираше по-добре. Подозираше, че много малко от мечтите и надеждите ѝ са се сбъднали. Младата жена имаше право на живот, дори и неволно да бе откраднала една много ценна част от него.

Тя въздъхна и се закашля, преди да успее да си поеме въздух. После простена и помръдна. Забрадката ѝ беше извъртяна настрани; лицето ѝ беше бяло като тебешир.

Леко обнадежден, пипна челото ѝ.

— Алпин? Чуваш ли ме?

Тя успя да изрече:

— Какво се е случило с нашето дърво?

Нашето дърво! Сърцето го заболя от тази сантименталност.

— Удари го гръм. Къде си ранена?

Предпазливо се обърна но гръб и отпусна лявата си ръка.

— Навсякъде.

Той пое ръката ѝ.

— Дай да видя.

— Ох!

— Шт. Мълчи! — Ръкавът на блузата ѝ беше раздран, а кожата ѝ бе покрита с прах и дълбоки драскотини. Костите на ръката ѝ бяха толкова фини. Приличаха на крилете на бухалчето в птичарника му. Нежно я опипа за по-сериозни рани.

— Не мисля, че ръката ти е счупена.

Тя изстена и вдигна към него пълните си с болка очи. Зениците ѝ се бяха разширили от страх.

— Не мога да ти кажа колко облекчена се чувствам от този факт. Кой е направил тези глупави стълби, които минават над поваленото дърво?

— Аз.

Затвори очи.

— Трябваше да се сетя. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Защо винаги ти, Малкъм?

Объркан от обвинението ѝ и от мъката ѝ, взе да се защитава.

— Опитах се да те предупредя. Крещях, но ти не ми обърна внимание.

— Не те чух. — Издърпа ръката си. Стенейки, завъртя китката си и раздвижи пръсти. — А сигурно нямаше и да те послушам. Искях да спечеля.

Оправи забрадката ѝ и опипа главата ѝ за подутини. За щастие не откри нито една и той си припомни колко жилава беше тя въпреки дребния си ръст.

— Някои хора никога не се променят. Не биваше да яздиш така безразсъдно. Можеше да се убиеш и да осакатиш сивата кобила. Мислех си, че харесваш този кон.

— О, моля те! Само това не. Предпочитам да изразяваш само загрижеността си, отколкото да слушам дълбокомислените ти слова.

Раздразнен от факта, че го обвиняваше, и то, когато сама си бе виновна, каза:

— Точно така, загрижен съм. Това е задължението на лорда към всичките му поданици. — Протегна ръце. — Можеш ли да издържиш?

— Какво да издържа? — Подсмърчайки, тя се засмя и избърса сълзите си. — Ако е поредната ти лекция, отговорът ми е твърдо не.

— Какво ще кажеш да ти подам една, а може би две ръце за помощ?

Алпин отново раздвижи китката си и каза:

— Благодаря ти. Изглежда едната от моите няма да ми е от голяма полза.

Обгърна талията ѝ и я вдигна на крака.

— Утре ще те боли.

— И сега ме боли. — Олюля се.

Той я придружаваше.

— Можеш ли да вървиш?

— Не и през този мост. Не вярвам на дърводелеца.

Малкъм я вдигна на ръце и отново остана изненадан от факта, че е лека като перце.

— Това беше моят първи и последен опит в дърводелството.

— Толкова се радвам. — Отпусна глава на рамото му. — По-добър си в...

— По-добър съм в какво?

— Няма значение.

— Кажи ми или ще те пусна в прахоляка.

— Не, няма да го направиш.

— Тогава ще ти забраня да яздиш сивата кобила.

Тя се взира в него толкова дълго, че му стана неудобно.

— Ще бъдеш по-добър като съпруг.

Не това беше започнала да казва. Залагаше графството си за това.

— Как разбра, че ще стана добър съпруг?

— Ти ме желаеш. Аз те желая и ще напълня замъка ти с мънички членове на семейство Кар, с черни като нощта коси.

Това безсмислено изявление отново разпали яда му, но той се овладя, преди да изрече истината в лицето ѝ. Пренесе я през моста и понечи да я качи на коня си.

— Чакай малко — каза тя. — Не мога да се върна с тези бричове. Трябва да си облека полата.

Изненадан, Малкъм каза:

— Представете си, Алпин Маккей да се тревожи за външния си вид.

— Променила съм се, Малкъм. Вече не съм онази мъжкарана, която носеше раздърпани дрехи и правеше бели навсякъде.

— Извини ме, ако съм си позволил да споря по този въпрос.

Изразът на лицето ѝ се смекчи и устата ѝ се разтегна в самодоволна усмивка.

— През повечето време съм толкова праволинейна, че ще ти се сторя скучна. — За негова още по-голяма изненада, спокойно добави: — Би ли ми донесъл полата? В дисагите на седлото е.

Свали я на земята и направи както тя искаше, но не му се щеше да я остави да го надприказва.

— Още малко и ще ме накараш да си помисля, че животът на острова те е направил истинска дама.

Тя изсумтя.

— Престани да се заяждаш, а ми помогни да се напъхам в това нещо, в противен случай ще се стъмни, докато се приберем.

Той се засмя.

— Вдигни си ръцете и ще я вмъкна през главата ти.

Докато я обличаше, бе изненадан от нахлулите спомени.

— Колко ли пъти сме се разкопчавали и закопчавали, връзвали и развързвали?

Шумоленето на полата приглуши смеха ѝ.

— Всеки път, когато ходехме да плуваме или...

Полата се задържа върху пълната ѝ гръд. Като внимаваше да не скъса дрехата, той я издърпа надолу към талията.

— Или танцувахме езическите си танци — довърши той.

Едно прекрасно изчервяване върна цвета на лицето ѝ. Вперила поглед в устните му, каза:

— Можеш ли да говориш с целувки?

— Мога да се целувам само с келтска проповедница.

— Забрави това, което казах, че можеш да бъдеш добър съпруг.

— Тя го удари с юмрук в стомаха. — Ох! — Тръскайки ръката си, промърмори: — Мисля, че си развратник.

По някаква неизвестна причина му се искаше да я прегърне, просто да я прегърне. Трябва да го беше разтърсило случилото се с нея.

— Мисля, че ще е по-добре да яздиш с мене.

— И аз мисля така, Малкъм. Чувствам се в безопасност в прегръдките ти.

„Както и аз в твоите.“ Отхвърли неочакваната мисъл. Уплашен да не вземе да изрече романтични глупости, той я вдигна на коня си, качи се зад нея и потеглиха. Сивата кобила се тътреше след тях.

Едва влязоха през портата и Александър изтича да ги посрещне. Воинът сграбчи поводите на жребеца с едната ръка, а с другата свали баретата си. Погледна раздраната блуза на Алпин.

— Какво ѝ се е случило, милорд?

Наобиколиха ги мъже от клана. Малкъм се обърна към всички.

— Дамата се сблъска с Призрачния дъб.

Александър отбеляза:

— Отдавна трябваше да направим на подпалки това дърво.

Алпин вдигна брадичка и компетентно огледа Малкъм.

— Същото казах и аз, мистър Линдзи.

Малкъм я обви с ръце и се изви върху седлото.

— Ето, Александър. Вземи я, преди да е предизвикала кървава разпра с острия си език.

Скупчените войници взеха да си шепнат и да се подсмивват. Александър я пое и тъй като вече не беше в ръцете на Малкъм, тя каза:

Можете да ме пуснете на земята, мистър Линдзи.

— Да, милейди.

Малкъм слезе от коня. Войнът предупреди:

— Имаме неприятности, сър.

Като си мислеше, че има нужда от нови неприятности толкова, колкото и от друга жена в живота си, Малкъм се обърна към първата си неприятност.

— Алпин, ти влизай вътре и се погрижи за тези рани! Знаеш къде държи лекарствата мисис Елиът.

Съвсем изтощена, тя кимна и се отправи към входа.

— Какво се е случило? — обърна се той към Александър.

Останалите мъже си размениха многозначителни погледи.

Александър прочисти гърлото си.

— Става въпрос за мавъра и африканската госпожица.

Търпението му се изчерпи. Отгоре на всичко Алпин чу и се върна при тях.

— Къде са те? — настоятелно се поинтересува тя.

— Влизай в замъка, Алпин! — каза ѝ Малкъм през стиснати зъби. — Аз ще се погрижа за тях.

Не му обърна внимание и пак зададе въпроса си.

— Къде са те, мистър Линдзи?

Упорито вирнатата ѝ брадичка говореше, че по-скоро би дочакала Второто Пришествие, преди да си тръгне без отговор.

— Кажи ѝ, Александър — нареди той.

— Саладин я е заключил в оградената със стена градина — отвърна войникът.

— Но защо? — попита Алпин. — Да не е полудял?

— Тя е лудата — отвърна Раби Армстронг. — По-ядосана е от току-що остригана овца. Нали така казахте, мистър Линдзи?

Той поклати глава.

— Боя се, че е така, милорд. Тук се задава битка.

Алпин закрачи през двора с малко несигурна походка и с развяваща пола. Малкъм я последва, като си мислеше за кожените бричове, които прилепваха върху изваяните ѝ крака. Останалите тръгнаха след тях.

Настигна я и ѝ каза:

— Алпин, ти трябва да се погрижиш за раните си. Влез вътре. Аз ще ти изпратя Елана.

Тя забави крачка.

— Няма да стане. Искам да видя каква е работата. — Завиха зад кулата на тъгъла. Той се наведе към нея и прошепна:

— Не се ли доверяваш на пробния си съпруг?

— Не е това причината. Нося отговорност за Елана. Понякога тя може да бъде много упорита.

— Учителката ѝ е специалистка в тази област. Каквато господарката, такава и камериерката. Само се моля дано да се окаже, че просто ѝ е хрумнало да обяви днешния ден за празник.

Още по-голяма тълпа се беше струпала във вътрешния двор, който граничеше с градината. Саладин седеше на земята, опънал крака и подпрял гръб о дървената порта. Притискаше към бузата си парче плат в ярки цветове, което им се стори странно познато.

— Добре дошъл у дома, милорд — каза той.

— Какво става тук?

— Тази жена попречи на молитвите ми.

Невидимата Елана извика иззад стените на градината:

— Ето какво мисля за молитвите ти, мюсюлманино.

Над стената прехвърчаха листове хартия.

— Това е Коранът. Него къса на парчета — каза Саладин, вперил поглед в късчетата, които се посипаха на земята.

— Ти какво ѝ направи? — настоя Алпин.

— Аз, на нея? — Махна парцала от бузата си и им показва подутина, с размера на папагалско яйце.

Елана закрещя:

— Кажи им какво направи, ти, проклет звяр!

— Нищо не съм направил — изкрещя ѝ той в отговор.

— Ха! Значи и баща ми яде комари и от носа му стърчат бивни като на глиган.

Малкъм коленичи до приятеля си.

— Разкажи ми какво се случи.

— Тя флиртуваше с мене и ме предизвика да я целуна.

— Ах, ти, лъжлив чернокож!

Саладин въздъхна и затвори очи.

— Не знам какво ми стана. Наистина се опитах да я целуна и виждаш резултата. Тя е голяма беля.

— Бас държа, ти, ловецо на роби с маймунско лице.

— О, Господи, Саладин — промълви Алпин, — та ти си обявил война на една дива жена.

— Така ли? — изрече тихо той. — Всяко нещо си има граница. Не на всичко може да издържи един мъж. Всеки друг би направил същото, щом се изправи лице в лице с полугола жена, която носи плодове.

Малкъм взе да се чуди с какво беше прегрешил, какво толкова беше сторил, че животът му да се превърне в комедия от грешки.

— Приятелю, пусни я.

— Да — каза Алпин. — Отвори тази врата!

— Разбира се — отвърна Саладин с убедителния тон на мисионер, който изпълнява задачата си. — Веднага щом се извини.

Елана започна да се смее.

— Тази африканска принцеса по-скоро цялата ще стане бяла като корема на риба, преди да запее песен на съжалението на някакъв извратен мавър.

Алпин извика:

— Елана, какво ти е сторил? Добре ли си?

— Вмъкна си езика в устата ми. Ооох. — Гласът ѝ затрепери от отвращение. — Вкусът му е като на кашата, която плюска на закуска.

— Ти ми я поднесе, нахалнице — сръза я Саладин.

— Ти молеше за нея и за още нещо.

Той се намръщи и посегна към ятагана. Извитото и наточено острие заблестя като златно, огряно от лъчите на залязващото слънце.

— Тогава си стой там. Сигурно една нощ на открито ще оглади горещата ти кръв и буен нрав.

— Буен нрав ли? — каза тя. — Ти си един глупак, Саладин Кортес. Ти ми скъса роклята.

— Малкъм! Направи нещо! — настоя Алпин. Мъжете на двора се подсмиваха и се тупаха един друг по гърбовете. Малкъм се закашля, за да скрие напушилия го смях.

— Ти скъса ли й роклята, Саладин? — попита, задавен от смеха и кашлицата.

— Едва ли бих нарекъл рокля едно твърде късо парче плат. — Размаха парцала, който държеше в ръце. — И си взех само едно парче от дрехата й.

— Парчето, което покрива гърдите ми! Останалото захвърли във фонтана — изкряска Елана. — Мокро е.

— Фонтаните обикновено са мокри — промърмори той.

Алпин се наслуша на глупости. Ръката я болеше. Цялото й тяло беше натъртено и вече едвам дишаше от умора. Като видя развеселения поглед на Малкъм и удобната поза, която беше заел, прецени, че той няма да накара приятеля си да престане с тези дивотии. А и по устата на Саладин забеляза тъмночервени следи, което говореше, че бе опитал сока на Елана. В настоящия момент умовете на тези мъже бяха лишени от рационални мисли. Но тя знаеше друг път към градината, път, скрит от любопитни погледи и мъжка гордост.

Освен това днес бе принудила Малкъм да й предложи женитба. Защо трябваше да го принуждава да избира между лоялността към приятеля си и задълженията към нея?

И така, тя се измъкна тихомълком и отиде в стаята си, за да намери ключовете и рокля за приятелката си. Като взе една запалена лампа от по-малката зала, влезе в тунела. Докато се придвижваше по десния коридор, мисълта за гореща, успокояваща вана повдигна духа й. Като премина покрай нишата, зад която се намираше кабинетът на Малкъм, тя се усмихна. Вече нямаше да се налага да го подслушва, тъй като й бе предложил брак.

Премина покрай тъмното стълбище, което водеше към помещението в кулата, но не искаше да си спомня за прекараните в самота времена. Малкъм беше прав и тя отказваше да изпитва жал към изплашеното дете, което беше някога.

Отвори желязната врата в другия край на тунела и пристъпи в оградената със стена градина. Отвори уста от изненада. Елана стоеше

малко встрани от дървената порта. Върху раменете си беше наметнала молитвеното килимче на Саладин. Усмивайки се от удоволствие, тя откъсна и последните страници на Корана и ги изхвърли през стената заедно с кожената подвързия.

— Забрави нещо, мюсюлманино. — Смъкна килимчето от раменете си и също го запрати над стената. Почиствайки ръцете си, последната принцеса на ашанти, от племето кумбаса закрачи към Алпин. С високо вдигната глава, с изправени рамене, застана пред приятелката си така гола, както преди десет години, когато Чарлз я беше купил на пазара за роби в Барбадос.

Но не голотата ѝ шокира Алпин, а разчорлената ѝ коса. Приличаше ѝ на прелъстена жена. Парчето плат, с което увиваше главата си, липсваше и дългата ѝ коса беше съвсем разрошена. Устните ѝ бяха подути. Отнесеният поглед на блестящите ѝ, черни очи потвърди заключението на Алпин. Вече добре познаваше този поглед, разбираше страстното желание, което Елана показваше съвсем явно. Самата тя станала жертва на чара и привлекателността на Малкъм Кар, Алпин се почувства в оковите на същата любовна магия.

Като застана до нея, Елана докосна раздрания ѝ ръкав и тихо каза:

— Момичетата от острова май много загазиха.

Тя кимна и чу Саладин да казва от другата страна на стената:

— Да вземем да идем на лов, милорд. Нямам търпение да се махна от тези жени и да убия нещо, което моята религия не ми позволява да ям.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двете жени стояха пред прозореца на дневната стая на горния етаж. Долу, в притъмнелия вече двор, Малкъм пхна крак в стремето и се метна на белия си жребец. Фенерите осветяваха двадесет войници, които чакаха наблизо. Мъжките им закачки звучаха на двора, а конете им риеха в праха.

През оформените като диаманти късчета стъкло на прозореца Алпин видя как Александър застана пред главатаря си. Малкъм се наведе и му каза нещо. Не можеше да чуе какво си говорят, но го видя да сочи към старата арена, където бяха соколите му. Той помръдна рамото си, което ѝ подсказа темата на разговора.

Александър стисна ръка в юмрук, после вдигна палец. Заговори, извади показалеца си, пак заговори и вдигна и средния си пръст.

Господарят кимна и продължи да дава нареждания.

Алпин беше бясна, но не защото той заминаваше; и без това се нуждаеше от време, за да дойде на себе си. Яд я беше, че не сподели с нея, а тя беше способна да се занимае с проблемите му. Не я беше потърсил, откакто беше измъкнала Елана от градината.

Оттогава насам беше почистила раните си, беше оправила външния си вид и стоеше по нощница и халат. Освен това беше променила и мнението си. Не искаше той да тръгне. Но изглежда, Малкъм се интересуваше повече от лова, отколкото от консумацията на пробната си женитба.

— Що за страст — нацупено промърмори тя.

— На островните момичета ще им бъде по-добре сами — каза приятелката ѝ.

Почувствала се изоставена, Алпин взе да стърже с нокът мръсното стъкло и се чудеше дали поне щеше да се сбoguва с нея.

Какво щеше да прави, ако той потеглеше, без да ѝ хвърли дори един поглед? Щеше да му извие егоистичния врат. Не че очакваше драматично сбoguване, но тя си имаше роля, която трябваше да изиграе. Как би могла да се прави на предана годеница, ако той не се

интересуваше от ролята си на влюбен младоженец? Но всъщност той не беше влюбен. Този мъж изпитваше само страст, а може би и тя щеше да изчезне, когато билето престанеше да действа.

Раби Армстронг се изправи на стремената и извика нещо на Малкъм. Всички мъже погледнаха към конюшните. Миг по-късно Саладин се появи в осветеното пространство. Лъскавочерният му жребец размахвайше опашка и пъчеше гърди като състезателен кон на парад.

— Моят черньо е доста красив мъж. Бас държа.

Изненадана, Алпин попита:

— Твоят черньо ли? Та ти искаш ли го?

Елана сви рамене.

— За известно време. — После, намеквайки за древен, племенен обичай, каза: — Една принцеса ашанти трябва да погледне в очите на бащата на човека, когото си е избрала за цял живот.

Алпин наблюдаваше как без всякакво усилие Саладин направлява коня си през тълпата и застава до Малкъм. Той бе изградил чудесен живот за себе си в тази чужда страна.

— Саладин не познава баща си.

Състрадание смекчи чертите на Елана, но нищо не можеше да промени царственото ѝ решение.

— Съжалявам, съжалявам, и така му казах и на него.

— Това кога стана, преди или след като ти скъса роклята?

— Тъкмо за това ми скъса роклята. — Бавно завъртя глава. — Този иска да пристъпи волята на боговете. Той е много разярен мъж.

— Но ти си му дала ягодовия сок.

— Черното взима каквото си поиска и когато си поиска.

— Ти по какъв начин го възпря?

Тя вирна брадичка.

— Не го спрях.

— Изнасили ли те?

— Не — Говореше с тон, който не търпеше възражения.

— Какво го накара да спре?

Елана удари с юмрук каменния перваз на прозореца.

— Един глупав принцип.

— Какъв принцип?

— Твърде глупав, за да го споменавам тази вечер.

Още от малък Саладин бе ръководен от твърдите си убеждения и мюсюлманска вяра. Алпин подозираше, че не се беше променил. Елана го желаше. Той се бе отказал.

— Какво ще правиш?

В очите ѝ блесяха сълзи.

— Ще го накарам да запее песента на съжалението. — Завъртя се и бързо излезе от стаята.

Тъкмо когато Алпин понечи да извика обратно приятелката си, Александър се поклони и се оттегли. Малкъм се обърна с лице към къщата и като че ли знаеше съвсем точно къде се намира, насочи коня си към мястото точно под прозореца.

С разтуптяно сърце тя отвори прозореца и се наведе навън. Светлината на лампите, която се лееше от стаята, го обливаше в злато и превръщаше брошката с герба на клана в блестяща звезда. В очакване на това, което щеше да се случи, и оценявайки красивия мъж, си пожела да бяха любовници в истинския смисъл на думата.

Мразеше се за слабостта си.

Той се усмихна, вдигна ръката си и я повика с пръст. Можеше да го удари, толкова беше наранил гордостта ѝ. Как можеше този нехранимайко, този грубиян, този малоумник да седи там като мъж, роден да язди и да управлява? Как се осмеляваше да изглежда така великолепно като граф на Килдалтън и водач на клана Кар? Как си позволяваше да я третира като някоя проститутка от крайпътен хан и как можеше да я кара да копнее по целувките му?

Без да обръща внимание на призивите му, тя повдигна вежди.

— Забравихте ли нещо, милорд?

— Да. Забравих да се сбогувам както му е редът с моята лейди. — Тихият му повелителен тон и настоятелният блясък в очите му я оставиха безмълвна. — Но не се спускай по отводнителната тръба, както нравеше някога — добави, като се засмя. — Хората ми ще си помислят, че съм сключил пробен брак с някаква мъжкарана.

Коне и ездачи утихнаха на двора. Тя огледа лицата на войниците; всички ги наблюдаваха. И чакаха. Чакаха да потвърди думите му. Дали не беше обречена сама да се направи за посмешище?

Искаше да се омъжи за него и това беше част от плана, заради който бе пребродила половината свят. Но Малкъм я беше притиснал до стената. Принуди я да се прави на влюбена младоженка, каквато, Бог

да ѝ е на помощ, наистина беше. Какъв избор имаше, щом като „Рай“ беше на другата везна? Никакъв.

Отвратена от себе си и още повече от него, тя се усмихна и му махна с ръка да изчака. После тичешком прекоси стаята, като дръпна един шал на излизане. На най-долното стъпало се уви в шала и си каза, че сърцето ѝ бие толкова бързо, понеже бе тичала по стълбите. Но когато отвори вратите на замъка и го видя да чака, прие горчивата истина, че желае целувката му.

Той се изви на седлото, сграбчи я под мишниците и я вдигна при себе си. Всичките ѝ мисли бяха насочени към силните ръце и към мъжа, който я държеше. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Обви ръце около врата му. Долови аромат на сандалово дърво. Но въпреки че употребяваше парфюми с екзотични ухания на далечни страни, Малкъм изглеждаше така прикован към земята на Шотландия, както древното самодивско дърво, което растеше на двора.

Когато лицата им се оказаха едно до друго, той прошепна:

— Как е ръката ти?

Не беше свикнала с нежна загриженост, затова омаловажи нараняването си.

— Вече е по-добре.

Очите му огледаха лицето ѝ и разпуснатите ѝ коси, после се спряха на устните ѝ. Стори ѝ се, че плува из въздуха, и се замисли дали билето не бе причината за това. Но не, тя не беше пила много от сока.

— Грижи се за себе си, докато съм на лов, Алпин. За твоите нужди ще бъде на разположение Александър.

Вечерта се спусна и тя изведнъж си припомни как седеше на ръба на кладенеца с открити за неговите ръце устни, гърди.

— За всичките ми нужди ли?

В очите му просветна весело пламъче. Прошепна ѝ с мила усмивка:

— Нито една интимна! Тези ги запази за съпруга си.

После я целуна, изсушаваща, дамгосваща целувка, определяща я като негова собственост. Из двора се понесе шепот, който вместо да я направи по-сдържана, я накара да надмине дори неговата страст. Прекрасно беше да усеща устните му и силната му прегръдка. И със смелост, толкова нова за нея, тя впи устни в неговите.

В гърдите му се надигна стон, ръцете му я прегърнаха по-силно, езикът му се втурна в устата ѝ, после се оттегли, подканяйки нейния да го последва. Главоломното предизвикателство и мисълта, че той заминава, я накараха да се впусне в още по-голяма авантюра. Като разчиташе на интуицията си поради липсата на опит, притегли езика му в устата си и нежно го засмука, усещайки вкуса на ягодовия сок и знаейки, че билките още го държат във властта си.

Гърдите му бързо се повдигнаха и спуснаха, пръстите му затрепераха. Тя си помисли, че вероятно е стигнала твърде далеч, и се отдръпна. Приветствията на войниците забучаха в ушите ѝ.

Очите му се отвориха.

— Благословени Свети Найниън — изруга той. — Та ти правиш от мене див звяр!

Доволна и малко уплашена от пламенния му поглед, тя се загледа в брошката му.

— Страх ме е, че ще ме оставиш да падна.

Като че ли беше лека като перце, той я вдигна по-високо. Очите им се срещнаха отново.

— Някога оставял ли съм те да паднеш, Алпин?

Тъй като не беше сигурна колко истински чувства съдържа този въпрос, тя отвърна:

— Не, но аз бях много по-малка и по-пъргава.

Една усмивка му придаде малко безразсъдно изражение.

— Ти все още си малка. И пъргава, обзалагам се, в някои области, които ни предстои да изследваме.

Тъй като не знаеше какво да му отговори, попита:

— Защо тръгваш сега?

— Защото сърните се ловят нощем, или си забравила това?

Не беше, но подозираше, че нощният лов беше само една от причините, и понеже той нямаше желание да ѝ каже повече, тя не настоява. Отсъствието му щеше да ѝ позволи да потърси доказателство за намесата му в живота ѝ.

— Колко дълго ще отсъстваш?

Изръмжа доволно и я свали на земята, след което прошепна:

— Не толкова дълго, та да забравиш, че скоро ще бъдеш моя. Премести си нещата в стаята ми и спи там, докато се върна.

Той говореше за пробен брак, но се държеше така, като че ли я притежаваше. Тя огледа групата мъже на коне. В очите им прочете нескрито уважение към Малкъм. Независимата ѝ природа се разбунтува.

— А къде ще спя след завръщането ти?

Той се засмя и като я поглъщаше с гладния си поглед, каза:

— Няма да спиш, освен в почивките.

Отново я обхвана вълнение. Погледна го нежно и се загърна поплътно в шала.

— Наслаждавай се на спорта си.

— С теб ще се наслаждаваме на друг спорт, уверявам те.

Живее единствено с уверенията ви, милорд. — Обърна се.

Стъписаната Дора стоеше на стълбите на замъка с мях за вино и торба с провизии в ръце.

— Какво има, Дора? — попита Алпин.

— Мис Елана каза, че трябва да дам това на Саладин.

Махна на прислужницата да отиде на двора. Докато влизаше в замъка, чу Малкъм да подвиква на коня си, после тропотът на конски копита оповести заминаването му. Тя се помота във фоайето, обзета от противоречиви мисли. Искаше ѝ се той никога да не се върне. Молеше се изобщо да не беше тръгвал.

Вратите се затвориха.

— Вярно ли е, милейди? — попита Дора с писклив шепот. — Вярно ли е, че вие и Негова светлост сте се оженили пробно?

Почувства се напълно изтощена.

— Да, вярно е, Дора.

Момичето плесна с ръце.

— Лейди Мириам ще бъде толкова щастлива.

Чудо голямо, че ще се радва лейди Мириам. Щастието на Алпин бе на половин свят далеч от нея, но в момента дори мисълта за завръщането ѝ в „Рай“ ѝ се струваше слаб заместител на незадоволения копнеж в сърцето ѝ. Жалко, че не можеше да има и двете.

На следващата сутрин претърсваше писалището в кабинета на Малкъм зад заключената врата. Откри купчинка писма от Чарлз, но

разхлабената връв и старият възел, с които бяха вързани, ѝ подсказа, че някои липсват.

Подреди писмата по дати. Най-старите бяха адресирани до бащата на Малкъм, лорд Дънкан Кар, който беше дал пари на Чарлз да купи плантацията „Рай“ преди повече от двадесет години. Лорд Дънкан беше предложил средствата като зестра на Ейдриън.

Така, помисли си Алпин, значи това бил дългът на честта, за който говореше Чарлз в завещанието си. Това е била причината да прехвърли плантацията на Малкъм.

Обаче стойността на плантацията беше нараснала десеторно през последните две десетилетия, и то благодарение на неуморния ѝ труд. Сигурно честта не включва чак такова щедро разплащане. Дори най-алчният лихвар не би нарекъл честно подобно връщане на вложени пари. Но Чарлз не го биваше изобщо в сделките.

Прочете и останалите писма с надеждата да открие нещо повече, но само в едно единствено писмо се споменаваха Малкъм и датата му беше от преди четири години. Всред непрестанните описания на болестта на Ейдриън, продължила толкова дълго, Алпин прочете един изненадващ пасаж: „Искам пак да изразя благодарностите си за щедрото ви предложение и за благородното решение на проблема за бъдещето на скъпата Алпин. Това успокоява нещастното ми сърце.“

Докато четеше тези редове, ръката ѝ трепереше. Значи Малкъм е бил загрижен за нея и е направил щедро и благородно предложение. Но какво е било то? Със сигурност не ѝ беше предложил пари, с които да живее, нито пък ѝ бе дал подслон доброволно. Трябваше да се пазари с него, за да постигне и двете неща. Той не беше очаквал тя да пристигне в Килдалтън след смъртта на Чарлз. Беше изненадан от пристигането ѝ тук и когато му каза, че му принадлежи, той се беше усмихнал и беше нарекъл това интересен обрат на събитията. Дали неправилно беше прочела удоволствие в това негово изявление? Дали в него нямаше задни мисли?

Това поне обясняваше защо настойникът ѝ не се беше погрижил за бъдещето ѝ. Но когато е било написано това писмо, Чарлз вече е бил прехвърлил плантацията на Малкъм. Според завещанието прехвърлянето е било осъществено една година преди датата на това писмо. Чарлз никога не бе имал намерение да ѝ остави „Рай“.

Наранена, но убедена, че той не бе обръщал внимание на заобикалящия го свят, прочете пак изречението. Вниманието ѝ бе привлечено от думите: „Искам пак да изразя благодарностите си.“

Изведнъж ѝ се стори, че студът я сковава чак до мозъка на костите. Разбра, че е намерила ключа към загадката за намесата на Малкъм в живота ѝ. Но откога той беше започнал да се интересува от благополучието ѝ? И, за Бога, какво го засягаше това?

Прочете останалата част от писмото, но от редовете лъхаше единствено отчаянието на един човек, загубил желанието си да живее, човек, който се е молел да дойде денят, когато ще се срещне с любимата си Ейдриън в небесата.

Алпин бе обзета от вина и съчувствие. Никога не бе разбрала дълбочината на болката на Чарлз, а в сравнение с нея собствените ѝ неприятности изглеждаха незначителни. Тя поне можеше да контролира съдбата си.

Като пристигна в Барбадос, стана свидетел на любов, която би затруднила дори най-романтичния поет, ако се заемеше да я опише. После съдбата бе протегнала грозната си ръка и бе отнела скъпата Ейдриън.

През следващите десет години бе наблюдавала как бедният Чарлз гасне. Тъжният спомен отново ѝ напомни за убеждението ѝ, че трябва да платиш: много висока цена, за да изживееш една любов. О, тя щеше да приключи набързо с тази пробна женитба и се надяваше да забременее, но никога нямаше да рискува, като му даде сърцето си. Щеше да го принуди да ѝ върне плантацията. Тогава щеше да се завърне у дома.

Желанието, което бе потискала през нощта, се засили. Малкъм беше събудил дълго подтисканата ѝ страст. Преспиването сама в огромното му легло бе изострило желанието ѝ към него. Щом се върнеше, щеше да се присъедини към него и да вземе участие в спортния аспект на любовта, но участието ѝ щеше да приключи дотам. Щеше да се грижи за замъка му и да ръководи прислугата му. Веднага след като получи документите, щеше да се върне в „Рай“ и да остави Малкъм. Съвестта ѝ щеше да бъде чиста.

Като взе това решение, тя се върна пак на писмата. За нейно разочарование прочете само редове, които описваха безнадеждността и мъката на един мъж. По-нататъшното претърсване на писалището

допринесе единствено за запознанството ѝ с ежедневната работа на главнокомандващия на клана Кар.

Подреди писалището, понеже нямаше търпение да претърси апартамента на Малкъм.

Чу се звън на камбанка. Алпин извика и подскочи като подритнато пале. Ужасена, впери поглед във вратата. Всеки момент очакваше Малкъм да я разбие. После се успокои. Като негова икономка имаше право да бъде в тази стая.

Но той беше на лов, а писмата бяха на мястото си. Дори и да се върнеше по-рано, никога нямаше да разбере, че е тършувала.

Освен това звукът беше дошъл някъде отвътре, от самата стая. Звънчето на Саладин от Мека! Разбира се. Тя се засмя на себе си и изтри в полата си нотните длани. Наложил си спокойствие и накара ръцете си да спрат да треперят.

Колко глупаво от нейна страна. Но защо това звънче се обади? Та то си стоеше на същото място високо на етажерката и никой не бе докосвал потъмнялата от времето мед. Любопитството ѝ надделя. Премести едно ниско столче и стъпи на него. Тъкмо когато протягаше ръка, звънчето оживя отново.

Алпин изпищя и се дръпна назад. Столчето се разклати, тя размаха ръце да запази равновесие и с последни усилия успя да тласне тялото си към лавиците и да се хване за тях. Столчето се плъзна по пода и престана да се движи. Ударите на сърцето ѝ кънтяха в ушите ѝ. Пръстите ѝ стискаха с всичка сила дървото на етажерките. Наранената ѝ китка трепереше от напрежението.

Пое дълбоко въздух няколко пъти. След като се успокои, прехвърли тежестта на тялото си върху стъпилите вече здраво на столчето крака и отпусна ръце. После отново се зае със звънчето.

И тогава видя връвта. Единият ѝ край беше завързан за езичето на камбанката, другия се губеше в малка дупчица в библиотеката.

Обзета от ужасно подозрение, върна звънчето на мястото му и скочи обратно на пода. Съвсем наскоро бе стояла в тъмния тунел зад тази библиотека и бе подслушвала разговора на Малкъм и Саладин. Преди години беше направила тунелите свой дом.

Като че беше вчера и беше отчаяно шестгодишно дете, търсещо убежище от жестокия си чичо, тя протегна ръка към стенния свещник и го завъртя наляво.

Метал престърга върху метал. Едната секция на библиотеката се завъртя и откри главния коридор на системата от тунели. Някога преброяваше тези тунели със скоростта на подгонена кошута. Днес внимателно пристъпи в тъмнината.

Над главата си видя окачени на връвчицата кукички за риба, които служеха като пътеводни знаци. Предупредителен сигнал, а?

Тя грабна една лампа и проследи края. Свършваше до една врата, намираща се на двадесет и пет метра разстояние. Стисна зъби, хвана дръжката и я дръпна.

Вратата се отвори и откри пред погледа ѝ по-малката зала с нейните високи прозорци, две редици маси и столове, пусти в този час преди пладне. Масивният трон, издялан от гигантски дъб и украсен със слънцето, символ на клана Кар, беше празен. Като дете тя се изкатерваше на трона и в тишината на нощта си представяше, че управлява това кралство.

Зад гърба ѝ се чу съвсем слабият звън на камбанката. Ако вратата на библиотеката беше затворена, изобщо нямаше да чуе този звук. Но лошото беше, че този в кабинета щеше да бъде предупреден за чуждото присъствие.

Това творение на изобретателен ум бе приложено в действие от безчестен мошеник. Тя беше станала негова жертва, като трепереше от страх при споменаването на плъхове, змии, отровни паяци. О, колко ли са се смели Малкъм и Саладин!

Потиснала яда си, продължи да се чуди над тази загадка. Кой беше отворил вратата преди малко?

Решена да разбере, тя се върна в библиотеката, затвори скритата врата и се отправи към кухнята.

Там намери Дора, коленичила на пода да гали извития гръб на една котка, която лакомо лочеше мляко.

Мишеловецът! Бе наредила на Дора да намери котка и да я пусне в тунелите, но това беше, преди да открие истината за плъховете и опита на Малкъм да я сплаши.

Алпин се прокле за лошата си памет и за това, че се бе държала като страхливка.

— Добро утро, Дора.

Прислужницата скочи на крака.

— Добрутро, милейди. Тази нещастна, гладна котка е бродила из тунелите цяла нощ, без нищо да зърне. А в конюшните я чака цяла сюртия котенца.

— Ти току-що я пусна, нали?

— Ами да. Само че отворих вратата на малката зала и Далила изхвъркна от там.

Това обясняваше звъненето, но изобщо не извиняваше Малкъм. Та Алпин можеше да падне от столчето и да си счупи врата.

— Знаех, че там няма никакви плъхове, въпреки че Негова светлост ви каза обратното. Мисис Елиът по-скоро би станала певица в кръчмата „Гнило и развалено“, отколкото да остави в Килдалтън да плъзнат гризачи. Тя учеше и нас, прислужниците, как да изпълняваме задълженията си.

— Много добре си направила, Дора. — Взе си една кифличка от затопления тиган и седна на масата. — След като Далила си изпие млякото, върни я на коняря и му дай паунд масло за това, че ни я предостави.

— Да, милейди. Има ли още нещо?

— Виждала ли си Елана тази сутрин?

— Още не е станала. Да я събудя ли?

— Не, но бих искала да почистиш прозорците в дневната на горния етаж.

Вдигнала опашка като корабна мачта, Далила се отърка о глезените на Дора. Прислужницата грабна котката.

— Веднага. — Отправи се към вратата. Изгубила апетит, Алпин извика обратно момичето.

— Обикновено колко време отсъства лорд Малкъм?

— Каза на мистър Линдзи, че ще се върне след седмица.

Една седмица. Дори не си беше направил труда да уведоми временната си годеница. Това ѝ се струваше едновременно като помилване и като присъда. Можеше да използва времето да потърси липсващите писма. Сигурно те щяха да ѝ кажат защо се бе заинтересувал от живота ѝ преди пет години. Част от нея се надяваше мотивът му да е бил любовта, но беше твърде разумна, за да вярва в това.

Дора я гледаше в очакване.

— Да се надяваме, че ще има успех — каза Алпин и върна кифлата в тигана. — Месото в зимника едва ли ще стигне и до жътвата. През зимата ще гладуваш.

— Аз ли? — Тя поклати глава, от което се залюля бонето ѝ. — Лорд Малкъм няма да остави хората си да гладуват.

Съвсем случайно бе изключила себе си. Дора не би могла да знае, че възнамеряваше да замине, но въпреки това трябваше да внимава какво говори.

— Разбира се, че няма.

Момичето прегърна котката и я залюля до гърдите си с унесено изражение. После се подсмихна и каза:

— Вие и Негова светлост ще живеете в любов.

През зимата Алпин щеше да бъде в Барбадос, щеше да се изтяга под тропическото слънце и да се наслаждава на независимостта си. Нека на Дора да ѝ се струва романтична тази пробна женитба; за нея това нямаше значение.

— Сигурна съм, че ще бъде така.

Щом прислужницата излезе, Алпин се качи до стаята на Елана. Намери приятелката си седнала пред огледалото да реши косата си.

— Добре ли спа?

Тя посегна за дългото парче плат и се зае да го навива около главата си.

— Като гущер на припек.

Престорената ѝ веселост не я заблуди, а и недокоснатите чаршафи показваха, че тя не си беше лягала. Изгаряща от любопитство, Алпин попита:

— Какво имаше в торбата с провизии, които Дора даде снощи на Саладин?

Този път усмивката на Елана бе наистина коварна.

— Храна за могъщите му мюсюлмански принципи.

Зад тази усмивка се криеше мъст.

— И?

Като нагласи тюрбана си, високомерно произнесе:

— И малко от моя сос „клеча в храсталака“.

— Какво? — Не знаеше дали да се смее, или да проклина. — О, Елана. Та той ще си изкара вътрешностите, вместо да гони сърни.

— Бас държа.

Но след десет дни, когато се завърна ловната група, Алпин установи, че планът се е оказал опасен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Саладин умира — каза Малкъм.

Алпин вдигна глава и се втренчи в лицето му. Конят му риеше пръстта и се вдигаше на задните си крака. Тя сграбчи юздите, за да успокои животното. Като реши, че причината е някакъв ловен инцидент, тя промълви:

— О, не.

С тъмни кръгове под очите, с потъмняло от мъка лице, Малкъм стисна зъби и се загледа в сводестите врати на замъка.

— Това е истината.

Тя се разтревожи.

— Как се случи това?

— Той се оплакваше от болки в стомаха през последните няколко дни. Снощи си легна и оттогава не се е събуждал.

Сосът на Елана. Но тази напитка не предизвикваше сън.

— Опита ли се да го събудиш?

— О, да, по всякакъв възможен начин. Раби крещя името му толкова силно, че да събуди всички ангели в небесата. Напразно. Той продължава да е в безсъзнание.

— О, Малкъм, не трябва да губиш надежда. Къде е той?

Той кимна към портите. Ездачите влизаха в двора.

— Пристига с каруца няколко минути след нас. Раби я кара.

Разтревожена, Алпин пусна юздите и извика Александър. Когато воинът дойде при тях, тя подаде ръка на Малкъм.

— Слизай, Малкъм. — Ръката му хвана нейната. Тя усети, че трепереше от страх. — Обещавам ти, всичко ще се оправи.

Той изсумтя недоволиво.

— Не трябваше да ходим на този лов, а той трябваше да яде това, което ядоха всички останали.

Алпин се молеше просто да е прекалил с разхлабителната отвара на Елана, но изведнъж се уплаши. Стисна ръката на младия мъж.

— Какво е ял снощи?

— Някакви корени и плодове. Глухарчета. Заешката храна, която винаги яде.

Скърцането на колела оповести пристигането на каруцата.

— Какви корени? Да не би да е ял нещо отровно?

— Не знам — изръмжа той през стиснати зъби. — Струва ми се невероятно. Та той се храни с растения през целия си живот. Знае какво да яде и какво да отбягва.

— Какво е пил снощи?

Като в сън, Малкъм се обърна да види каруцата. Раменете му се отпуснаха.

— Всички пихме вода от пастирския кладенец. Пихме и бира от буренцата си. Но не и Саладин, разбира се. Той пи от любимата си вода с портокалов сок. Нищо необичайно или пък развалено.

Така си мислеше той, но Алпин знаеше истината. Тя беше сигурна, че билките на Елана са причина за състоянието на Саладин. Въпреки това вината беше нейна. Ако не беше довела африканката в Шотландия и не бе предложила тя да вземе билките си, Саладин щеше да си бъде жив и здрав.

Намеси се здравият разум. Ако Елана го беше разболяла с билките си, по същия начин можеше да го вдигне на крака.

Стисна още веднъж ръката му.

— Вие с Александър го внесете вътре и го сложете в леглото му. Ще доведе Елана. Не се тревожи. Тя знае какво да направи за него.

Втурна се към замъка с мисълта за ужасния обрат в събитията през този ден. Само преди час стоеше на сянка на старата арена. Беше взела бъчвичка ром и една торба, в която имаше захарна тръстика и едно мачете.

Децата от Килдалтън се бяха скупчили около глобуса, който беше изнесла от кабинета на Малкъм. Малките го въртяха и с нетърпеливи пръстчета търсеха местоположението на Барбадос.

Бутна вратата на замъка и се затича към кухнята. Елана седеше до масата и скубеше една тлъста гъска.

Преди два дни Елана беше бръкнала в запасите им от захарна тръстика и бе дала една пръчка на прислужника за по-грубата работа като награда, че бе оплелил градината с насаждения за кухнята. Любопитството, свързано със захарната тръстика, бе накарало Алпин да проведе урока по география тази сутрин.

Но сега застана пред Елана единствено с мисълта за приятелите си от детството.

— Саладин е болен.

Тя вдигна глава с царствено изражение.

— Съжалявам, съжалявам.

Алпин издърпа птицата от ръцете ѝ и я хвърли на масата. Разхвърчаха се бели пера.

— Сигурно си го убила. Предлагам да се поровиш из билките си и да намериш лек. Действай бързо, момиче!

С широко отворени очи, Елана скочи на крака.

— Да съм го убила? Къде е той? Как е той?

— В безсъзнание е. Така е от снощи. Малкът и Александър го пренасят вътре. Мислят, че умира.

Като размахваше пръстите си с полепнали по тях пера, Елана се втурна към дървеното ведро и взе да мие ръцете си.

— Какво е ял?

— Изпил е портокаловата помия с твоите съставки.

— Какво друго?

Откъм фойето се чу шум. Пренасяха Саладин.

— Какво е ял! — изкрещя Елана.

— Зърнести плодове, корени и стъбла на глухарчета, мисля.

Елана замръзна, после бавно обърна глава към приятелката си.

— Глухарчета? Чернокожият е ял глухарчета снощи?

Надеждите на Алпин се върнаха.

— Да. Това лошо ли е?

— Лоша комбинация. Стъбла от глухарчета и прекалено много сок „клеца в храсталака“. Много лошо. — Без да губи време да бърше ръцете си, отиде до огнището, уви престилката си около дръжката на вдигащия пара чайник и го свали от огъня.

Побесняла от яд и съжаление, Алпин я дръпна.

— Ще умре ли?

— Не знам. Ще му дам малко сварени водорасли. Ако се събуди, ще го накараме да пие много чиста вода с портокалов сок.

Алпин стисна ръце.

— Моля се това да стане. Ще взема билките ти и ще те чакам горе.

След пет минути стоеше заедно с Малкъм до леглото на Саладин. Лицето му изглеждаше оловносиво на фона на белите чаршафи.

— Изглежда зле — каза Малкъм. — Едва диша.

Тя застана пред него. Отчаянието в очите му я накара да се стегне.

— Моля те, не се тревожи, любов моя — прошепна и погали небръснатата му буза. — Елана ще направи всичко възможно да го вдигне на крака.

Той въздъхна и ѝ се усмихна едва-едва.

— Бих искал да можех и аз да вярвам толкова много на способностите ѝ. Но тъй като не съм толкова убеден, ще изпратя за акушерката.

Искаше да му каже истината, но инстинктът за самосъхранение я накара да се въздържи. Акушерката не би имала и представа дори от причината за заболяването на Саладин. Трябваше да го накара да остави Елана да се заеме с лечението. Затова съчини една смела лъжа.

— Не е нужно да викаш акушерката. Тя може да го убие. Трябва да се довериш на Елана, Малкъм. Всички в Барбадос го правеха. Губернаторът не позволяваше на никой друг да лекува подаграта му. — Надеждата в очите му я вдъхнови. — Церила е всичко: от сърдечни заболявания и импотентност до жълта треска и воднянка.

На устните му заигра усмивка.

— Воднянка ли? Побиват ме тръпки при мисълта за лечението на това заболяване.

В коридора отекнаха стъпки.

— Аз също не знам начина на лечение, но ръката на Елана лекува всичко. Можеш сам да я попиташ.

— Какво да ме попита? — каза тя, влизайки с поднос в ръце, върху който имаше кана, парчета плат и чаша с вдигаща пара течност.

— Няма значение — отвърна Малкъм, станал отново тъжен. — Само го лекувай толкова внимателно, колкото си лекувала и губернатора на Барбадос.

Елана отвори уста.

— Какво?

— Малкъм се тревожи — побърза да изрече Алпин. — Казах му как всички в Барбадос ценяха уменията ти да лекуваш. Дори

губернатора. — Човек, който Елана никога не беше виждала.

Тя постави подноса върху нощната масичка.

— Бас държа. — Наведе глава и се зае със Саладин. Мъчи я вината, помисли си Алпин и се прокле отново.

— Какво му е?

— Сега ще видя. — Елана се наведе над леглото и вдигна клепачите на Саладин. Контрастът на махагоновата ѝ кожа и сивия цвят на лицето му беше очевидно доказателство за състоянието му.

Малкъм започна да се нервира.

— Направи нещо, за Бога!

Алпин обви ръка около кръста му; беше напрегнат.

— Ще стане като нов.

— Моля се да е така. Той е най-добрият ми приятел и много го обичам.

Като се правеше на много заета, за което Алпин знаеше, че е привидно, Елана опипа челюстта на Саладин и плъзна пръсти по врата му. Натисна леко раменете му, после разкопча ризата му и положи глава на гърдите му.

— Е? — каза Малкъм.

— Не се бой за него — отвърна тя. — Сърцето на Чернокожия бие като барабан в джунглата. Това островно момиче ще го събуди — мрачно погледна към Алпин — много бързо.

Пусна пълна лъжица сушени билки в чашата с горещата течност, после се отпусна на леглото. Като пъкна ръка под врата му, тя повдигна главата му. Когато се обърна за чашата, Малкъм я взе и ѝ я подаде.

— Ще изгълташ това — каза Елана, после заплаши изпадналия в безсъзнание свой пациент: — или ще напоя един парцал с течността и ще го пъкна там, където се крие твоето велико мюсюлманско достойнство.

Грубостта ѝ не заблуди Алпин; знаеше, че тя беше дълбоко загрижена за Саладин и безцеремонността ѝ беше просто начин да прикрие тревогата си.

Малкъм прегърна Алпин и я притисна до себе си.

— Мисля, че току-що ми хрумна как се лекува воднянка — промърмори той. — Лечението включва мокър парцал и скритото достойнство на мъжа.

— Саладин е силен. Той ще оцелее със или без своето достойнство. Елана няма да допусне нещата да се развият по друг начин.

Придържайки главата на Мавъра, лечителката масажираше адамовата му ябълка. За голямо учудване той започна да поглъща течността. Когато чашата се изпразни, я остави настрани и почисти лицето, врата и гърдите му с мокро парче плат.

— Ще се събуди ли? — попита Малкъм.

— Скоро, скоро, много скоро.

— След като е в безсъзнание, как го накара да преглъща?

Елана сви рамене.

— Свещените мъже на ашанти наричат това дух на тялото. Аз казвам, че това е мистерия, същата като тази, дето новороденото търси гърдата на майка си.

Времето сякаш бе спряло. Само повдигането на гърдния кош на Саладин показваше, че е жив. В стаята цареше тишина и отчаяние. Дори вън на двора всякаква дейност бе замряла. И децата бяха престанали да играят. Само животните във фермата, изглеждаше се интересуваха от странната болест на Саладин.

Алпин черпеше сили от приятелската прегръдка на Малкъм. Той също имаше нужда от нея и това повдигаше духа ѝ. Тогава тя му обеща наум да забрани на Елана да използва билките си и да я накара да признае чувствата си към Саладин, ако той оживее.

— Хората в Килдалтън го обичат, нали?

— Да.

Саладин се закашля и отвори очи. Огледа се наоколо с отворена уста. Видя Малкъм и му се усмихна.

— Алелуя! — възторжено извика Малкъм. Болният насочи вниманието си върху Елана, която плачеше.

Малкъм пусна Алпин, втурна се към леглото и коленичи.

Елана зарови лице в парчето плат и захлипа. Алпин отиде до приятелката си и я потупа по гърба.

— Какво има — попита Саладин със слаб глас, — бдение над умиращ ли?

Приятелят му стисна ръката му.

— Зависи как се чувстваш.

Мавърът облиза устни и преглътна.

— Кълна се, че си ме вързал и си ме влачил до вкъщи. Как съм се озовал тук?

— Докарахме те с каруца.

Саладин разтри чело, като изкриви тюрбана си на една страна.

— Защо плаче тази африканка? И някой ще ми даде ли нещо да пия? Вкусът в устата ми е ужасен.

Елана подсмъркна и вдигна глава.

— Ти си един нахален чернокож.

— И неблагодарен — допълни Малкъм.

Мавърът се усмихна, разкривайки раздалечените си зъби.

— И съм жаден. Ти да не си използвала могъществото на Ашанти да ме измъкнеш от лапите на смъртта?

Само ако знаеше, помисли си Алпин, че Елана бе поставила живота му в опасност.

Елана наля вода с портокалов сок и я поднесе към устата му. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. Като изпразни чашата, той каза:

— Ти ли ме спаси?

Тя кимна и се зае с пълненето на чашата. Когато му я подаде, той хвана ръката ѝ. После погледна към Малкъм и Алпин и каза:

— Оставете ни.

Алпин видя как Елана се вкамени и се учуди защо не му се противопостави. Като си мислеше, че приятелката ѝ се страхува да остане насаме със Саладин, каза:

— Вероятно трябва да останем, Саладин. Може да имаш нужда от нас.

— Не мисля. Той има всичко, от което се нуждае. — Като потупа рамото на приятеля си, Малкъм се изправи. — Дръж се добре!

— Та аз съм толкова немощен, че не бих могъл дори да си отчупя хляб. Моят ангел на милосърдието е в пълна безопасност.

Малкъм и Алпин излязоха от стаята.

— Господи, направо съм изтощен! — Той се облегна на перилата и погледна надолу към входа.

Алпин го разбираше.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита тя. Той ѝ хвърли поглед през рамо и се засмя.

— Защо? Мислиш ли, че се нуждая от баня?

Тя сбърчи нос.

— Не и ако искаш да миришеш на влажна вълна и конска пот.

Обърна се и я вдигна на ръце.

— О, Алпин, мислех си, че ще го загубим.

После се завъртя заедно с нея. Вратите, свещниците, древните оръжия, всичко се завъртя пред погледа ѝ. Сграбчи косата му и затвори очи. Възстановяването на Саладин погълна вината, която изпитваше. Сладката действителност зае мястото ѝ. Малкъм се беше върнал. Нямаше да минат много часове и той щеше да я направи своя съпруга в истинския смисъл на думата. Според закона щеше да принадлежи на мъжа, който със сигурност я беше измамил.

Както ѝ да стояха нещата, нямаше да го изпусне този път. Тя го желаше, него, компанията му, страстта му.

След като я пусна на земята, и двамата бяха замаяни. Също като редовните посетители на кръчмата „Гнило и развалено“ те се заклатушкаха надолу по стълбите. Докато Дора пълнеше ваната в помещението за миене на съдове до кухнята, Алпин поднесе на Малкъм кифли, сирене и студено овнешко. Тя го остави в кухнята и отиде до стаята му да вземе чисти дрехи. Като се погледна в огледалото, остави фустанелата и ризата и извади дрехи за преобличане и за себе си. После оправи косата си, изми лицето си и пощипа бузите си, за да им придаде малко цвят.

След като Малкъм се изкъпа и се преоблече, излязоха на двора, за да оповестят радостната новина за оздравяването на Саладин. Войници, наематели, деца, всички се присъединиха към разходката им около Килдалтън.

Като стигнаха до старата арена, Малкъм съзря глобуса.

— Това пък какво прави тук?

Иронията, която се съдържаеше в ролята ѝ на учителка сутринта, накара Алпин да се усмихне. Като момиче мразеше тукашните деца, понеже те се обучаваха, за разлика от хората на чичо ѝ. Килдалтън им осигуряваше образование. През годината, когато живя тук, беше твърде горда и упорита, за да стъпи в училището. Малкъм имаше успехи по история и математика, а тя — в белите и оцеляването.

Пред тях изхвъркна малкият Гиби Армстронг.

— Тя ни даде бонбони от острова и ни позволи да въртим глобуса.

С вдигнати вежди Малкъм каза:

— Откри ли Шотландия, момко?

Гиби се спъна и едва не падна. Раби Армстронг улови момчето и го качи на раменете си.

— Да, милорд, и Барбадос — извика то, заровило пръсти в косата на Раби. — Там лейди Алпин е отгледала бонбоните.

Малкъм взе ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

— Любопитен съм, Алпин. Как отглеждаш бонбони?

Тя изпитваше странното чувство, че си е у дома. Заобикаляха я хора, които някога я наричаха буйна и палава, но сега признаваха добротата и щедростта ѝ. Стисна ръката му.

— Дадох им захарна тръстика. Показах им едно мачете. Елана отвори едно буренце и раздаде ром.

— Дала си алкохол на Гиби и на останалите малчугани?

Обвинението в гласа му я жегна.

— Не, разбира се. Само на мъжете. — Отдръпна се. Той я притегли обратно.

— Пошегувах се, любима. А сега ми кажи дали ти липсвах.

Той ѝ беше липсвал и самотата я беше направила неспокойна. За да се успокои, беше карала слугите да чистят като луди. Целият Килдалтън беше изчистен, измит и лъснат от върховете на кулите до мазетата.

— Бях твърде заета, за да усетя липсата ти.

— О, разбирам. И с какво беше заета, докато ме нямаше, като изключим преподаването и поенето на мъжете с ром?

— Заклахме свинете и направихме малко реформи.

— Какви реформи?

— Ще ти покажа. — Поведе го покрай оградената със стена градина към задния двор.

Малкъм се спря изведнъж. Пред него се издигаше нова каменна постройка с гъсто покрит със слама покрив.

— Построила си ново помещение за зимнини!

— Не аз. Александър и хората му събориха старото. Дървените подпори и покривът са натрупани на купчина ей там. Камъните пък взеха оттам.

Александър се присъедини към тях.

— Построяването на ново помещение за зимнината беше идея на лейди Алпин, милорд. Тя не отстъпи в работата на никое от момчетата.

— Е, добре, милейди — Малкъм я огледа от главата до петите, — може би по-често трябва да отсъствам от Килдалтън, въпреки че за мене е загадка как съм могъл да се отдалеча от тебе.

Сред тълпата се понесе одобрителен шепот.

Тя се почувства хваната в капана на чувствата, които той излагаше на показ. Тъй като не ѝ беше удобно да бъде център на вниманието, отвърна:

— Отлична идея.

Дора излезе напред.

— Това не е всичко, което тя направи, милорд. Накара ни да почистим целия замък. Дори мисис Елиът не би намерила кусур на лейди Алпин.

— Май съм сключил добра сделка. Ще трябва здраво да поработя, за да се изравня с нея.

Мъжете се засмяха. Жените се усмихнаха. Децата се зарадваха.

Смутена от изгарящия му поглед, Алпин отвори вратата на зимника.

— По-добре първо да провериш.

Той надникна. Само след миг извика:

— Та вътре има достатъчно сирене и прясна шунка да изкараме чак до пролетта. Благословен да си, свети Найниън, като добавим и дивеча, ще изкараме зимата и ще ядем по царски.

Алпин загуби доброто си настроение. Преди да настъпи зимата, щеше да се върне в Барбадос. Нямаше повече да вижда хората от замъка. Щеше да запази само топъл спомен за тях. Когато настъпеше времето Малкъм и хората му да протягат крака към огъня и да ядат сирене и шунка, щеше да бъде в собственото си имение и да се грижи за своите хора.

Изпита вина, че го е подвела, но тя се успокои с мисълта, че е помогнала на хората му. Беше оставила своя отпечатък и щяха да си я спомнят с добро.

Той също я беше измамил. Въпреки че не беше открила липсващите писма и нямаше солидно доказателство за намесата му в живота ѝ, беше убедена, че той беше планирал да ѝ отнеме „Рай“ и да я подмами към Границата, поставяйки я под свое попечителство.

Не ѝ бяха ясни само причините за действията му.

Но щеше да разбере и това. Той нямаше как вечно да пази тайните си, особено ако живееха като мъж и жена. При тази мисъл тя поднови клетвата да пази сърцето си.

Когато излезе от зимника, той сърдечно я потупа по рамото.

— Добра работа, Алпин. Ти си шотландка по душа. — На Александър каза: — Вървете в „Гнило и развалено“. Кажи на Джейми да отвори главатарската бъчва с бира. Ще прием за наше здраве, за хубавата ни нова лейди и за оздравяването на Саладин.

Тълпата го приветства и всички се понесоха към кръчмата.

Малкъм ѝ подаде ръка.

— Ще тръгваме ли, Алпин?

Тя не би трябвало да изпитва такъв трепет. Нетърпеливото му изражение не трябваше да кара сърцето ѝ да тупти толкова силно и да си пожелава неща, които никога нямаше да се сбъднат. Но не можеше да устои на желанието, което изпитваше към него, не можеше да пропусне възможността за интимност, която ѝ предлагаше. Беше на двадесет и седем години и можеше да не ѝ се открие друг шанс да узнае тайнството на физическата любов.

Хвана ръката му.

— Да не би да възнамеряваш да ме напиеш и да спортуваш с мене?

Той се приближи толкова, че дъхът му погъделичка ухото ѝ.

— О, не. Това не може да стане. Искам те съвсем трезва, когато те взема тази нощ. Искам да се опияниш само от мене.

— Не се опиянявам лесно.

— Ще се погрижим за това.

Вълнуващата и позната миризма на сапун с аромата на сандалово дърво я накара да потръпне. Близостта му събуди едно много приятно чувство в тялото ѝ. Краката ѝ отмаляха, стомахът ѝ се стегна, а гърдите направо я заболяха от желание ръцете и устата му да ги докоснат.

Въздъхна с копнеж като влюбено до уши девойче. Целуна я по бузата и прошепна.

— Запомни това, любов моя!

Желанието да се предаде надви над стремежа ѝ да устои на любовта му.

— И подробно ми го разкажи по-късно — добави той.

Тези прекалено дръзки думи събудиха смелостта ѝ. По-скоро би се оставила да ѝ поникнат мустаци, отколкото да му се разкрие напълно.

— Колко дивеч донесе вкъщи?

— Няма да успееш да отвлечеш вниманието ми от правенето на любов с тебе.

— Любов ли? Мислех си, че искаш само креватна гимнастика.

— Ти креватна гимнастика ли искаш?

Тя изрече една полулъжа:

— Не знам със сигурност какво искам.

Кимна ѝ с разбиране като истински шотландски вожд.

— При девиците обикновено е така.

— Сигурен ли си, че съм девствена?

— Ако не си, по-добре ми кажи.

Засегната от факта, че се е превърнал в такъв внушителен мъж, Алпин настоя:

— А ти какво ще ми дадеш в замяна на невинността ми?

— Хм. — Не сваляше поглед от устните ѝ. — Ще ти дам нежност, внимание и нощ, изпълнена с любов, която никога няма да забравиш.

Обещанията му я вълнуваха и тя се боеше, че всеки опит да устои на чаровния Малкъм Кар щеше да завърши с битка, която ѝ бе съдено да загуби. Чувстваше се като перце, носено от вятъра на желанието му.

Въпреки това не можеше да остави без отговор такава нагла забележка.

— Както би казала Елана, ти си един нахален човек.

— Нека настане утрото, тогава ще видим кой е нахален.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Саладин реши, че ако Елана го нарече инат още веднъж, ще извади ятагана си и ще насече леглото. И ако не престанеше да се върти насам-натам, щеше да я върже за един стол, въпреки че нямаше сили да повдигне пръста си.

От половин час бяха сами, а тя не му беше казала дори дума. Подозираше коя е причината. Не можеше да разбере как срещата им в градината преди десет дни започна със сладки целувки и завърши с горчив спор.

— Ти ми спаси живота, а не искаш да говориш с мене. Защо?

Изправена пред етажерката с книги, младата жена прокара пръст по Корана.

— Мюсюлманинът е достатъчно умен, за да знае.

Не откъсваше очи от тънката ѝ талия и полата ѝ. Меката, памучна тъкан на вертикални жълти и сини райета подчертаваше високия ѝ ръст и много подхождаше на тъмнокафявата ѝ кожа. Тюрбан от същия плат скриваше косата ѝ и подчертаваше дългата ѝ шия.

Слабините му пламнаха, но за негова изненада беше толкова безумно влюбен, за да може да овладее страстите си, и твърде немоощен, за да осъществи желанието си. Но както планината беше отишла при Мохамед, така и Аллах му беше изпратил тази жена. Желанието на Пророка беше Саладин Кортес да я разбира и да я спечели.

— Защо ми спаси живота?

Тя се обърна.

— Глупав въпрос.

Да се говори с нея беше толкова трудно, колкото да се обяснява учението на Аллах на християнин фанатик.

Може би прямотата щеше да подейства.

— Тогава ми обясни защо беше смела като първата жена на султана последния път, когато те видях. Сега си недостъпна. Ако си спомняш, ти поиска да те целуна.

Ръцете ѝ се отпуснаха, а горната част на дрехата ѝ се изпъна върху гърдите.

— Тази африканска принцеса се интересува повече от конските мухи, отколкото да си играе на „побутни ме, ще те дръпна“ с някакъв упорит мюсюлманин.

Саладин с тъга си помисли, че няма сили да изтегли ятагана си, дори и тя да съсипе последния му Коран.

— „Побутни ме, ще те дръпна“, а? Това ми звучи интересно. — Потупа с ръка дюшека. — Ела тук и ми обясни какво означава.

Тя се помая в долния край на леглото и спря до сандъка, където стояха зимните му дрехи.

— Същото, което мисионерите наричат създаване на потомство.

Като се имаха предвид обстоятелствата, приближаването ѝ беше голям напредък.

— Деликатен начин на изразяване, значи.

— Деликатен ли? — Тя вдигна брадичка. — Ти изобщо не си внимателен. Ядящите мърша окуами са по-учтиви от боготворящите растения мюсюлмани.

Той си я представи като главатарка на племе. Представи си как красивите хора на ашанти ѝ се кланят. Той искаше отново да ѝ засвидетелства почитта си. Протегна ѝ ръка.

— Приближи се, принцесо.

Тя погледна леглото. В очите ѝ заблестя копнеж.

„О, Аллах — помисли си той, — с какво съм заслужил да ме дариш с благословията си, каквато е всъщност тази жена?“ Каквото ѝ да беше направил, Саладин нямаше намерение да изпуска късмета си.

Опита се да намери по-подходяща тема на разговор.

— Разкажи ми за лекарствата си.

— Няма нищо за казване. — Взираше се в ятагана му. — Просто добри билки.

— Благодаря ти, че ме спаси. Длъжник съм ти.

— Не си ми длъжник. — Далечна и недостижима, тя прокара пръсти по дървената ракла. — Вече плати. Така че му кажи сбогом.

Стомахът му къркореше, а главата му пулсираше.

Въпреки че не бе вкусвал алкохол, сега разбираше как се чувстваше Малкъм след нощ, в която бе пил прекалено много бира.

— Мислиш, че съм се разболял, понеже се държах като див звяр?

— Откъде да знае принцесата на ашанти какво е щяло да те превърне в тленни останки.

— Сред хората от моята раса е разпространено убеждението, че ако някой ти спаси живота, трябва да му станеш роб.

— Взимането на роби е много лошо.

Съжали, че бе подхванал тема, която щеше да я отчужди. Тихо добави:

— А какво ще кажеш за заробването на сърцето?

Тя се отправи към вратата.

— Няма време за това.

Трябваше да я накара да остане. Използва най-евтиния трик: закашля се и простена.

Тя се втурна към леглото му. Повдигна главата му и поднесе чашата към устата му.

— Ето. Пий бавно, бавно.

Той преглътна. Вниманието му бе съсредоточено върху мекотата на гърдите ѝ и върху цепката между тях, която блузата разкриваше. Елана ухаеше на подправки и на мускус, една вълнуваща комбинация.

Когато тя отмести чашата, той прошепна:

— Съжалявам, че ти развалих дрехата.

Младата жена отвори уста, затвори ги, после въздъхна.

— Пея песен на съжалението за твоята книга.

Саладин също можеше да ѝ изпее песен за един самотен мъж, който бе превъзмогнал копнежите на сърцето и тялото си, за да живее на чужда земя с хора, на които се възхищаваше. Тя беше предизвикателство за решението му да живее сам и вече дни наред той питаше душата си, търсеше отговор за внезапно обзелото го неспокойствие.

— Не знам какво ми стана през онзи ден в градината. Бях обзет от някаква сила, като че ли бях изпил някаква любовно биле. Да не си ме омагьосала?

— Аз не съм магьосница! — Премести се толкова бързо, че главата му тупна на възглавницата. Стаята се завъртя. Той се хвана за дюшека и затвори очи. Този път стонът му беше истински.

Чу мекото шумолене на полите ѝ; после усети топлината на тялото ѝ, дъха ѝ.

— Ти си един упорит чернокож. Когато запееш по-добра, по-добра песен, тази принцеса ашанти ще ти каже една тайна.

Отвори очи. Тя беше толкова близо, че виждаше всяка една мигла на очите ѝ.

— Ще ми хареса ли тайната ти?

Елана засия.

— Бас държа.

Помъчи се да я притегли за целувка, но ръката му се отпусна безжизнена.

— Кажи ми я сега. Може и да не се събудя.

— Ще се събудиш. Боговете те върнаха веднъж, боговете ще те върнат пак.

Цветът на устните ѝ му напомняше за ягодовия сок. Споменът го накара да се усмихне.

— Защо?

— Защото си един упорит мюсюлманин.

Докато заспиваше, Саладин се чудеше дали мъжете на ашанти бият жените си.

Малкъм изведе Алпин от кръчмата всред одобрителни възгласи, поздравления и пожелания за лека нощ. След като напусна приятелската атмосфера на кръчмата, студеният нощен въздух охлади лицето ѝ и ушите ѝ се изпълниха с тишина. Високо в тъмното небе плуваше четвърт луна, заобиколена от звезди.

Понечи да тръгне към замъка, но той я поведе в обратна посока.

— Къде отиваме?

— Почакай и ще видиш.

Тръгнаха към една алея близо до постройките на търговците.

Това забавяне я озадачи; тя си мислеше, че Малкъм няма търпение да консумира пробната им женитба. Разходката му из двора на замъка, изглежда, бе по-важна за него, отколкото изпълнението на страстните обещания. Той искаше да се поразтъпче; тя нямаше търпение да изпита любовта. Освен че беше любопитна към физическите аспекти на женитбата, тя си мислеше, че съюзът им ще я приближи към притежаването на плантацията „Рай“.

Дворът беше тъмен, въпреки че назъбените стени и укрепленията бяха осветени. Тъмнината изостри другите ѝ сетива. Като минаваха покрай работилницата на кожаря, носът ѝ се изпълни с миризмата на обработена кожа. От ковачницата пък излизаше на талази топъл въздух.

Помисли, че Малкъм иска да види птиците си, и го попита:

— Да не би да се безпокоиш за бухалчето?

Той се спря.

— Не. Трябва ли?

По време на отсъствието му ходеше в помещението за соколи, за да избяга от тревожните мисли, свързани с него. Там се връщаше и в спомените си.

— Не. Грижех се за птичето.

— Така си и мислех. Ти никога не би обърнала гръб на болно или ранено животинче.

— Не бих го направила, но малкото се нуждае само от храна. Майчиното крило го има.

— Скоро трябва да ги пусна на свобода.

Приликата със собственото ѝ положение развали настроението ѝ. Също като дивите птици и тя щеше да го напусне, но сега нямаше да остави мислите за бъдещето да развалят брачната ѝ нощ. Тези изводи я изненадаха, тъй като до този момент беше мислила за заминаването си като за завръщане в Барбадос, а не като напускане на Килдалтън.

— Какво мислиш за „Гнило и развалено“? — попита я.

Алпин се засмя.

— Кръчмата много ми хареса, но кой ѝ е дал това странно име. Та това е място, добре поддържано от цяло семейство, а не някоя долнопробна кръчма за ром.

— Помниш ли лейди Алексис?

— Да, разбира се. — Спомняше си тъмнокосата, попрезряла жена, заобиколена от низост и подлост. Преди години, използвайки тайните коридори, Алпин се промъкваше в стаята на благородничката и използваше тоалетните ѝ принадлежности. — Тя беше приятелка на мащехата ти и някаква роднина на кралица Ан, нали?

— Да, братовчедка. Тя кръсти кръчмата така.

— Какво стана с нея?

— Омъжи се за церемониалмайстора на баща ми, Ангъс Макдот. Живеят в Тракуеър Хаус.

Това беше един древен дом на Стюардите, но Алпин не знаеше нищо за кралската резиденция.

— Близо ли е?

Той се спря пред конюшните.

— На няколко дни езда на север. Чакай ме тук! Връщам се веднага.

Наблюдаваше го как се изгуби в тъмнината. От конюшните се носеше сладникавата и топла миризма на сено. Конете изпръхтяха. Той им заговори с успокоителен, мелодичен тон, а затихването на гласа му показваше, че навлиза навътре в сградата.

Като погледна назад към мястото, откъдето идваха, видя вратата на кръчмата да се отваря. Излязоха трима войници и всеки пое по пътя си. Единият от мъжете носеше фенер. Светлината се клатушкаше, докато той вървеше по алеята, и после, докато се изкачваше по стълбите към бойниците.

Хванати за ръце, излязоха Раби Армстронг и прислужницата Емили. Отпавиха се към пазара. Момичето се кискаше. Войникът му говореше нещо.

Конете пак изпръхтяха. Пулсът на Алпин се ускори, понеже сега Малкъм щеше да я заведе у дома и... Тя прекъсна мисълта си. Нейният дом беше „Рай“, а не този утихнал замък, чиито назъбени стени се очертаваха на фона на нощното небе.

— Затвори очи и протегни ръце.

Говореше й шеговито, също като Малкъм от детството. Испита съжаление, после дълбока тъга за себе си, за него и за събитията, които я бяха довели в Шотландия двадесет години, след като се бе заклела да не стъпва в тази страна.

Протегна ръце. Усети нещо меко, топло, пухкаво, което се движеше.

— Ще познаеш ли какво е това?

Животно. Но какво? Притисна го до гърдите си и погали меката козина. Не беше котка. Това същество беше по-мило, по-нежно. После напипа ушите и плоските задни крака.

— Заек.

Той я прегърна.

— Не е просто заек, а е заек с много специално потекло. Има много важен прародител.

Хати, едно от осакатените същества, които бяха единствените приятели на Алпин. Тя се изпълни от щастие, а от очите ѝ закапаха сълзи. Преди години чичо ѝ я бе накарал да даде любимото си животно на Малкъм. Той го беше пуснал да се размножава на свобода.

Преизпълнена с благодарност, тя притисна до сърцето си живото съкровище от миналото ѝ и се притисна до мъжа, който ѝ го бе дал.

— Ти си ходил до Суийпърс Хийт — каза тя, трогната от вниманието му.

— Да. — Той погали заека по ушите. — Казах ти, че това място е пренаселено с потомците на Хати. Наричаме ги „приятелите на Алпин“.

Значи тук я помнеха и хранеха мили чувства към нея.

— Не знам какво да кажа.

— Радостта, която долавям в гласа ти, е достатъчна. — Прегърна я.

— Много съм щастлива. — Освен щастие в този миг изпитваше силна любов към Малкъм Кар.

— Жалко е, че е толкова тъмно. Не можеш да го видиш. Същият е като Хати.

— Не ми трябва светлина, за да си припомня Хати. Като че ли беше вчера, когато я оставих тук.

— Не — яростно изрече младият мъж. — Забрави миналите дни, Алпин, всички до един. Мисли единствено за сега, за това колко много те желая и колко добре ще се чувстваме заедно.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. Той се обърна и наведе глава, така че устните им се срещнаха.

Устните му бяха меки и имаха вкуса на бирата, която беше пил. Струваха ѝ се прекрасни, понеже бяха изrekli това откровение. Тя също копнееше да се сложи край на неприятностите, които възникваха между тях, и когато той наклони глава и задълбочи целувката, знаеше, че страстта щеше да заличи споровете им, макар и за известно време.

Топлото пухкаво същество, настанено удобно в прегръдките ѝ, оформяше символичен мост между тях, мост, който ги прехвърляше през годините на раздяла, свързваше копнежите им и приветстваше доброто.

Когато ръцете му с обич я погалиха и от гърлото му се изтръгна стон, Алпин се почувства изпълнена с надежди. Един глас в съзнанието ѝ шепнеше, че най-после е открила истинското спокойствие и радост.

Подтикната от внезапно чувство, че е осъществила мечтата си, тя се притисна до него. Заекът се размърда.

Малкъм се дръпна назад.

— Разбираш ли, любов моя — промълви той, — ти за пръв път ме целуна с желание.

— Ако ми дадеш възможност, ще го направя пак.

— Бъди сигурна, че още щом стигнем до леглото ми, изобщо няма да има никакви протести от моя страна. Освен ако ти не пропилееш тази възможност. — Малкъм взе заека и го пхна в пояса на фустанелата си.

Хванати за ръце и сплели пръсти, те се отправиха по отъпкания път към стълбите на замъка.

— Дължиш ми кон — каза тя.

— Сивият ли?

— Да. Раби и Емили се намират между пазара и кожарската работилница.

— На „целуни ми луничките“ ли си играят?

— Е, малко е тъмничко за това. Просто се целуват.

— Конят е твой. Ще говоря с Раби.

Влязоха в замъка и той я поведе към спалнята си. На приглушената светлина на газената лампа тя го гледаше как пуска заека. За разлика от трикракия си прародител това животинче пъргаво скочи и се пхна под една табуретка, а след това се отправи зад завесите.

Тогава Малкъм се озова пред Алпин, обхвана с ръце лицето ѝ и докосна с устни нейните. Ангелското докосване и нежният му поглед събудиха сетивата ѝ. Силно желание изпълни всяка частица от тялото ѝ. Нетърпеливо вдигна ръце и ги обви около кръста му.

— Бавно, любима. Следвай ме.

Тези обикновени думи ѝ напомниха колко неопитна беше и бяха достатъчни да успокоят глада, който чувстваше. В момента, в който ръцете ѝ се отпуснаха, тя огледа прекрасното място, където той възнамеряваше да я вземе. Сърцето ѝ ликуваше.

Сигурно беше забелязал погледа ѝ, понеже се усмихна и каза:

— О, да. Скоро всичко това ще бъде наше.

Погледът му обходи лицето ѝ и с търпение, на което би завидял дори светец, я притегли към себе си и впи устни в нейните. Влажни, топли, сладки като мед, устните му разнасяха магията си, толкова съвършено контролиращи движенията си, че едновременно възбуждаха и успокояваха. Той събуждаше страстта ѝ със строга последователност; лека целувка в ъгълчето на устата, която накара гърдта ѝ да я заболи от копнеж, нежно близване с език по венците, което накара зърната ѝ да набъбнат, последва леко засмукване на долната устна, което изпрати импулсите на желанието чак в стомаха ѝ.

Напълно отпусната, тя каза:

— Като че ли ме целуваш навсякъде.

Мъжът тихичко се засмя.

— Ще го направя, като му дойде времето. — Ръцете му оставиха лицето ѝ, за да се спуснат по шията ѝ и да се установят върху гърдите ѝ. — Усещаш ли желанието тук?

Тя покри с ръцете си неговите, притисна ги и успя да произнесе като стон:

— А ти какво си мислиш, че усещам?

Хвана ръката ѝ, смъкна я надолу, пъхна я под кожената кесия на главатар и я постави върху подутината там.

— Мисля — той пое въздух през стиснатите си зъби, — че ще е по-добре да те освободя от тези дрехи.

Усещаше го огромен и твърд под дланта си, абсолютно подходящ да запълни празнината в нея. Очакваше с нетърпение облекчението, което според думите му щеше да ѝ донесе тялото му.

— А твоите дрехи?

Лицето му се озари от широка усмивка.

— Ще ги оставя на тебе.

За пръв път се почувства сигурна в себе си, за да поеме инициатива.

— Тогава ще използвам правото си на дама и ще започна първа.

Той изненадано повдигна вежди, после разтвори широко ръце и каза:

— Съблечете ме тогава, милейди, но го направете бързо.

Алпин обаче реши да действа инстинктивно. Дясната ѝ ръка остана върху очевидното доказателство за силното му желание, а с лявата започна да разкопчава брошката с герба на клана, която прикрепяше края на фустанелата за рамото му. В очите му се появи разбиране и ръцете му отново се върнаха на гърдите ѝ.

Като галеше най-уязвимата част на тялото му, тя му даде сребърната игла.

— Ето, дръж това.

Малкъм я пое с дясната си ръка, а тя продължи да разкопчава колана на кесията, която се спускаше до бедрото му. Още един колан, стегнат около кръста му, държеше фустанелата.

— Сигурна съм, че това е твое — каза.

Лукавата му усмивка накара тръпки да пропълзят по гърба ѝ. Стисна нежно гърдта ѝ и пое кесията си. Тя се дръпна назад.

— Как се чувстваш, като ръцете ти са пълни с емблемите на властта на клана Кар?

Той се притисна до дясната ѝ ръка.

— А ти как се чувстваш, като ръката ти е изпълнена с отличителния знак на клана Кар?

Тя се засмя и стана по-смела. Ръката ѝ се плъзна нагоре и надолу.

— Вълната не дразни ли кожата ти?

Гледаше я втренчено с отворена уста. По челото му се появиха капчици пот, а лъскавочерната му коса се навлажни и залепна по слепоочията. С разширени ноздри и блеснали кафяви очи каза:

— О, да. По-добре ще е веднага да смъкнеш фустанелата ми.

— Шегуваш се.

— Аз ли? Мили боже, Алпин, ако продължиш да ме галиш по този начин, ще ме накараш да те изнася.

Напълно сигурна в себе си, тя продължи със заниманията си.

— Това е невъзможно. Не можеш да изнасяш жена, която те желае.

Той се разбърза. Кесията му тупна на пода, а пръстите му се впиха в тънкия ѝ кръст. Ръката му задържа нейната.

— Алпин, да ме желаеш е едно нещо, а да те задоволя — съвсем друго.

Изведнъж загуби своята увереност и се загледа в отвора на ризата му.

— Не разбирам.

— Ще разбереш — каза ѝ нежно, окуражаващо. — Обещавам ти. А сега направи нещо с тези копчета и с този колан, който намираш за толкова привлекателен.

Разкопча ризата му и свали колана. Той махна ръката ѝ и фустанелата се свлече на пода, оставяйки го гол, само с ботуши.

Тя въздъхна с възхищение. Гледката беше прекрасна. Малкъм беше олицетворение на мъжката красота.

Пръстите ѝ закопняха да го докоснат отново, но други, поинтимни части от тялото ѝ копнееха за същата привилегия. Спомни си за деня при римската стена, когато разголи гърдите ѝ и за пръв път събуди желанието у нея. Внезапно почувства, че дрехите ѝ тежат, пречат ѝ. Спомни си нещо, което ѝ бе казал.

— Понеже съм девствена, ти мислиш, че трябва да действаш бавно.

— Знам, че трябва да действам бавно, и трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти. — Наистина го мислеше, но все още беше любопитна.

Желанието растеше все повече и повече. Ръцете ѝ бяха обвинили врата му. Той се владееше толкова добре, изглеждаше толкова опасен, така преизпълнен със сила и толкова опитен, че тя се уплаши; едно много странно чувство за някого, който цял живот се е грижил сам за себе си.

После вдигна поглед към основата на гърлото му и забеляза силно пулсиращата вена. Мускулите му бяха стегнати до краен предел. Преглъщайки с усилие, тя се осмели да вдигне поглед още по-високо. Челюстта му беше стисната здраво, а чувствените устни, образуващи тънка линия, изразяваха решителност.

Ръцете ѝ се пъгнаха под ризата му и откриха раменете. Той отстъпи от падналата на пода фустанела, забодя брошката върху един стол и протегна ръце към нея.

— Сега е мой ред — каза. Стомахът ѝ се сви.

— Но ти си още с ботушите.

— После.

Заплашителният му тон я обърка и когато я обърна, за да разкопчае роклята ѝ, тя си помисли, че може да се строполи в краката

му. Раменете ѝ затрепериха, но ръцете му я стиснаха и той се наведе, за да прошепне.

— Точно сега съм заинтересован да те изследвам.

Онова изключително чувствително място между краката ѝ пулсираше и жадуваше за докосването му.

— Ти трепериш? Какво не е наред? — остро попита той.

Притисна се към него и понеже беше с гръб, заговори свободно:

— Току-що научих нещо. Нашите тела си приличат и в същото време са различни.

Плъзна ръка между бедрата ѝ.

— Този извод ми доставя изключително удоволствие.

Тя въздъхна от приятното дразнене.

— Ти си много по-едър от мене, но природата ни е създала така, че напълно да си подходяме.

— Мисля, че стигнахме до същината — каза той, като умело се справяше с дрехите ѝ.

— Не и ако се мотаеш с копчетата ми.

В отговор той смъкна дрехата от раменете ѝ, после посегна към връзките на ризата ѝ.

— Ти със сигурност познаваш вътрешните и външните части, съставлящи дамския тоалет.

— В настоящия момент думата вътрешни съдържа определен апел.

— Имаш предвид...

— Имам предвид това. — Смъкна останалата част от облеклото ѝ и я понесе към леглото. Положи я внимателно на него. После смъкна ботушите си и се надвеси над нея, закривайки светлината.

— Разтвори си краката, Алпин.

Тя го направи и той пхна колене между нейните. Космите на краката му гъделичкаха бедрата ѝ, гледката на изправената му мъжественост срещу нейната женственост я караше да изнемогва от желание. Инстинктивно повдигна бедра.

— Не още.

Наведе се и впи горещите си устни в нейните. После влажните му целувки обсипаха шията, гърдите ѝ. Устните му поеха поред щръкналите ѝ зърна. Желанието гърмеше в ушите ѝ.

Започна да се извива и да стене и взе да го тегли към себе си.

— Сега, любов моя, сега.

Облегна се на лакът и насочи ръката си между бедрата ѝ. Нежният допир разпали пламъка на страстта и тя се загледа в него като омагьосана, докато той галеше най-интимното ѝ място. Кожата ѝ бе като подпалена, а когато пхна пръст в нея, Алпин изстена от възторг и сграбчи кадифената покривка на леглото. Не можеше вече да се контролира. Всякаква рационална мисъл я напусна. Отдаде се на опитното му докосване и се остави да я поведе на еротично пътешествие. После удоволствието, за което ѝ говореше, взе да се надига и всеки момент бе готово да избухне. Продължи да я гали. Тя се загърчи в екстаз, изживя нещо, за чието съществуване нямаше ни най-малка представа.

Веднага след като отвори очи, се озова пред нов проблем. В себе си усещаше празнина. О, небеса, тя се чувстваше празна.

Отговорът, изпълването се виждаше в мъжката му слава, надвиснала над нея. Посрещна го и докато твърдостта му натискаше, за да намери вход, тя го хвана за раменете. Той направи гримаса и бавно, внимателно задвижи бедра. Но желанието ѝ актът да се осъществи по-бързо и отново да изпита насладата, я накара да се надигне към него.

Остра болка я разряза като с нож. Извика и се опита да се отдръпне. Малкът изстена и зарови лице в косите ѝ. Бузите им се допряха, кожата му изгаряше нейната, агонията му измъчваше сърцето ѝ. Ръцете му уловиха бедрата ѝ.

— Отпусни се, любов моя. Имай ми доверие. Просто се отпусни и си мисли за това, как се почувства преди малко.

Бе изживяла удоволствието сама. Не беше помислила за него, за това, дали и той е бил доволен. Сега знаеше, че той не беше егоист и я бе накарал да изпадне в еуфория в ръцете му.

— Ти също ще изпиташ удоволствие този път, нали? — попита тя.

Останал без сили от напрежение и сдържана страст, Малкът потръпна.

— Да, Алпин, но само ако ми се довериш.

Целуна го по бузата, намести се под него и прошепна:

— Наистина ти вярвам.

Бавно навлезе в нея. Беше тясна и топла и примамлива. Сърцето му се топеше. Стисна тесните ѝ бедра толкова силно, колкото се осмели, докато накрая го пое целия. От гърлото му се изтръгна стон на облекчение.

Той беше на път да изгуби битката между измъченото си съзнание и пламналите си слабини, но се опита да не обръща внимание на болезненото пулсиране и съсредоточи вниманието си върху нея. Бе удържала на думата си. Все още лежеше неподвижно и дори едва дишаше. Беше права и по въпроса, че природата бе създала телата им едно за друго.

— По-добре ли е? — попита я.

— Да, а ти как се чувстваш?

— О, неописуемо — пое въздух и започна да се движи в нея. — Ти си като мой, собствен „Рай“.

Тя се стегна и разбирайки, че я е заболяло, той забави движенията си, предоставяйки ѝ време да отдъхне. Когато тя се успокои, поднови стария като света ритъм, но по странен начин, нов и различен с тази жена. Бавно ѝ доставяше удоволствие, събуждайки отново страстта ѝ, после спря, за да позволи на наслаждението ѝ постепенно да нарасне. Стоновете ѝ засилиха собствената му страст и го накараха да покаже всичко, на каквото беше способен.

Когато краката ѝ се стегнаха около него и мускулите ѝ започнаха да се свиват и отпускат около члена му, той забрави всякакъв самоконтрол и освободи страстта си. Освободи се със сладост, неизживявана до тогава. Задоволяването на желанието му сега му се струваше някак чисто и имащо стойност, за разлика от предишните любовни изживявания.

Почувства се напълно доволен и завладян от задоволената жена под него. Поради неспособността си да създаде дете той винаги бе изпитвал някаква празнота, чувство за провал.

Тази нощ не беше така. Нежните чувства го уплашиха, понеже от всички жени най-малко Алпин Маккей заслужаваше любовта му. Въпреки това знаеше, че има нужда от нея. И, Бог да му е на помощ, желаше я отново. Желаше я завинаги.

Отдръпна се от нея, легна по гръб и я притисна до себе си. Доволната ѝ въздишка поласка мъжката му гордост. Но съвестта му го

измъчваше. Тя изпълни своята част от сделката, че и повече. Той я подмами в тази пробна женитба, която никога нямаше да даде плодове.

Но чия беше вината? Нейна.

Мисълта за отмъщението се опита да го завладее, но той я прогони и се погрижи за Алпин.

— Жадна ли си?

— Не.

— Спи ли ти се?

— Не.

— Да не си гладна?

— Не.

Толкова му се искаше да си говорят и да се грижи за нея, и то след случилото се в леглото. Не му се беше случвало с другите жени. Тя не молеше за любовни слова. Изведнъж реши да приеме мълчанието ѝ като предизвикателство. Та тя имаше да му отговаря на толкова много въпроси. Но не беше само любопитство. Изпитваше огромна нужда да я опознае по-добре.

— Разкажи ми — каза, галейки рамото ѝ и наслаждавайки се на нежната ѝ кожа — как си се забавлявала толкова години в Барбадос?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алпин се загледа в красивата бродерия на балдахина и не можа да се въздържа от сравнението с простата мрежа, която покриваше леглото ѝ в плантацията „Рай“.

„Ти говориш с горчивина за живота си, така че ме караш да те съжалявам — бе казал Малкъм. — Алпин, съжалявам, че е трябвало да крадеш храна, но вината не е моя.“

В ушите ѝ отекваха откровените му думи. Той бе защитил богатството си и я бе обвинил, че го упреква без основание за разкошния му живот. Прав беше и сега тя осъзна грешката си. Не би могла да избегне участието си на сираче. Той не бе виновен, че се беше родил богат. И все пак не мислеше, че той би се интересувал от ежедневните ѝ борби за оцеляване.

— Да не би да се срамуваш от живота си на острова?

— Не. Научих се да избивам комари и да си представям снега.

Прошепна в ухото ѝ:

— Не се шегувам, Алпин. Кажете ми истината. Какви са хората там?

Те бяха егоистични, алчни мъже, които искаха от робите си да се множат или пък сами се заемаха със задачата да създадат потомство. Не ги интересуваше агонията на майките, когато откъсваха децата им и ги водеха на пазара за роби. Плантаторите се интересуваха единствено от парите. На Алпин много ѝ се искаше да обясни жестокостта на робовладелската система, но Малкъм само щеше да ѝ се подиграе, както беше направил тогава в казармите, когато му каза, че не трябва да продава „Рай“.

Сега тя му беше жена, макар и по силата на пробен брак. Скоро щеше да го накара да ѝ даде плантацията. Но щеше да пази в тайна мечтата си да освободи робите.

— Мъжете от острова не се различават много от чичо ми. Той беше жесток, безотговорен и не обичаше никого.

— Барон Синклеър нямаше възможност да се грижи за такова голямо семейство. Той смяташе, че е длъжен да приема в дома си всеки беден роднина... Съжалявам, Алпин. Не трябваше да казвам това.

— Не е нужно да се извиняваш, че си казал истината. Аз наистина бях бедна роднина. Но изобщо не се опитвай да защитаваш чичо ми. Него не го беше грижа за мене, но ме научи на нещо много важно. Разбрах, че едно дете трябва да бъде гледано, обичано и уважавано.

Малкъм хвана една нейна къдрица и взе да я увива около пръста си.

— Отказа да те даде в приют за бедни.

Неочакваното му изявление я обърка.

— Какво имаш предвид? Това има ли нещо общо с изграждането на характера на едно малко същество?

— Добре де, въпреки всичките си недостатъци баронът те взе след смъртта на майка ти. Не беше длъжен да го прави. Вече си имаше пълна къща с деца, за които носеше отговорност, без да има достатъчно пари.

Алпин не беше мислила за положението на барона. На пет години тя искаше любов и грижи. Не ги беше получила в Синклеър Манър. Сега, когато лежеше гола в прегръдките на Малкъм, се почувства уязвима. Мълчаливото съгласие беше единственият изход.

— Мисля, че баронът е направил това, което е смятал за правилно.

— Странното е — каза той, — че баща ти е бил от такъв голям и могъщ клан като Маккей и въпреки това си дошла да живееш със семейството на майка си. Защо е станало така?

Тя също често си бе задавала този въпрос. Смяташе за жестокост хората на баща ѝ да не искат едно малко момиченце, дори и то наполовина да е англичанка.

— Не знам. Баща ми е починал в морето, преди да се родя. Едва помня майка си.

— Обичаш ли я?

Като си помисли за майка си, Алпин почувства дълбока загуба, като че ли някога бе държала нещо много здраво и после го беше

изпуснала. Ръката на умиращата си майка ли беше държала? Не знаеше. Дори смътно си спомняше лицето ѝ.

— Не си спомням много за нея.

— Никога ли не си си помисляла да се опиташ да намериш рода на баща си?

Познатата студенина нахлу в душата ѝ. Родът Маккей не се беше поинтересувал от нея и тя не би дала пукната пара за нито един от тях. Но Малкъм не трябваше да знае това.

— Забравяш, че напуснах тези земи на шест години. Как бих могла да търся клана Маккей от Барбадос? — Засмя се. — Освен това дори не знам къде живеят. А ти знаеш ли?

— Да. Все още владеят далечния северозападен ъгъл от сушата. Сега, когато заживя с мене в Шотландия, предполагам, че би искала да намериш семейството си.

Не можеше да му каже, че не възнамеряваше да живее в Шотландия, но ако не се съгласеше с него, той можеше да заподозре плановете ѝ.

— Бих искала да се запозная с тях — каза тя. — Но ако те не искат?

— Сигурен съм, че искат.

— Защо тогава барон Синклеър не се е свързал с тях след смъртта на майка ми? Той прочете документите ѝ, преди да ги погребее заедно с нея.

— Това не е в стила на Синклеър. Естествено беше за него да поеме отговорността за тебе, също както направи за останалите ти братовчеди, които нямаха средства за препитание.

Изобщо не я интересуваше, но се чувстваше задължена да обсъди този въпрос, след като беше толкова важен за Малкъм.

— Баронът поне би могъл да напише писмо на Маккей.

— Не, тогава нямаше начин. Знаеш, че е англичанин и няма връзки с планинските кланове. Освен това по това време беше във война с баща ми. Докато на границите бе установен мир, ти вече беше щастливо настанена в Барбадос.

Вярно беше и трябваше да се върне там.

— Какво мислиш, че трябва да направя с тези Маккей? Да ги уведомя, че съм тук ли?

— Мисля, че би трябвало. Техният главатар се е съюзил с приятеля ми граф Съдърланд. Той може да ти помогне да откриеш семейството на баща си.

Понеже самият той беше граф, Малкъм можеше да седи рамо до рамо с най-високопоставените благородници. Тя не желаше да има нищо общо с тях; един благородник в живота ѝ ѝ беше достатъчен. За да смени темата, тя се пошегува:

— Да не би да се опитваш да се отървеш от мен?

Малкъм се засмя и хвана ръката ѝ, после започна бавно да очертава кръгове с нея по гърдите си. Космите му гъделичкаха дланта ѝ.

— С всички средства — заяви той, — затова аз...

Сърцето ѝ спря да бие.

— Затова ти какво?

Притегли я към себе си, притисна я до гърдите си и обхвана задничето ѝ с ръце.

— Затова не мога да махна ръцете си от тебе.

Без да обръща внимание на последните му думи, тя се замисли върху факта, че се беше изпуснал и се опита да прикрие грешката си с комплимент. Дали това ласкателство беше лъжа или полуистина? Той я желаше физически, в това беше сигурна, но страстта не беше единствената причина да се намеси в живота ѝ. Писмото от Чарлз го доказваше.

За да отвлече още повече вниманието му и да научи нещо, тя пхна крака между неговите. Усети как до корема ѝ се надига мъжествеността му.

— Чакай — каза той, като погали бедрата ѝ.

— Защо да чакам?

— Твърде скоро е. Сигурно още те боли.

Тя се интересуваше повече от сведенията, които можеше да получи, отколкото от дискомфорта си.

— Изобщо не ме боли — излъга тя.

Той изсумтя, но от кръста надолу, изглежда, одобряваше идеята ѝ. Тя не можеше да си наложи да нарече любов това, което бяха направили, което щяха да направят, не и докато имаше толкова съмнения относно мотивите му.

— Ще видим. — Отмести я от себе си, стана от леглото и отиде до умивалника.

Гледаше го как мокри една кърпа, после я изстискава, като при това усилие мускулите на ръцете му заиграха. Възхитена беше от мъжествената му красота. Широките рамене и силният врат бяха станали още по-мощни от дългите години тренировки с меч на арената. Погледът ѝ се спря на тънкия кръст и тесните бедра и към онази част от него, която толкова я привличаше.

През тялото ѝ премина тръпка. По време на ловния му поход тя беше влизала в стаята му по няколко пъти дневно да почиства, да я разглежда, да търси доказателство за вероломността му. Не беше открила никакви документи, свързани с плантацията, но беше намерила някои необикновени неща, включително и това, което Елана бе определила като средство против забременяване, а именно, една гъба в бутилка с розова вода, оставено от любовницата му.

Когато той бавно се приближи към нея, Алпин се запита кога щеше да зачене детето му и дали вече не бе станало. Щеше ли да му каже? Не, ако това означаваше да остане в Шотландия. Имаше задължения. Трябваше да освободи робите в плантацията и сама да си изгради бъдещето.

— Май си далеч оттук — каза ѝ, докато коленичеше на леглото. — Да не си се отегчила вече от съпруга си?

Протегна се и отговори:

— Само ако съпругът ми се е отегчил от мене.

Малкъм сведе поглед към члена си.

— Ако наричаш този приятел отегчен, имаш още много да учиш за мъжката анатомия.

— За какво е тази кърпа?

— За това. — Разтвори краката ѝ.

Разбра какво възнамерява да прави и се изтегли към горната част на леглото. Движението я накара да трепне.

— Мога сама да се измия.

— Не се и съмнявам, но трябва също да признаеш, че все още те боли.

— Добре де, но ти не трябва да ме тормозиш с някаква ледена кърпа.

— А ти не трябва да си такъв инат. Аз съм твой съпруг, Алпин, и страшно ми харесва да те гледам навсякъде.

Тя се смъкна надолу и пхна ръце под главата си.

— Е, щом ролята на камериерка възпламенява въображението ти.

— Ти си много мъдра жена. — Усмивката му беше дяволска. После пхна кърпата между краката си и легна до нея.

— Какво правиш? Мислех си...

— Шт. Отново спориш, моя красива съпруго. Правя две неща — затоплям кърпата за тебе и охлаждам страстта си, понеже не мога да си представя докъде може да ме доведе.

Тя не се сети за остроумен отговор. Погледна го. В очите му гореше предизвикателство. Не можеше да я шокира; вече беше загубила девствеността си. Като се стараеше да се прави на равнодушна, махна с ръка.

Той продължи да смуче зърната на гърдите ѝ, докато тя си помисли, че ще полудее от желание. Опита вкуса на кожата ѝ от ушите до пъпа ѝ и щеше да продължи по-нататък, ако не бе сложила край на тази поквара.

— О, много добре — каза той недоволно. — Ще си запазя този десерт за друг път.

Извади затоплената кърпа и я накара да промени мнението си за гъделичкането. Успя да остане неподвижна със стиснати зъби, докато той каза:

— Благодаря ти, Алпин, че ми подари невинността си.

Искреността в гласа му стигна право до сърцето ѝ и това беше един от малкото пъти в живота ѝ, когато се бе почувствала оценена. Беше толкова горда, а не трябваше да стигне до тези интимни отношения с Малкъм Кар, човекът, който беше нарушил мира и спокойствието ѝ. Но в момента не можеше да се презира, понеже тялото ѝ копнееше за неговото и той си заслужаваше наградата.

Каза, че ще бъдеш нежен. Удържа на думата си. Притегли я под себе си.

— Нежност преди, пълнота сега.

Подивяла от страст и в очакване на задоволството, което щеше да последва, тя се разтвори за желанието му. Часове по-късно, докато заспиваше, реши, че пълнотата беше за него орден за мъжественост, а за нея — безкрайно блаженство.

Болката в рамото я изтръгна от обятията на съня. Отвори очи и разбра, че се взира в пода и лежи на ръба на леглото. Ръката ѝ беше изтръпнала. Беше сигурна, че ще падне от леглото, и затова се опита да се премести, но се сблъска с неподвижен мъж. Малкъм лежеше по корем, разперил ръце и крака, така че заемаше цялото легло.

Вдигна ръката му, за да я премести. Той се размърда, обви ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си. Тъй като изпитваше неудобство от голотата им и уплашена, че го е събудила, тя се престори на заспала. През полуспуснати клепачи се зае да изучава стаята.

Лампата още светеше, но газта в стъклената основа беше намаляла. Слънцето не беше изгряло. Високите столове ѝ пречеха да види часовника над камината.

Умората заплашваше да я върне обратно в съня, но все още част от съзнанието ѝ оставаше съсредоточена върху тялото на мъжа до нея.

Малкъм. Пробният ѝ съпруг. Нейният любовник.

Обхвана я спокойствие, а влагата между краката ѝ напомняше за часовете, прекарани в любов. Той издаде тих звук и се намести още по-близо до нея. Една голяма, загрубяла от работа ръка нежно обхвана гърдта ѝ. Притисната до него, в безопасност и на сигурно място, Алпин никога не се беше чувствала толкова обичана, толкова защитена.

Без да мисли, погали ръката му и затвори очи.

Когато отново се събуди, пак лежеше в единия край, напълно отвита, с изтръпнала ръка. Ръката на Малкъм бе опряна на гърба ѝ, като че ли се стремеше да я избути.

Раздразнена от физическото му отхвърляне, стана от леглото. Той продължаваше да диша равномерно. Тя праметна през рамо дългата си до кръста коса и се обърна да го погледа. Както и преди лежеше по корем. Едно карирано одеяло покриваше тялото му от кръста надолу, а главата му бе обърната към нея. Потъмнялото от слънцето лице и гъстата черна коса бяха в пълен контраст с белите чаршафи. Заспал, той изглеждаше по-възрастен за годините си. Поразително приличаше на баща си. Имаха еднакви, фино оформени челюсти и правилни носове, типични за всички графове на Килдалтън, изобразени върху портретите в голямата зала. Но чувствената уста на Малкъм беше несравнима и съвсем различна от тези на предците му. Споменът за

устните му и многобройните целувки накара стомахът ѝ да се свие от желание.

Застанала гола пред него, тя прие горчивата и в същото време сладка истина, че лесно би могла да се влюби в него. А вероятно вече го беше направила.

Тази перспектива я ужаси. Нямаше търпение да излезе от стаята, затова навлече една домашна рокля и среса косите си. После намери заека, който се криеше зад завесите, грабна го и се упъти към вратата. Малкъм продължаваше да спи.

Влезе в кухнята и намери там Дора, която разпалваше огъня.

— Рано сте станали, милейди. — Прислужницата се изправи на крака и избърса ръце в чистата си престилка. Като видя заека, засия от радост. — Не е ли хубав. Приятелите на Алпин са много хубави.

Получила нов комплимент, Алпин премести заека на рамото си и го потупа по гърба, както би направила с бебе. Острите му мустачки погъделичкаха врата ѝ.

— Наистина е хубав, Дора, но съм сигурна, че е гладен. Би ли донесла малко моркови от мазето?

Прислужницата се втурна към задната врата и донесе цяла купчина.

— Първо това направих. И си мислех да купя други зеленчуци днес от пазара.

— Благодаря ти, Дора. Много мило от твоя страна.

— За нищо, милейди. Негова светлост говори дори с дърводелеца да му направи къщурка. За това си шушукаха снощи в „Гнило и развалено“.

Малкъм беше разговарял с толкова много хора в кръчмата, че на Алпин не ѝ беше възможно да запомни имената на всички. Изглежда, всички освен нея знаеха за подаръка.

— Ами дай нещо от складовете с храна на дърводелеца в добавка на това, което ще получи от лорд Малкъм.

— Да, милейди. Фрейзър обича саздърма от агнешки дреболии, но жена му не му прави.

— Тогава нека бъде саздърма. — Подаде ѝ заека. — Грижи се за новия ми любимец, докато му намерим подходящо място. Ще бъде в зеленчуковата градина. Искам да събера малко семена за следващата

година. — Нея нямаше да я има през пролетта, но хората от Килдалтън не трябваше да страдат.

Дора поглади ушите на заека.

— Бяхте ли изненадана, милейди?

Усмихна ѝ се.

— Разбира се.

— Негова светлост каза, че ще се изненадате. Когато измисли това, беше толкова доволен, че се подхлъзна във ваната и разплиска вода по пода.

На Алпин много ѝ хареса дискусията върху щедрата природа на Малкъм.

— Кога е станало това?

— Ами че вчера, докато се къпеше. Вие бяхте горе да му донесете дрехи. Той ми нареди веднага да изпратя Раби до Суийпърс Хийт да донесе този хубав заек. Лорд Малкъм много се безпокоеше за мавъра и щом Саладин се пооправи, Негова светлост се чудеше как да ви се отблагодари.

Значи заекът беше подарен от благодарност, не от любов. Алпин се разочарова. Мислеше си, че е липсвала на Малкъм по време на лова и заекът е представлявал един романтичен жест. Тя се зарадва толкова много снощи, дори си помисли, че изпитва любов. По дяволите, липсата му на сантименталност. По дяволите и нейният романтизъм! Проклет да бъде, че я накара да изпитва подобни чувства.

— Нещо не е наред ли, милейди? Нищо, което би искала да сподели.

— Не, Дора, няма нищо. Просто си мислех за всичката работа, която имаме да вършим днес.

Прислужницата се изправи.

— Чакам разпорежданията ви.

Заболя я за отнетите илюзии и си наложи да се върне към ежедневието.

— Ще донеса мръсните чаршафи от казармите, докато ти затоплиш вода за прането. Елана бе започнала да скубе една гъска вчера. Ти ще я довършиш.

— А какво ще правим с мавъра?

Заета с Малкъм Кар, бе забравила за Саладин.

— Сигурна съм, че Елана ще се грижи за него.

Дора изкриви лице в гримаса и каза:

— Не мисля така, милейди. Не и след снощи. Освен това тя отиде да лови риба.

Да лови риба ли? Приятелката ѝ никога през живота си не бе ходила за риба, и то по много интересна причина.

— Сигурна ли си, че е казала „да лови риба“?

— Да. Попита в коя посока е езерото. Сигурно това е най-доброто решение след снощната битка със Саладин.

Алпин се нуждаеше от неприятности в замъка толкова, колкото и от нов пробен съпруг. Беше сигурна, че Елана щеше да се чувства виновна, задето беше дала билките на Саладин. Очакваше от нея да не се отделя от леглото му.

— Кажи ми какво се случи.

— Ами... — С почервенели от възбуждане бузи прислужницата се загледа в заека. — Те хубавичко се скараха, докато вие бяхте в кръчмата. Аз почиствах помещението за миене и ги чух да крещат. Саладин си искаше молитвеното килимче. Африканската госпожица каза, че е твърде болен, за да се просне на пода. Когато той продължи да настоява за килимчето, тя го изхвърли през прозореца и му каза да не мърда от леглото.

Елана винаги бе презирала традиционните религии и обвиняваше мисионерите, че са донесли болести на племето ѝ. Можеше да си представи как африканката се е отнесла с вярата на Саладин, най-вече ако това е било в разрез с методите ѝ на лечение. Риболовът сигурно имаше за цел да изиграе ролята на извинение, тъй като Саладин можеше да яде риба. Той не се хранеше с месо.

— Намери килимчето и му го занеси заедно със закуската.

Дора се поклони.

— Да, милейди, но ми трябва ключовете от оградения със стена градина. Там се приземи килимчето.

Стаята на Саладин беше на втория етаж и гледаше към градината.

— На последната етажерка са, в помещението за миене.

— Тръгвам веднага.

След като събра мръсните чаршафи от казармите, Алпин взе една кошница с градински инструменти и парчета плат, в които да се сушат и съхраняват семената. После излезе от кухнята и се отправи към

градината и към тишината. Тъкмо беше събрала и последните семена от босилека, когато чу тропот на ботуши по посипаната с камъни пътека. Инстинктът и ударите на сърцето ѝ подсказаха, че това е Малкъм.

Той се носеше към нея, наперен като петел. Не можеше да се въздържа да не му се възхити. Беше истински символ на мъжката красота, облечен с вълнена фустанела с ярките червени и зелени карета на клана Кар. Утринният вятър развяваше ръкавите на меката памучна риза. Дори малко кривнатата му барета говореше за човек, роден да управлява.

— Трябваше да ме събудиш.

Първото ѝ желание беше да му издере очите. Вместо това избра сарказма.

— Дори война на кланове не би те събудила.

Той клекна до нея и откъсна едно листо от босилека.

— Май не сме в настроение тази сутрин, а? Много странно, защото аз се чувствам така, като че ли мога да завладя света. — Погъделичка бузата ѝ с листото.

— Опита се да ме изриташ от леглото.

Листото падна на земята.

— Какво? — изрева толкова силно, че можеха да го чуят дори войниците по укрепленията.

Тя вдигна листото и го пусна в кошницата. После се огледа наоколо да види дали не са събрали публика. Увери се, че няма свидетели, и се зае да събира семена от риган.

— Нощес едва не ме изблъска от леглото — каза тя. Младият мъж се засмя и се удари по коляното.

— Че защо ще го правя, след като положих толкова усилия да те вкарам в него?

Епизодът в леглото не я вълнуваше много: или щяха да свикнат да спят заедно, или щеше да се настани в отделна стая. Болеше я, и то много, че я беше излъгал, че сам е ходил до Суийпърс Хийт. Сви рамене с безразличие.

— Не бих могла да чета мислите ти. Вероятно не ти харесва да спиш с мене.

Извири рог, сигнал за пристигането на посетител, но Малкъм продължи да я гледа.

— Трябва да призная, че спането не ме вълнува.

Топлината в гласа му посмекчи негодуванието ѝ. Чудеше се как да го подразни.

— И хъркаш — излъга тя.

Той се отдръпна, като че го бе ударила.

— Това е абсурдно.

— Не, не е. Проглуши ми ушите.

— Щом съм такъв грубиян в леглото — изръмжа той, — тогава защо никоя друга не ми го е казвала?

Проклетите му любовници! Трябваше ли непрекъснато да ѝ напомня за тях? Проклетата да е и нейната ревност. Дори и това да се окажеше последното нещо, което щеше да направи на този свят, тя щеше да го накара да забрави всички тези жени. Усмихна му се нежно и го потупа по бузата.

— Сигурно никоя от тях не те е харесвала достатъчно, за да бъде откровена.

Очите му подозрително се присвиха.

— Май се каниш да признаеш, че ме харесваш?

Постави ръка на сърцето си и примига.

— Аз съм напълно честна, милорд.

— Разбирам. — Улови ръката ѝ и взе бавно да описва върху нея кръгове с палеца си. — Тогава може би трябва да се върнем в леглото и да проверим чувствата ти. Сигурен съм, че ако ми се даде време, ще мога да се променя изцяло.

Той можеше да прелъсти дори монахиня. Би могъл да се промъкне в някой метох и да накара Христовите невести да отправят молитвите си към него.

Сърдита на себе си, че го желае, изрече:

— А ако заспиш и пак се опиташ да ме бутнеш от леглото?

Ръката му се плъзна по рамото и обхвана шията ѝ. Започна да я притегля към себе си.

— Просто трябва да се уверим, че няма да го направя.

Тъй като губеше битката с желанието, откъсна поглед от устата му и се втренчи в перото, което красеше баретата му.

— Как?

Когато устните им се доближиха, ръката му престана да я притегля.

— Използвай въображението си.

Тя видя над рамото му, че Александър се е упътил към тях. До него вървеше един непознат, облечен с фустанела в убити зелени, черни и жълти цветове. Това каре също не ѝ беше познато. Известно ѝ беше, че Малкъм не ги виждаше, затова стана направо нахална. Каза лукаво:

— Мога да вържа краката и ръцете ти за леглото.

Той вдигна вежди и се ухили похотливо.

— Страхотно предложение. Цяла авантюра. Ще бъда безпомощен да избегна всякакви набези, които можеш да осъществиш върху тялото ми.

Сладка тръпка премина през нея.

— Ти си перверзен, Малкъм Кар.

— Аз ли? — каза ѝ невинно. — Идеята беше твоя и при това е страхотна. Трябва да призная, че нямам търпение да изпробвам това.

Мъжете се приближаваха, но Малкъм с нищо не показваше, че ги е забелязал. Алпин не можа да се въздържа:

— Значи те вълнува идеята да ми бъдеш роб в любовта?

— Вдигни фустанелата ми и ще видиш колко много ме вълнува тази идея.

Предизвикателството в гласа му ѝ даде импулс. Знаейки, че тялото му я скрива от приближаващите мъже, тя пхна пръст в ботуша му и леко драсна крака му.

— Бих свалила фустанелата ти, но...

Той пое дълбоко въздух и ръката му стисна шията ѝ.

— Но?

Александър се изкашля. Малкъм се скова и погледна през рамо.

— Но за нещастие — продължи с меден глас Алпин, — няма време. Имаш гост.

Без да обръща внимание на натрапниците, той се приближи още до нея и прошепна:

— Дяволски лукава си, Алпин Маккей.

С разтуптяно сърце тя вдигна поглед към публиката. Александър пристъпваше от крак на крак. Непознатият, набит мъж с червеникава коса и пронизателен поглед, се взираше в нея.

— Знаеш ли какво се случва на лукавите момичета? — попита Малкъм.

Преодоля страха си и като си помисли, че сигурно е стигнала твърде далеч, облиза устни.

— Не. Не знам. Кажи ми.

— Ще ти покажа. — Изглежда я накриво. — Довечера.

Изправи се и вместо поздрав, каза на посетителя:

— Трябваше да дойдете, когато изпратим следващия кораб със сол. Елате с мен!

Като оставиха Алпин в градината, Малкъм и гостът му се отпавиха към замъка. Тя погледна Александър, който намръщено наблюдаваше отдалечаващите се.

— Кой е този човек?

Воинът се изплю на земята.

— Създаващият неприятности Гордън и не заслужава да се занимавате с него.

— Защо създава неприятности, Александър?

Той сви устни, като че беше казал твърде много.

— Това не е от значение, милейди.

— Щом като не е от значение, защо не ми кажеш какво прави той тук? И защо Малкъм се държи толкова грубо с него?

Александър свали баретата си и потърка голото си теме.

— Той купува солта на Килдалтън. Чух, че Фрейзър прави къщурка за заека ви. Сега ще видя докъде е стигнал. — Докосна челото си. — Приятен ден, милейди. — Оттегли се с маршова стъпка.

Разбра, че сама трябва да разбере отговора на въпросите си. По стените на замъка нямаше допълнително войници, което означаваше, че непознатият не представляваше заплаха за сигурността на Килдалтън. Тогава какво толкова, свързано с посещението му, безпокоеше Малкъм? Със сигурност не беше солта.

Любопитна да научи истината, тя си тръгна от градината и влезе в голямата зала, в която нямаше никого. Спря се да се полюбува на портретите на предишните графове на Килдалтън. Изобразен беше и бащата на Малкъм, русокосият лорд Дънкан. Дори от портрета лешниковите му очи я гледаха мило.

После тръгна към кабинета на Малкъм. Вратата беше затворена. Чу приглушени звуци от караница, но те говореха на шотландски. Ако отидеше да подслушва в тунелите, звънчето щеше да оповести влизането ѝ. Ако останеше тук, някой от слугите можеше да я види.

Така че се качи по стълбите и огледа бойните щитове на клановете, които се бяха съюзили с рода Кар. Щитът на семейството на Гордън явно липсваше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкъм отпиваше от бирата си и наблюдаваше своя гост. Джон Гордън от Абърдийншир крачеше из кабинета. Огледа етажерките с римски шлемове, върхове на копия и глинени съдове, които Малкъм и баща му бяха изкопали от руините близо до Адриановата стена.

Спря се до глобуса, завъртя го и се премести до стената с картините.

Планинецът изглеждаше съвсем спокоен за човек, който се кани да събори една от най-великите монархии. Май изобщо не се безпокоеше за надвисналата опасност, не се интересуваеше от риска, нито от съдбата на толкова много хора. Малкъм се чудеше как един мъж може да има толкова самодоволен вид, когато се кани да обяви война. Вероятно беше така, защото водачът на клана Гордън бе прекарал живота си в плетенето на политическите интриги на якобитите.

Какъвто и да беше случаят. Малкъм нямаше намерение пръв да подхване темата. Мислите му се въртяха около Алпин. Една нощ в прегръдките му и тя бе станала истинска палавница. Възнамеряваше да ѝ даде възможност да разучи ролята си на прелъстителка, след като приключеше разговора с госта си.

— Не си спомням Килдалтън да е бил толкова проспериращ под управлението на баща ти — каза Гордън на шотландски.

Саладин пренасяше кореспонденцията им. Рядко и Малкъм се отбиваше в укреплението в Абърдиншир. Но Джон Гордън не беше канен в Килдалтън, откакто той беше момче.

— Нещата се промениха тук, на Границата. Мащехата ми ни донесе мир.

Гостът спря пред последния от семейните портрети.

— Мавърът ми каза, че лорд Дънкан е заминал за Константинопол заедно с лейди Мириам. Върнаха ли се?

Гордън просто водеше обикновен разговор; изобщо не го засягаше дипломатическата им мисия.

— Не.

Гостът му се засмя и поклати глава.

— Жал ми е за персите. Според лорд Ловат лейди Мириам може да освободи човек от семейните му бижута и да нарече това дипломация.

Мащехата на Малкъм притежаваше специален дар да въдворява мир сред враждуващи мъже. Преди двадесет години, заета с преговори, тя бе забравила да пази сърцето си. Бащата на Малкъм беше спечелил любовта ѝ и чрез женитбата си с нея беше поднесъл безценен дар на хората на Килдалтън.

Обичта, която Малкъм изпитваше към нея, го накара да се усмихне.

— Непременно ще предам комплиментите ти.

Гордън продължи да разглежда портретите.

В отсъствието на мащехата му Алпин бе поела всички грижи, свързани с Килдалтън. Тя оставяше своя отпечатък върху всичко; способността ѝ да ръководи и ежедневните ѝ занимания с работа от всякакво естество ѝ бяха спечелили уважението и приятелството на жителите на замъка и на войниците. Малкъм се чудеше как би се справил без нея.

Гордън шумно се оригна. Навеждайки се над портретите, загледа се в сестрите на Малкъм. Потупа едното платно.

— Тази мома с червената коса. Баща ти може да направи полезна сделка с нея.

Говореше за най-малката му сестра. На четиринадесет години, Ан имаше една единствена страст: да построи достатъчно голямо имение, където да подслони всички сирачета на Лондон. С Алпин щяха да се разбират много добре.

— Ан си има собствено мнение.

— Та той още ли не я е сгодил?

— Родителите ми не използват децата си като пионки в политическата игра.

— Жалко. Един съюз с Локийл Камърън би бил от полза и за двата клана.

Забележката беше толкова типична и отвратителна, че не би могъл да я отмине просто така.

— Да служи на високопланинските кланове не е целта на нашето семейство.

— Да. Затова Шотландия е разделена. Вашите гранични кланове може и да се радват на ролята си на победени, но високопланинците никога няма да се примирят с това.

Старият спор се възобнови.

— Високопланинците не си поделят границата с англичаните.

Гостът се напери и размаха стиснат юмрук.

— Ще ги надвием, ако решим.

— По същия начин, по който се надвивате един друг ли? Та вие не можете да престанете да се избивате вътрешно, как ще изградите единен фронт. И ако продължите да го правите, скоро Джеймс Стюарт няма да има кого да поведе, нито кого да управлява.

Гордън не помръдна, заслушан в разумните му доводи.

— Разбирам — каза планинецът, — че красивото ти парче не се е върнало.

Малкъм разбра, че става въпрос за Розина.

— Красивото ми парче ли?

— Розина.

— Какво те кара да мислиш, че не се е върнала?

— Две неща. Първо, ако се беше върнала, ти щеше да изпратиш мавърското момче на Север с отговора на приятелите ни в Албано. Второ, ти не си мъж, който спи с две жени едновременно. Метнал си се на баща си.

Липсата на вкус отвърщаваше Малкъм, но да напомня на Гордън за лошите му обноски, означаваше визитата да се проточи. Затова се засмя:

— Никога не съм могъл да скрия нищо от тебе, Джон.

Гордън му намигна цинично.

— Ти доста добре прикри шотландската си девойка. Коя е тя?

Шотландската девойка. Странно беше да чуе, че някой нарича Алпин по този начин. Никога не беше мислил за произхода ѝ. Тя беше живяла с английския си чичо и беше просто Алпин. Сега беше неговата Алпин и това му доставяше изключително удоволствие. Копнееше да я прегърне отново.

— Не я познаваш.

Гостът сви рамене и взе халбата си.

— Изглежда ми позната.

Това също беше странно.

— Какво у нея ти е познато?

— Тези необикновени очи и махагоновата коса, но не мога да се сетя къде съм ги виждал преди. Кой каза, че е кланът ѝ.

Инстинктът и любопитството на Гордън го накараха да бъде предпазлив.

— Тя е местна девойка и само моя.

— Пазиш си я, а? — Гостът се засмя. — Не мога да кажа, че не би ми се искало да имам такава девойка. Страхотна е и с прекрасни форми.

Малкъм много добре познаваше формите ѝ. Тялото отговори на мислите за нея. Почувствал се неудобно, вдигна каната.

— Още бира?

— О, да. Чудесна е. — Гордън изпразни халбата си, отново я напълни и пак я изпи. Очите му предизвикателно заблестяха. — Бих искал да се обвържа с клана Кар.

Той винаги говореше едно и също.

— Значи си пътувал напразно. Позициите ми не са се променили, Джон. Ще доставям посланията ти до Италия, но няма да участвам в държавна измяна.

Халбата се удари във високата облегалка на стола.

— Проклетие, Малкъм, времето тече. Не можеш да продължаваш да стоиш и от двете страни на границата.

— Мога, след като притежавам земи и от двете страни. Майка ми, която беше англичанка, се е погрижила за това чрез зестрата си.

— Баща ти не трябваше да се жени за англичанка.

Добрите намерения на Малкъм отлетяха.

— Сигурен съм, че си подскачал от радост, когато майка ми е разтрогнала брака чрез смъртта си и ме е оставила, преди да ме отбие.

Гордън, който въобще не се интересуваше, нито имаше представа от трагичните събития в живота на домакина си, каза:

— Или си с клановите, или ще те смятаме за враг. Кое от двете?

Малкъм се задави от яд. Опита се да се успокои и каза на английски:

— Внимавай за думите си, Джон. Започваш да призоваваш към кървави размирици.

Гордън се наведе напред с лице, почервенияло като косата му.

— С всеки изминат ден все повече говориш като англичанин.

— Аз съм наполовина англичанин, както и толкова много хора тук, на границата.

— Никога не сме използвали това срещу тебе.

— Дръж си езика зад зъбите, особено когато се тъпчеш с говеждо от стадата ми в Нортъмбърланд и го ръсиш със сол от английските ми мини.

— Това е само търговия. Достатъчно ти плащаме.

Тъй като този спор не водеше до никъде, Малкъм обузда гнева си.

— И двамата имаме по-добри неща за вършене, вместо да седим тук и да обсъждаме различията между високопланинците и тези от низините.

— Да „низините“ е думата — упорито изръмжа Гордън. — Ти си този, който иска да драсне черта между моите хора и твоите.

— Не аз съм очертал планинските граници. Предците ти са го направили преди векове.

— Направили сме го, за да се предпазим от нископланинците, които са готови да целуват краката на всеки чужденец, заел трона. Отговори на въпроса ми, човече! Когато настане времето, ще се присъединиш ли към северните си братя?

— Ето какво било. — Изправи се, заобиколи писалището и застана пред Гордън. — Ще решим проблема още сега на арената. Имаш ли меч, Джон?

Планинецът стоеше и се взираше в него с малките си очички.

— Ти си храбър момък и когато ти изнася, си същият като твоя дядо си от рода Кар, Големия разбойник.

Много малко хора бяха правили това обидно сравнение. Дядото на Малкъм, Големият разбойник, си служел с насилие. Той смятал, че стои над всички закони. Също като Гордън Кенет Кар беше оставил в Килдалтън глад и мизерия.

По време на своето управление осмият граф, бащата на Малкъм, беше използвал благост и компромиси, за да поправи грешките на седмия граф. Днес всеки признаваше заслугите на баща му за процъфтяването на това място.

Малкъм приличаше на дядо си по високия си ръст и черна коса. Но и той като баща си по-скоро би продал душата си на Сатаната, отколкото да изложи на риск хората от Килдалтън.

— Като ме сравняваш с Големия разбойник, ми нанасяш друга непростима обида.

— Обида ли? — Гордън се изсмя. — Дядо ти казваше на англичаните какво могат да правят със законите и данъците си. Сравнението би било хубав комплимент, ако живееше над чертата.

Над чертата, под чертата. Високопланинци, нископланинци. На Малкъм му омръзна, но Гордън много го биваше да накара шотландец да се изправи срещу шотландец. За Джон мирът беше нещо наложено насила и го караше да скучае.

— Какво да бъде, Гордън, меч или мълчание?

Очите на другия главатар заблестяха от вълнение.

— Ще ти се да ме предизвикаш на бой, нали?

Абсолютно. Но причината не беше тази, за която си мислеше Гордън. В основата на яда му лежеше разстройването му от скарването с Алпин. Този човек и глупостите му само разпалиха яростта му.

— Не искам да се бия с тебе, но ако си мислиш, че можеш безнаказано да се вмъкнеш в дома ми и да ме обиждаш, лъжеш се.

— Трябва ли да ти напомня, че съм с десет години по-стар и съм десет пъти по-нисък от тебе?

Вождът на клана Гордън не притежаваше физическа сила и младост, но беше опитен и лукав. Но Малкъм се беше научил на изтънчени словесни маневри от майстор, или майсторка, какъвто беше случаят, тъй като учителка му беше мащехата му.

Като си помисли за търпеливата и умна лейди Мириам, той приседна на ръба на писалището.

— Тогава се сдържай, Джон, и помисли за истинските проблеми, които стоят и пред твоите, и пред моите хора. Докажи ми, че си склонен да направиш нещо, за да подобриш живота на всеки шотландец над и под линията.

Със самодоволна усмивка Гордън отново се настани в стола.

— Много добре. Ще ти дам дъщеря си.

Очакваше предложението благодарение на получената от Саладин информация. Въпреки това политическите последствия от подобен съюз го накараха да направи пауза. Обединяването на

половината Шотландия би било направо обявяване на война. Кралят беше забранил този брак още когато Малкъм беше младеж.

На него му беше известно, че го изпитват, затова отговори:

— Мислех, че си я сгодил за сина на Арджил.

— Не я ли искаш?

Това, което искаше наистина да узнае, беше дали Малкъм би се изправил срещу короната. Безброй пъти беше искал отговор на този въпрос.

— Няма да превърна Килдалтън в бойно поле.

— Виж какво, момче, все някога трябва да се сбием с англичаните.

— Говори само за себе си. Аз няма да се ангажирам с враг, който не мога да победя.

— Но ти можеш да разбиеш англичаните. Крал Луи ще подсигури флота и дванадесет хиляди френски войници. С хубавия принц на борда те ще хвърлят котва близо до Лондон и ще изненадат англичаните. Когато тези хановерски копелета хукнат на север, ние с теб ще ги чакаме. Ще държим Границата, докато пристигне Джеймс и си вземе короната.

Военните действия бяха интригите, замислени от френския двор и подхвърлени на заточения крал, само и само да се подлива вода на Хановереца, който заемаше английския трон. За нещастие Гордън и останалите високопланинци бяха толкова заслепени от желанието да качат на трона своя крал, че не забелязваха измамата.

Младият мъж изпитваше известно съжаление към якобитите за наивитета им.

— Не вярвам французите да поведат война заради Шотландия, нито пък е почтено други да ни водят битките.

— Останалите шотландци ще се присъединят към нас. Само почакай и ще видиш — придумваше го Гордън. — Само да видят хубавия принц и ще се втурнат след него.

Малкъм презираше упоритостта им.

— Защо не го подкрепят сега?

— Заради Джеймс. Той иска да сдобри шотландците и британците. Това ще отнеме години и кога си чувал англичанин да е бил сдобряван по мирен начин?

— Мисля, че Джордж I беше последният, който променяше душите. — Когато Гордън се намръщи и погледна настрани, Малкъм добави: — Уилям и Мери също предявиха претенции към короната чрез кървава революция.

— Те претендираха за английска корона.

— Джордж искаше обединение на короните, а също и кралица. — Не можа да се стърпи и добави: — Ако си спомняш, тя беше Стюарт.

— Англичанка — изтърси ядно той.

Понеже аргументите на Гордън ставаха все по-абсурдни, Малкъм се зачуди дали някога щеше да има мир в планините.

— О, значи водиш религиозна война?

Гордън удари бедрото си с юмрук.

— Това е борба за запазване на кралство Шотландия.

— Обединяването на клановете ни чрез женитба е невъзможно, Джон, понеже съм сключил пробен брак.

— С италианското парче, а? — Стисна облегалката на стола. — Какво споразумение си си изработил със Стюардите?

О, той си мислеше, че Розина представлява част от сделката. Не я смяташе за обикновен приносител на писмата от и за заточеното кралско семейство. Типично за един якобит. Малкъм сви устни, за да не се усмихне.

Другата мисъл го изненада. Не беше допускал, че женитбата му с Алпин ще му донесе някакви облаги, нито пък че ще повлияе положително на шотландската политика. Парадоксалното беше, че тя винаги заемаше съществено място в живота му. Сега присъствието ѝ го спасяваше от обидата, която можеше да нанесе на северните кланове, като откаже да вземе за жена дъщерята на Гордън.

— Е? — настоя гостът.

— Не става въпрос за Розина, а за шотландското момиче, което видя в градината.

— Как се казва?

Младият мъж уклончиво отговори:

— Роднина е на английския ми съсед, барон Синклеър.

— Казваш, че е наполовина британка?

— Да. Също като мене.

Разочарован, гостът въздъхна.

— Коя е тя?

Малкъм внимателно обмисли ситуацията. Каза си, че ако Гордън познава семейството на Алпин, ще да му е по-лесно да ги открие. Тя беше дошла при Малкъм, защото смяташе, че няма къде другаде да отиде. Миналата вечер се съгласи да открият клана Маккей. Каза, че не вярва да се интересуват от нея. Реакцията ѝ беше естествена; цял живот я прехвърляха от един роднина на друг.

Нямаше значение колко много искаше да я задържи в леглото си, нямаше право, нито пък сърцето му позволяваше да не открие шотландския ѝ корен.

— Името ѝ е Алпин Маккей.

Гордън разтърка челото си. Най-накрая хитра усмивка се появи на устните му.

— Мислех си, че я познавам. Браво, Малкъм!

Алпин изгаряше от любопитство, тъй като двамата мъже не излязоха от кабинета до късно следобед. Кой беше този човек и защо Александър не пожела да ѝ каже нищо за него? Малкъм спомена солта, но защо такова обикновено нещо трябваше да го безпокой?

Чудеше се дали Малкъм не ѝ се сърдеше заради епизода в градината. Ако беше така, значи губеше и малкото завоювана територия.

Отправи се към кухнята, като отчаяно търсеше отговор на въпросите си.

Научи от Дора, че Малкъм поръчал поднос с храна малко след два часа.

— Знаеш ли кой е този човек? — попита тя прислужничката.

— Всичко, което знам, е, че пие като смок. След втората кана лорд Малкъм дойде и отнесе цяла бъчвичка бира в кабинета.

— Кога стана това?

— Преди час.

— Още ли се карат?

— Не, милейди, но Негова светлост изглежда доста изморен.

Алпин наля една кана с портокалова вода и се упъти към стаята на човека, който можеше да я осветли по въпроса.

Саладин се беше изтегнал като султан в леглото, подпря се на куп възглавнички. До него беше ятаганът и един камък за точене на ножове.

Сипа му в една чаша от напитката.

— Цветът на лицето ти се е възвърнал. Как се чувстваш?

— По-добре, благодарение на нежните грижи.

Спомни си за караницата между Саладин и Елана снощи.

— Елана не разбира религията ти. Тя ужасно съжалява, че е изхвърлила килимчето ти през прозореца. Затова е отишла за риба.

— Да разбирам ли, че риболовът се приема като вид наказание от изкривения й африкански ум?

— Разбира се. Една африканска принцеса не осигурява прехраната. Тя не би си помръднала пръста дори за вожда на племето. По-скоро би умряла от глад.

Саладин се засмя.

— Не се съмнявам в това.

— Саладин, искам да те попитам нещо. Знаеш ли кой е този човек, който дойде при Малкъм?

— Защо се интересуваш кой се отбива в замъка?

— Защото пристигането му развали настроението на Малкъм.

— И ти си загрижена за Негова светлост?

— Разбира се, че съм. Та ние сме женени, макар и пробно.

Той се намръщи.

— Подобно уреждане на нещата задоволява ли Малкъм?

Алпин се изчерви.

— Изглежда много доволен. Но това се случи едва снощи.

Той се усмихна хитро.

— А ти споделяш ли радостта му?

— Ще бъда по-доволна, ако ми разкриеш самоличността на посетителя му. Просто не знам дали да приготвя стая и дали да сложа допълнителен прибор на масата.

— Сигурен съм, че съпругът ти ще ти каже какви са желанията му по този въпрос.

Младата жена се вбеси.

— Знаеш ли или не защо този човек е тук?

— Какво те кара да мислиш, че знам всичките работи на лорд Малкъм?

— Престани да отговаряш на въпросите ми с въпроси. Искam отговор.

— Тогава попитай мъжа си.

— Да не би да смяташ, че този приятел Гордън е някакъв престъпник, който бяга от закона.

Спокоен като прозрачните води на Хармъни бей, Саладин попита:

— Ти така ли мислиш?

— Не знам какво да мисля.

— Тогава изобщо не мисли.

Алпин вдигна ръце и като се отправи към вратата, отбеляза:

— Ти си толкова упорит, колкото твърди Елана.

— Тя ще запее друга песен.

Любопитството ѝ се засили и тя си помисли, че войниците биха могли да ѝ кажат нещо. Тръгна да търси Раби Армстронг. За нещастие пред казармите стоеше Александър Линдзи.

Тръгна към ковачницата. От ковача научи, че непознатият има хубав меч.

После спря пред кръчмата и надникна през прозореца. Хората от клана на непознатия пиеха бира.

В конюшните ѝ казаха, че странникът има хубав кон, а лорд Малкъм — прекрасна съпруга.

Тъкачът одобри кариерния плат на посетителя, така и на лорд Малкъм, а на нея направи комплименти, като каза, че лорд Малкъм е спечелил цяло състояние в нейно лице.

Накрая с приповдигнат дух тя почти полетя по стълбите, водещи към входа на замъкa. Вратата се отвори внезапно.

Малкъм стисна здраво, но нежно ръката ѝ, и като я дръпна вътре, попита:

— Къде беше?

— Ходих при войниците ти да им кажа колко мелодично хъркаш.

Съпругът ѝ притисна устата си с ръка, за да не се разсмее, но раменете му се тресяха.

— Май съм си го заслужил. Но искам да ти поднеса извиненията си.

Наведе се и целуна нослето ѝ.

— И как ще стане това. Цял ден се криеш. Дора ми каза, че пиеш бира с човек на име Гордън.

— Съвсем мъничко. Искам да съм трезвен, когато ме вържеш за леглото.

— Изненадана съм, че си ме взел насериозно.

— Бих те взел навсякъде и по всяко време, Алпин.

Тя нямаше намерение да си играе любовни играчки.

— Е, няма да се кача с тебе горе, така че можеш да си свалиш от лицето развратната усмивка.

— Но ще поставя усмивка на твоето лице.

Думите му я обезоръжиха.

— Добре де, ще се усмихна.

— Съжалявам, че съм искал да те бутна от леглото, не е било нарочно.

— Приемам извинението ти.

— Така си и мислех, понеже се каня да ти поднеса сватбен дар.

Единственият дар, който тя искаше, беше нейният дом. Плантацията „Рай“. И възможност да освободи робите.

Тя заяви направо:

— Искам единственото нещо, което ми липсва.

— Познавам те добре, Алпин. Знам какво ти липсва. Знам защо дойде в Шотландия.

Стомахът ѝ се сви: нима беше разкрита?

— Така ли?

Той ѝ отговори съвсем сериозно.

— Да. Помня какво каза снощи за Барбадос. Трябва да си се чувствала заточена там.

Старата горчивина събуди яда ѝ.

— Аз бях заточена там.

— Повече никога няма да ти се налага да мислиш за плантацията „Рай“.

Мили Боже, беше продал дома ѝ на този проклет Гордън. Тя се парализира, сърцето ѝ затуптя неравномерно. После го сграбчи за рамото.

— Какво си направил?

— Това е изненада. — Хвана ръката ѝ и я поведе по коридора. — Ела с мене.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алпин се уплаши. Почувства се като в капан. Ръката му стискаше китката ѝ като робски окови. Странният му поглед я държеше в плен. Нима причината за присъствието на непознатия беше продажбата на плантацията?

„О, Господи, не! Моля те, недей!“ — С всяка измината стъпка ужасът ѝ нарастваше. Всичките ѝ мечти и планове пропадаха.

В коридора, който водеше към по-малката зала, се чу мъжки смях. Мъжете от нощната стража се шегуваха, забавляваха се, за да може времето до зори да измине по-неусетно. Дали Дора им беше дала достатъчно храна?

Малкъм спря насред фоайето.

— Алпин, какво ти е? Цялата трепериш.

— Нищо ми няма. Просто се чудех дали войниците имат достатъчно храна.

— Не ти вярвам. Кажи ми за какво мислиш.

Тя се огледа наоколо.

— Загрижена бях за госта ти. Не бих искала да си мисли, че хората от Килдалтън са негостоприемни. Ти ми плащаш добре и това, че сме сгодени, не значи, че трябва да изоставя задълженията си.

— Алпин ... — предупреди той. — Говориш глупости!

Господи, той виждаше през нея, но друго не можа да измисли.

— Погледни ме.

Тя го направи неохотно. Устните му бяха здраво стиснати.

— Кажи ми какво има, без да извърташ. Кажи ми точно за какво мислиш в момента.

Засмя се нервно.

— Мисля си колко много мразя изненадите.

Усмихна ѝ се окуражително.

— Тази ще ти хареса. Това е дар от съпруга ти. Довери му се. Той знае кое е най-доброто за тебе. — После я въведе в кабинета.

Човекът, наречен Гордън, стоеше навъсен пред семейните портрети. Фустанелата му беше измачкана, а шкембето му стърчеше Над ниско закопчания колан. Главатарската кесия стигаше чак до коленете му.

Алпин погледна Малкъм. Беше озадачена. Ако наистина бе открил причината за идването ѝ в Шотландия и беше продал плантацията, защо тогава беше тази среща? За да я накаже вероятно.

Той се прокашля и я побутна леко.

Посетителят се обърна и се втренчи в нея, като я оглеждаше от главата до петите.

— Алпин, позволи ми да ти представя Джон Гордън, мой познат, шотландец и главатар на своя клан. Също така е и граф на Абърдийншиър, въпреки че не иска да носи тази титла.

Без да сваля очи от нея, гостът изсумтя.

— Този ранг са ми го дали англичаните и за мене няма никаква стойност.

Тя се поклони и понита:

— Как сте, милорд.

Вместо отговор той започна да обикаля около нея, оглеждайки я като надзирател новия роб.

— Божествени очи — мърмореше си.

Обидена до дъното на душата си, тя вирна брадичка.

— Харесва ли ви престоя тук? — Тъй като я зяпаше с празен поглед, добави: — Имам предвид, надявам се, че посещението в Килдалтън ви е доставило удоволствие.

Той погледна Малкъм и кимна.

— Така е. Тя е Маккей. Няма спор. Достатъчна е само косата, но очите ѝ са неоспоримо доказателство. Тя е от рода на Комин.

Отдръпна се и от двамата мъже.

— Разбира се, че името ми е Маккей, но какво общо има това с цената на солта? Какво става тук, Малкъм?

— Джон познава семейството на баща ти — обясни той, като че ли бе станало някакво чудо.

Едно познато чувство смрази душата ѝ. Тя плесна с ръце.

— Е, и?

— Това е моят дар за тебе, единственото нещо, което никога не си имала — семейство.

Сцената ѝ се стори още по-мрачна, като го чу да произнася собствените ѝ думи. Това, което смяташе за хитро измъкване, се бе превърнало в излагане на опасност на всичко скъпо за нея. Тя си имаше чудесно семейство в Барбадос — чернокожи жени, които ѝ бяха давали парцалени кукли, за да я накарат да се усмихне, мъже, които изрязваха фигурки от кокосов орех и ги оставяха пред вратата ѝ, за да я пазят от зли духове. Хора, на които липсваше, хора, които се нуждаеха от нея.

Обзе я отчаяние и едва сдържа сълзите си.

— Значи си си мислел, че искам семейство?

Объркан той попита:

— А ти какво очакваше да ти подаря?

Миг по-късно лицето ѝ засия от облекчение.

— Изобщо не можех да си представя. — Втурна се към него задъхана от възбуда. — Разбери ме. Казах ти, че изпитвам ужас от изненадите. Винаги се държа като малко дете и никога не казвам каквото трябва.

Алпин, бързият ум! Тя се измъкна много ловко. Уменията ѝ можеха да си съперничат с тези на лейди Мириам. Значи беше очаквала друг подарък? Но какъв? И защо беше толкова разтревожена във фойето? Сигурно не беше като другите му жени, които искаха бижута и рокли.

— Малкъм, моля те, не ми се сърди. Имаме гост.

Беше забравил за Джон. Планинецът се беше настанил върху писалището, а усмивката му показваше колко се забавлява.

— Моля те.

Молбата в очите ѝ трогна сърцето на Малкъм. Тя беше отбягвала въпросите за живота си в Барбадос, беше му разказала малко за себе си. Трябваше да се радва на тази нова откровеност. И ако беше егоист, трябваше да се радва на късмета си.

Огледа косата ѝ и необикновените ѝ очи и отново си помисли за предимствата, които щеше да има чрез нея.

— Не ти се сърдя.

— Ще допуснеш грешка, ако се отнасяш лошо с момичето — каза Гордън, размахвайки халбата си. — Комин Маккей полага изключителни грижи за жените в рода си. Глези ги.

— Никога не съм чувала за човек, наречен Комин Маккей — възрази Алпин. — И мога да ви уверя, че той никога не ме е глезил.

— Та той дълги години търсеше изгубената си внучка. Така че недей да бързаш, момиче — предупреди Джон Гордън.

— Как се осмелявате да ми казвате коя съм и какво да правя!

Тя пак лицемерничеше. Но тя винаги беше лицемерка. Обърканият Малкъм наблюдаваше как я обзема ядът. За да я успокой, каза:

— Не си ли любопитна да се запознаеш с роднините на баща си?

— Ето колко съм любопитна. — Завъртя се и се обърна с лице към стената.

Гордън прошепна:

— Тя е истинска Маккей. Залагам бъдещето на Шотландия срещу това.

Отново се обърна към тях с блеснали очи.

— Можеш да заложиш кожата на Комин Маккей срещу това, че изобщо не ме вълнува цялата тази работа.

— Какво й става? — попита Гордън. — Би трябвало да се радва. Кланът Маккей се грижи за своите.

Тя отвори уста, после погледна към пода, но Малкъм знаеше, че имаше много неща да каже.

— Давай, момиче — Окуражи я, — кажи това, което мислиш!

Тя се поколеба.

— Беше... беше мило от твоя страна, Малкъм, да искаш да подновиш връзките ми със семейството на баща ми, ако тези хора наистина са ми роднини. Но, моля те, не казвай на тези Маккей, че отдавна изгубеното им пиле се е завърнало, за да го хранят. Не бих направила и крачка дори, за да се срещна с тях. — На устните й се появи привлекателна усмивка. — Имам семейството, от което се нуждая.

Гордън удивено погледна младия мъж.

Ако Алпин беше изгубената внучка на Комин, а Малкъм не беше много убеден в това, тя сигурно щеше да промени мнението си за своето семейство. Според Джон Комин с години бе обикалял из планините да я търси. В момента Малкъм искаше мащехата му да беше тук. Лейди Мириам познаваше Комин Маккей и можеше да потвърди

приликата. Сметна, че засега е най-добре да уважава желанията на Алпин.

— Милейди си каза думата, Джон. На мене се пада честта да я глезя.

— Благодаря — отвърна нервно тя.

Малкъм се чудеше за какво ли си мисли. Обърна се към Гордън:

— Ако ни извиниш ...

Той намръщено промълви:

— Ей сега ще събера хората си и ще поема по пътя си. Ще изпратиш мавъра на Север, когато...

— Разбира се — прекъсна го Малкъм, преди планинецът да успее да разкрие нещо от уговорките им. — Както винаги Саладин ще ти достави солта.

Щом вратата се затвори, тя се втурна в обятията му.

— Съжалявам, че се ядосах, но наистина не ми трябват повече семейства.

Малкъм изпита угризения. Преди двадесет години чрез една детска лудория, тя му бе отнела възможността да има семейство. Доскоро я обвиняваше, но сега преосмисли случилото се.

Не можеше да се търси отговорност на тази жена за нещо, което бе извършила като дете. Тя не го беше направила умишлено и не би могла да знае докъде можеше да доведе подобна шега. Тогава не е знаела нищо за създаването на поколение.

Да оставим вината настрана. Коя друга би била по-подходяща за негова съпруга? Вероятно това беше наказанието ѝ. Щом не забременее, щяха да говорят за нея, че е неплодна. Съпрузите рядко биваха обвинявани за подобни неща. Някои хора в Килдалтън сигурно щяха да ѝ се подиграват. Бяха ѝ се подигравали и като дете, но сега, едва за две седмици, тя спечели всички на своя страна. Ако ѝ се дадеше достатъчно време, щеше отново да заеме полагащото ѝ се положение. И през цялото това време щеше да му принадлежи.

Докато я притискаше до гърдите си, започна да я вижда в друга светлина. Видя смелостта ѝ и маската, която си беше надянала, за да се предпази от жестокостта на света. Като дете се бореше да прикрие наранените си чувства. Като жена беше направила най-доброто с живота си. Да направи най-доброто за бъдещето ѝ, беше неговата съдба.

Обзе го спокойствие. Щеше да пише на лейди Мириам за посещениято на Гордън и за нарастващото недоволство сред високопланинските родове. Но личните си новини щеше да запази до завръщането на родителите си.

Като се започнеше от утрешния ден, щеше да положи всички усилия да спечели доверието на Алпин и да узнае тайните ѝ. Сега просто щеше да я държи в прегръдките си.

Саладин ги завари така, застанали прави в кабинета, притиснати в лекуващата раните прегръдка. Аллах щеше да го накаже, но им завидя. Все пак едва ли имаше други двама, които повече от тях да заслужават да се наслаждават един на друг. Тези вечни противници от детството се превръщаха във вечни приятели.

Малкъм го погледна и се усмихна.

— Добре дошъл в света на живите, приятелю.

— Дойдох да поднеса поздравленията си.

Алпин се отдръпна от Малкъм, но той я притегли обратно.

— Не се притеснявай. Това е просто Саладин. Той никога не те е тревожил, нито ти е нареждал какво да правиш.

— Знам, но ще е по-добре да се погрижа за вечерята. — Тя се усмихна и забързано излезе от стаята.

Саладин каза:

— Трябва да ѝ кажеш истината.

Малкъм закричи из стаята.

— Знам, но не сега. Какво казваше ти за лъжата? Едно зло, което създава сто истини, е по-добре от една истина, която причинява сто злини.

— Не одобрявам факта, че си подвел Алпин да сключите пробен брак. Трябваше направо да се ожениш за нея.

— Знам и ще го направя.

Саладин беше само с пет години по-голям от Малкъм, но възгледите им бяха различни. Един мюсюлманин никога не би имал жена, преди да се е оженил за нея. Мавърът не можеше да понесе извършената от приятеля му заблуда.

— Как ще обясниш факта, че си я подвел?

Малкъм потърка челото си.

— Гордън и останалите якобити са готови да тръгнат срещу краля. Настояват да се присъединя към тях. Женитбата с Алпин ми

дава право на избор, понеже кланът Маккей имат умерени възгледи.

Методите, които използваше Малкъм, за да се справи с високопланинските кланове, изчерпаха търпението на Саладин.

— Не е честно да използваш жена за уреждане на спор. Защо не използваш меч си?

— Защото нашата култура цени повече жените. Ние не ги използваме само за раждането на деца. Даваме им свобода.

Мавърът не може да се въздържи и каза:

— Знаеш, че е съмнително Алпин да забременее.

— По дяволите, Саладин. Знам, че не мога да ѝ дам дете. Но на мен ми е необходима връзка с високопланински клан, а на нея ѝ е нужен дом.

— Сигурен ли си, че е роднина на Комин Маккей?

— Сега си ги представям и двамата. Разбира се. Трябваше да забележа приликата, но не съм виждал Комин повече от десет години, а и имах да мисля за съвсем други неща.

До такова притеснение можеха да доведат само чувствата, а не политиката.

— Мисля, че я обичаш.

Той се усмихна мрачно.

— Може би. Прекарах години да я обвинявам. Това беше безсмислено. Тя не е могла да знае какви ще бъдат последствията. Господи, Саладин, трябва да е била самотна! Можеш ли да си представиш да си на шест години и да те изпратят сам с кораб за Барбадос?

Подобно пътешествие би било празник в детството на Саладин.

— Да, приятелю, мога.

Малкъм хвана рамото му.

— Забравих, че си имал нещастно детство. Какъв егоист съм. Прости ми.

Едно от добрите качества на Малкъм се прояви тъкмо в този случай; той бързо се ядосваше, но и бързо прощаваше, освен в случая с Алпин, но накрая бе простил и на нея.

Саладин засия от радост.

— Не се извинявай. Лейди Мириам спаси мене и Салвадор от робство. Животът ни е такъв по волята на Аллах.

— Чудя се какво ли би казал брат ти за женитбата ни с Алпин?

Мавърът се засмя.

— Сигурно би й простил, че му чупеше ребрата.

Малкът поклати глава.

— Господи, тя беше страшилище. — После тихо добави. — Променила се е.

— Салвадор също.

— Да, Килдалтън направи по-добър живота му.

— Но не и начина му на живот.

— Познаваме го прекалено добре. Любовните авантюри заемат важно място в ежедневието му.

Саладин се засмя.

— Така е, и му пречат да изпълни обещанието си да намери майка ни.

— А какво ще кажеш за своята част от сделката? Търсил ли си изобщо баща си?

Младият мъж бе обхванат от безразличие. Не го беше грижа за безчестния мъж, който бе създал двама чудесни синове, после се беше качил на кораб и бе отплавал, без да каже нито дума. Но добронамерената усмивка на Малкът изискваше отговор.

— Сигурен съм, че някой ден ще го направя, но мисля, че ще е по-добре да изчакам, докато накараш якобитите да се откажат от желанието си да качат на трона Джеймс Стюарт.

— Добре казано, приятелю. Добре казано.

От този ден нататък щастието се спусна над Килдалтън. Алпин беше любеща булка, а Малкът — предан, внимателен младоженец. През следващия месец Саладин наблюдаваше как разцъфтява любовта им. После дойде краят на лятото и всички се заеха с прибирането на реколтата. Ако посевите не бъдеха ожънати, хората щяха да гладуват, затова всички се хванаха на работа. Радостта на лорда и неговата лейди беше неизмерима.

Само Саладин беше безразличен. Понякога се съмняваше, че съдбата му е отредена от Аллах. И всичко това беше заради принцесата на ашанти със странни убеждения и прекалено много гордост.

За да избегне мъченията, причинени от присъствието ѝ, той се самоизолираше. Седеше в стаята си и преписваше Корана. Усамотяването му не траеше дълго, понеже Елана идваше при него всяка вечер след молитвите му. Обсипваше го с нежни думи, подмамваше го с целувки, които биха покварили дори и светец. Той всеки път ѝ предлагаше женитба и тя всеки път отказваше.

Реши, че животът му не би могъл да стане по-лош. Но една вечер промени мнението си.

Елана се появи на вратата му с разпусната коса. Тясната ѝ дреха я покриваше от шията до лактите. Цветът на роклята беше слонова кост и много подхождаше на тъмната ѝ кожа.

Слабините му пламнаха, но вече бе взел да привиква към това мъчение. Дори на такова разстояние усещаше топлината ѝ.

Той остави перото и мастилото и се приготви за несекващата битка между силните им характери. Тя се облегна на рамката на вратата с гарафа в ръка.

— Ще ме поканиш ли да... вляза?

Нейната представа за посещение беше да се опитва да го накара да се люби с нея. Но тази жена бъркаше любовта със страстта.

— Да не си дошла да си играем на „бутни ме, ще те дръпна“ или каквото там беше?

Очите ѝ заискриха. Понечи да влезе в стаята, но се спря.

— Не. Само искам да поговорим.

Ако това беше вярно, значи той беше евнух с въздух между краката:

— Откога ме посещавааш облечена?

Тя подпря ръка на кръста си, като му предостави възможност да се наслаждава на гърдите ѝ.

— Току-що се изкъпах. Кожата ми е намазана с кокосово масло.

— Да. Оттук го помирисвам.

— Каниш ли ме?

Само глупак би могъл да ѝ откаже. Мъдрият мъж би настоял да остави вратата отворена. Оптимистът би очаквал да приеме предложението му за женитба.

— Затвори вратата след себе си — каза той.

— Бас държа. — Тя влезе и сложи резето. Продължи да я гледа как взе чашата му, погледна в нея, намръщи се и после изпи

съдържанието ѝ.

— Нося ти ягодов сок.

Носеше му дарове, но никога този, който искаше.

— Не, благодаря.

Въпреки отказа му тя напълни чашата.

— Изпий го! Преди ти харесваше.

— Ти го изпий. Аз не съм жаден.

— Но той е за тебе и няма друг.

— Наречи ме щедър, понеже настоявам да си го поделим.

Тя неохотно отпи, после му подаде чашата. Ева и забраненият плод. Християнското сравнение беше много подходящо за случая. Той пие чашата.

— Имаш хубав врат — каза тя. Пръстите ѝ го докоснаха и проследиха движенията на гърлото, докато преглъщаше.

Усмивката ѝ предвещаваше неприятности за скрупулите му. Ръцете ѝ обещаваха неприятности, тъй като развързаха дрехата ѝ и тя се свлече на пода.

Тялото му се вкамени. Търсеше спасение в някоя строфа от Свещената книга, а очите му не се отместваха от приличащите на копчета тъмни зърна на гърдите ѝ. Тънката ѝ талия привлече вниманието му. После погледът му се премести върху закръглените бедра. С изгънял от страст глас той каза:

— Ако това е идеята ти за разговор, имаш много странен речник.

— Тази принцеса ашанти е дошла да те накарала запееш щастлива песен.

— Не би ми хрумнало нещо по-добро.

— Ти си разумен тази вечер, мюсюлманино. По-добре да забравиш учтивите песни и да си поиграеш с Елана.

От нея се излъчваше топлина, желание, готовност.

Аллах да му е на помощ, но той искаше повече от една нощ. Искаше я за съпруга.

— Мислех си, че предложенията ми за женитба винаги са били учтиви и съвсем ясни.

— Предложението за женитба не е хубаво нещо.

— Защото никога не съм виждал лицето на баща си ли?

Тя се удари по гърдите.

— Защото тази принцеса на ашанти никога няма да погледне в очите на баща ти.

— Този обичай е абсурден. Не можеш да отхвърляш благородното ми предложение, понеже не познавам баща си, после да настояваш да се любя с тебе.

— Така правят хората ашанти.

— Мога ли да ти напомня, че не си сред хората си.

Тя го изгледа накриво, после му обърна гръб. Искаше му се да ѝ изкрещи, но се улови, че съзерцава тялото ѝ. Усети тежест в слабините и изгарящата болка на желанието. Унижението, реши той, беше поредната степен в пречистването, която трябваше да преодолее.

Протегна ръка.

— Ела тук, принцесо!

Тя се обърна. В очите ѝ блестеше решителност.

— Кажи сбогом на принципите си. Боговете ти изпращат тази принцеса. Наслаждавай ѝ се.

Той ѝ каза тихо:

— А какво ще кажеш за насладата на сърцето?

— Елана ще ти запее песен на съжалението, но тя трябва да запази сърцето си за вечния си партньор.

— Аз искам да съм този човек.

— Никога, никога. — Седна на леглото и заблъска възглавниците. — Принцесата на ашанти те е избрала за другар сега.

— Трябва ли да бъда поласкан?

Усмихна му се.

— Да, да.

Той ѝ обърна гръб.

— Няма да стане. Щом не желаеш да ми станеш съпруга, намери си друг жребец, принцесо.

— Само заради някакъв глупав принцип?

Стана от леглото и се притисна до него. Саладин се дръпна на безопасно разстояние.

— Честта едва ли е глупав принцип.

Тя изрече с тъжна усмивка:

— Правиш страшно голяма грешка.

— Тогава ми помогни да не я направя.

Тя постави ръце на бедрата си и ги залюля.

— Ще ти помогна.

Той затвори очи.

— Не.

Младата жена отново се приближи. Дъхът ѝ погали лицето му. Когато устните ѝ докоснаха неговите, той не можа да устои на изкушението. Целувката разкъсваше душата му. Знаеше, че трябва да запази честта си, затова успя да се изтръгне от магията ѝ.

— О! — простена тя с отворена, сочна уста. Разговорът, изглежда, беше откровен. Той докосна връвчицата на кръста ѝ.

— Какво е това?

— Винаги ме питаш. Ще ти кажа, но няма да ти хареса.

— Настоявам да ми кажеш.

— Това е колан на принцеса и ще го нося, докато стана кралица.

Още племенни обичаи. О, Аллах, с колко предразсъдъци трябва да се справя един смъртен?

— Как ще станеш кралица?

— Просто, просто. Кралиците ашанти раждат принцеси ашанти.

Той разбра. Тя можеше да стане кралица само след като роди. Протегна ръка към нея.

— Ще ти дам принцеса.

Както винаги тя с желание отиде в прегръдките му.

— Дай ми радост.

В сравнение с чувствата, които събуждаше целувката ѝ, радостта не представляваше нищо. Ръката ѝ опипа слабините му.

— Ти много силно ме желаеш.

— Нека кажем, че съм готов и способен да те даря с дете. Не си ли съгласна?

— Подвеждащ въпрос, мюсюлманино. — Погали го по интимния начин, на който я бе научил преди седмици. — Дете, да. Принцеса, не. Само вечният партньор може да направи кралица една принцеса ашанти.

По изкривения си, езически начин на изразяване тя беше казала нещо, което не му хареса. Умът му се съпротивляваше, но тялото му не искаше нищо да чуе. Един глас в душата му крещеше да вникне в значението на думите ѝ. Логиката се промъкна през замъгленото от желание съзнание. Търпението му се изчерпа. Значи нямаше да има женитба.

Отвратен от себе си, че е забравил всякакъв морал, и от нея, че няма такъв, той прие тъжната истина, че тя никога нямаше да бъде негова. Махна ръката ѝ и я избута към вратата.

— Върви си и вземи със себе си примитивните си вярвания.

От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Ти ме мразиш.

— Не, Елана. Обичам те.

— Не е възможно да ме обичаш.

Трябваше му спокойствие, но тази нощ дори хиляда молитви не биха му го донесли. При тези обстоятелства религията и принципите направиха неосъществима една връзка. За да се освободи от мъките, Саладин избра един начин, макар да беше сигурен, че после щеше да съжалява.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сънят започваше по един и същ начин.

Изморена от дългия следобед, прекаран в тръстиковите полета, Алпин влезе в банята, малка постройка, намираща се между плантаторската къща и жилищата на робите. Тя смъкна влажната си от пот рокля и влезе във ваната с дъждовна вода. Водата я охлади, а наоколо се разнесе любимият ѝ аромат на ванилия. Малката Сали, Големите очи, сладко дете на шест години, свали фибите от косата ѝ. Малките несръчни пръстчета затанцуваха по главата ѝ, прехвърлиха се на слепоочията и продължиха да масажират врата ѝ.

Тъкмо когато напрежението от тежкия труд през деня премина, Алпин усети зловещата тишина.

Побиха я тръпки. Сънят се превръщаше в кошмар.

Тя се напегна и извика перачката. Но не Маргъорит стоеше в сянката. С пресъхнала уста гледаше подобната на скелет фигура с дупки на черепа вместо очи, с гротескна усмивка, която се очерта в мъглата и се понесе към нея. Създанието протегна ръка към нея. Почернелите кости стискаха кървава маса от пулсираща тъкан.

Сърцето на плантацията „Рай“.

Един писък заседна в гърлото на Алпин. Чуха се гласовете на Маргъорит и Сали, които я молеха да ги освободи от злото.

Тя изскочи от ваната и се втурна към вратата. Трябваше да освободи всички. Трябваше да стигне до поляната, където вечер се събираха край огъня и пееха песни за Африка.

Затича се по добре познатата пътека. Мъртвешката тишина я подтикваше да върви напред.

Оглушителен шум я накара да спре. Тя се зарадва. Това беше Бампа Сам, който съживяваше плантацията с барабана си. Тя се опита да затанцува под звуците на барабана, но ритъмът беше неравномерен.

— Милорд! Трябва да дойдете!

Това беше тревожният глас на Александър, който тътнеше като гръмотевична буря.

Изтръгната от съня, тя се загледа в жълтата светлина, която се промъкваше под вратата. Не беше в Барбадос. Намираше се в замъка Килдалтън до мъжа, в когото беше силно влюбена.

Чукането по вратата се повтори и напълно я разсъни. Търкулна се към средата на дюшека и извика Малкъм. Той промърмори името ѝ, протегна се и я притегли към себе си.

Александър затропа отново, този път толкова силно, че всеки момент щеше да изкърти вратата.

— Малкъм! — извика тя и го разтърси. — Събуди се!

Той отвори очи и се усмихна.

— Здравей, любима. Пак ли съм се опитвал да те бутна от леглото?

Опита се, но щеше да остави това за по-късно.

— Нещо не е наред. Александър те вика.

— Милорд! Елате бързо!

— Ти стой тук! — Бързо я целуна и се отправи към вратата.

Отвори я и намери зад нея воина с фенер в ръка. Светлината падаше върху разтревоженото му лице. Мъжът заговори тихо и единствените думи, които Алпин успя да чуе, бяха: „неприятности“, „Гнило и развалено“. Съпругът ѝ изпсува и влезе обратно в стаята.

— Чакай ме! Сега ще се облека.

Тя се беше увила с одеялото и седеше в края на леглото.

— Какво има?

Малкъм облече ризата си.

— Нищо, за което да се безпокоиш. Лягай си!

Той я държеше настрана от събитията, нещо, което ненавиждаше.

— Ако някой е ранен или болен ще извикам Елана.

— Не! Абсолютно невъзможно.

— Тогава аз ще дойда с тебе.

— Не ставай спривава, Маккей.

Проклето да е това фамилно име и желанието му да го върне отново в живота ѝ.

— Забрави Маккей! Аз съм просто Алпин.

— Ти си просто спривава.

Действително се дразнеше и защо не? Времето минаваше. Тя се бе провалила в усилията си да спаси плантацията. И се беше влюбила в Малкъм Кар. Сърцето ѝ се късаше. Не трябваше да обича този мъж.

— Искам да помогна — настоя тя.

— Не! — Седна до нея, за си обуе ботушите. — Не можеш да помогнеш, Алпин, и като си помисля колко много се труди преди няколко часа да ми доставиш удоволствие, предполагам, че си изтощена. Просто си легни и спи!

— Но аз съвсем се разсъних.

— Тогава ще ти изпея приспивна песен, като се върна.

— Не се дръж с мен като с дете. Кажи ми какво се е случило.

— Аз не мога да повярвам, че се е случило. Стой тук!

Той изхвърча от стаята, без дори да затвори вратата.

През последния месец виждаше как надеждите ѝ бавно се топят, а сърцето ѝ се превръща в предател. Този мъж беше купил дома ѝ, беше откраднал добре планираното ѝ бъдеще и го беше заменил с живот, който тя нямаше право да живее.

Като негова съпруга го наблюдаваше как с твърда ръка и справедливо управлява графството си. Грижеше се за всичко и за всеки. Беше щедър и любещ съпруг. Подготовката за прибирането на реколтата и търсенето на купувачи за стадата испански говеда отнемаше по-голямата част от дните му. Но вечер направо я боготвореше. Докато преди я наричаше „беладжийка“ и ѝ припомняше събитията от миналото, сега я наричаше умница и си спомняше детството им с разбиране и съчувствие, които стопляха изтерзаната ѝ душа. Говореше за бъдещето им и я окуражаваше да поднови връзките си с клана Маккей.

„Маккей не са могли да те намерят, Алпин — често казваше той. — Те са искали да се грижат за тебе. Дай им възможност да те обичат сега.“

Дори нежните му грижи не можеха да укротят неспокойния ѝ дух. Малкъм наистина се беше променил от пристигането ѝ досега. Когато ѝ се удадеше възможност, щеше да разбере защо.

Тя крачеше из стаята и се чудеше каква работа да си намери. Избърса праха от масичките, почисти огнището, оправи леглото и подреди дрехите им.

Измина един час. Реши да подреди книгите.

Часовникът отмери два часа. Не издържа, облече се и тръгна към кръчмата.

Пред вратата на „Гнило и развалено“ се беше струпала тълпа. Всички ръкомахаха и обсъждаха нещо. Като стигна до тях, Алпин видя Александър, застанал на пост пред вратата. Тя се промъкна през тълпата.

— Какво става?

Александър сведе поглед към нея.

— Саладин пие бира и играе комар с кръчмаря.

Думите му предизвикаха ръмжене и нови приказки сред околните. Саладин да пие алкохол! Трябваше да овладее ситуацията.

— Моля ви, вървете си вкъщи. Тук няма нищо за гледане.

Някой извика:

— Защо Макгинти е дал бира на момъка? Той се възползва от него, за да го обере до шушка.

— Няма да си тръгнем, докато Саладин не се прибере вкъщи — извика друг мъж.

— Точно така — подкрепиха го останалите.

Алпин се ужаси, като си помисли, че тяхната загриженост можеше да влоши нещата. Тя плесна с ръце, за да привлече вниманието им.

— Обещавам ви, че ще се погрижа Саладин да се върне обратно в замъка.

Чу се женски глас.

— Лейди Алпин може да се справи и с господаря, и с мавъра. Хайде да си лягаме, момчета.

Те се разпръснаха. Алпин се обърна към войника.

— Кажи ми какво стои в основата на цялата тази работа, Александър!

— Саладин и африканската госпожица пак са се скарали. Той дошъл да удави мъката си в алкохол. Взел да хвърля зарове и спечелил достатъчно бира, но после загубил ятагана си.

— Алкохолът и мъжката гордост са лоша компания — каза тя и влезе в кръчмата.

В най-отдалечения ъгъл седеше Саладин Кортес, най-ревностният мюсюлманин. Чалмата му бе кривната на една страна, а на лицето му сияеше пиянска усмивка.

— „Бутни ме, ще те дръпна“ — каза той, като провлачваше думите си. — Знаеш ли какво значи това, приятелю? Отрова, чиста отрова, обвита в абаносова кожа и изпратена ми от Аллах. Провалих се. Не издържах на изпитанието.

Седнал срещу него с гръб към вратата Малкъм остави халбата си.

— Това не е изпитание. Пророкът ти е изпратил тази жена за награда.

— Не мога да повярвам — каза Саладин, а лактите му се плъзнаха от масата.

Малкъм улови ръцете му и отново ги постави на масата. Мавърът сграбчи ръката му.

— Какво е това?

Един шал беше вързан около китката му. Алпин съжали, че не е стегнат за врата на Малкъм. Да помага на Саладин да се напие! Що за приятелство!

Саладин изсумтя.

— Жена ти се страхува, че ще избягаши от леглото ѝ, а?

— Точно така. — Развърза копринения шал и го натика в колана си. — С това ме държи там.

Притеснена, тя се отдръпна назад и се сблъска с Александър.

— Значи се е провалила, понеже ти си тук, със стария си приятел на чашка бира. — Понечи да вземе халбата си, но я бутна и бирата се разля на пода.

— Утре ще те боли главата.

Саладин се засмя.

— Сигурно болката в главата няма да е толкова силна, колкото болката в сърцето. О, приятелю, защо се намеси в живота на Алпин и по този начин доведе тези жени тук?

Алпин се учуди на думите му. Значи Малкъм преднамерено се беше намесил в живота ѝ. Чарлз бе нарекъл това разрешение на проблема, засягащ бъдещето ѝ. Но защо мавърът го нарече намеса?

— Съдба, Саладин. — Малкъм хлъцна. — Чисто и просто съдба.

— Милорд! — извика Александър. Съпругът ѝ се обърна към нея.

— Какво правиш тук?

Алпин бе видяла достатъчно. Тя закрачи към тях.

— Чисто и просто слагам край на това празненство.

Саладин се опита да ѝ се закани с пръст, но му беше доста трудно.

— Непослушното момиче Алпин — каза той на Александър, който беше застанал до нея. — Трябва да се срамуваш от себе си за това, че връзваш приятеля ми за леглото.

Александър едвам сдържа смеха си и ѝ намигна.

— Мисля, че трябва да го отнесе у дома.

— До някое място, където цари мир и щастие ли? — Саладин стисна юмруци. — Аз нямам дом.

Та кой би разбрал подобно отчаяние по-добре от Алпин Маккей?

— Тогава ще ти намерим легло.

— Не! — дръпна се той. — Ще ходя на поклонение в Мека.

— Това ще е първата ни работа утре — кресливо изрече Малкъм, като провлачваше думите. — Всички тръгваме.

— Никакви жени в джамиите — заяви мюсюлманинът. — Изобщо не трябва да има жени, никъде. Поне не такива, които миришат на кокос. Приятелю — обърна се той към Малкъм, — опитвал ли си някога вкуса на кокосов орех върху женска кожа?

— Не, но съм сигурен, че е удоволствие.

Саладин простена.

— Удоволствие. Не, катастрофа. Защо тази принцеса ашанти дойде в Шотландия?

— Тази принцеса ашанти по-скоро би измила краката на ловец на роби, отколкото да моли някакъв глупав мюсюлманин да се прибере у дома. — Седнала на една пейка във фоайето на замъка, Елана много повече приличаше на кралица от управляващата Каролина.

Алпин пое пет пъти дълбоко въздух, номер, който ѝ помагаше да се успокои. Малкъм си беше легнал. С него щеше да се разправи на сутринта. Сега трябваше да вразуми приятелката си.

— Хрумвало ли ти е някога, че религията на Саладин е толкова важна за него, колкото твоите обичаи и традиции за тебе?

— Глупости! — Тя вирна брадичка. — Религията прави слаби дори кралете.

— Как можеш да наречеш слаб Саладин, когато го поиш с любовните си отвари, а после се вбесяваш, че отказва да спи с тебе? За мене той е силен и достоен за възхищение.

Елана движеше устни и нервно се оглеждаше наоколо.

— Глупав, глупав мъж.

Алпин тропна с крак.

— Той има принципи.

Елана вдигна показалец. Очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Само един глупав принцип.

Търпението на Алпин се изчерпа. Тя ѝ заяви троснато:

— Ти си голяма егоистка. Не трябваше да те освобождавам.

Камериерката преглътна с усилие и закърши ръце.

— Никога не казвай това. Дълга ти живота си.

— Нищо не ми дължиш, но поне изслушвай мнението ми. Обаче дължиш на Саладин уважение.

— Какво мога да направя?

Сети се за един разумен компромис.

— Иди в кръчмата и седни при него. Той никога преди не е пил алкохол, а и всички знаят, че е загубил вярата си. Загубил е и мечата си на зарове. Разстроен е, Елана. Ти беше толкова разстроена, когато Чарлз сложи купа на главата ти и те накара да се покажеш пред дамите от клуба.

— Много лоши времена. — Тя бавно поклати глава, а в очите ѝ имаше болка. — Много лоши.

— Значи ти е ясно как се чувства Саладин. Ти го изгони от дома му, затова върви при него. Накарай го да се върне тук, където му е мястото.

— Ти си една много умна бяла жена, Алпин Маккей и мисля, че си щастлива с твоя шотландец.

Сънят още измъчваше Алпин. Тя се огледа наоколо, за да се увери, че са сами.

— Други хора имат нужда от мене. Добри хора, които ми помогнаха да живея щастливо. Обещах им да се върна в Барбадос. Не мога да ги зарежа.

Елана тръгна към вратата, изричайки през рамо:

— Ти няма да ги забравиш, Алпин Маккей. Те знаят това.

Тя се усмихна.

— Изпей на Саладин песен на съжалението.

— Бас държа. Но първо ще изпея името ти на боговете.

Това беше най-големият комплимент, който Елана можеше да направи, и тя го прие с едно авторитетно кимване. После отиде да си легне, да си почине и да измисли начин да се справи със своя твърдоглав мъж.

След няколко часа с търпението на котка, хванала в лапите си мишка, Алпин наблюдаваше събуждането на Малкъм. Клепачите му трепнаха, той се опита да се обърне, но не успя. Китките му бяха вързани за таблата на леглото с червени копринени шалове. Изстена и изведнъж отвори очи.

Тя попита хладно:

— Какво имаше предвид Саладин, като те обвини, че си се намесил в живота ми?

Кръвясалите му очи я погледнаха, после се затвориха.

— Защо седиш върху мене? Колко е часът?

Коленете ѝ се забиха в ребрата му. Тя погледна часовника.

— Време е да ми отговориш. Какъв трик приложи, за да ме накараш да дойда в Килдалтън?

Той въздъхна.

— Сигурно си изморена, Алпин. Хайде, легни да поспим.

— Отговори ми.

— Ти дойде при мене. Нали каза, че съм най-добрият ти приятел. А сега ме развържи.

— Мислех си, че ти харесва да те връзват. Снощи говори доста по този въпрос.

— То си беше за снощи, а сега се смъкни от корема ми, иначе ще съжаляваш.

— Как така ще съжалявам?

— Мога да се хвърля върху тебе. Развържи ме!

Стомахът ѝ се свиваше, а със задника си усети надигащата се мъжественост.

— Господи, Алпин, как можеш да измъчваш мъж, в чиято глава свирят хиляди гайди след бирата нощес?

Изобщо не му отговори.

— Моля те — немощно промълви той. — Нека се изправа и ще обсъдим въпроса, който те тревожи.

— Не бързай толкова. Искam обяснение.

— Та аз не бях на себе си, скъпа. Бирата говореше вместо мене. Не можеш да ми търсиш отговорност.

— О, мога. Престани да сменяш темата. Намеси ли се или не в живота ми? Защо ме искаше тук?

Той не помръдна известно време.

— Защото те обичам, Алпин и мисля, че ти продължаваш да търсиш причини, за да не ме обичаш.

Сърцето я заболя. Не беше очаквала той да признае любовта си, след като имаше толкова неизказани неща между тях и толкова нерешени проблеми.

— Това е нечестен отговор, Малкъм.

— Смяташ, че не е честно да те обичам, така ли? Защо?

— Защото го каза, за да отвлечеш вниманието ми.

— Щом ти го правиш, значи е честно. Ти често отвлечаш вниманието ми. Красива си.

— Не съм. Прекалено ниска съм и съм загоряла от слънцето, което никак не е на мода.

— Кожата ти е прекрасна и ти си неуморна помощничка.

— Откъде знаеш? Та ти ме държиш само в кухнята и в пералнята.

Погледна я учудено.

— Не ме разбираш, така ли? Е, ще ти кажа. Като излезем от тази стая, ти никога не искаш мнението ми по важни въпроси.

Като например?

— Ами не ме попита, когато премести стадото овце от Фарлейтън в Суийпърс Хийт.

— Винаги премествам овците там през есента.

— Ако ме беше попитал, щях да ти кажа, че е много по-практично и икономично да оставиш овците в двора на замъка. Плащаш на братята Фрейзър да косят тревата. Овците ще го правят безплатно.

— А от какво ще живеят братята Фрейзър? Те са горди мъже.

— Разбира се, но са и добри работници. Могат да се занимават с отглеждането на овце. Ще си отгледат и собствено стадо. Те нямат земя и какво ще правят, когато остарееят толкова, че вече няма да могат да размахват косата?

Практичността ѝ го смая. Той я обичаше, но сега видя ново, ценно нейно качество. Тя беше жена, която приемаше отговорността със същата радост, с която други жени приемаха нова рокля. Това беше още една причина да я обича.

— Признавам, че планът ти е добър. Следващата година ще докараме овцете тук и ти ще съобщиш на братята Фрейзър за новия им ангажимент.

Вълнението в очите ѝ изчезна.

— Много добре.

— Благодаря за предложението. А сега няма ли да признаеш, че поне малко ме харесваш?

— Може и да ти кажа, но още съм ти сърдита, защото сподели със Саладин, че съм те вързала за леглото.

— Снощи Саладин сподели с мене сърдечните си тайни. Длъжен бях да му кажа една от моите.

Тя се обърка и се намръщи.

— Идеята беше твоя.

Колко му се искаше с целувки да прогони всичките ѝ тревоги. Колко му се искаше да живеят в хармония. Трябваше да я спечели. Знаеше една тема, която щеше да я заинтересува.

— След като ми показва способностите си, значи можеш да ме посъветваш и относно плантацията „Рай“.

Тя се сви, като че ли я беше ударил, и вместо блясък в очите ѝ се появи страх.

— Да не би да я продаваш? Кога го реши?

Може и да е била искрена, когато каза, че искала да се върне в Шотландия, но Малкъм знаеше, че Алпин Маккей имаше недовършена работа в Барбадос. Отчаяно му се искаше да разбере за какво става въпрос, но виждаше, че е раздразнена тази сутрин. Трябваше да спечели любовта ѝ. Само тогава можеше да научи тайните ѝ.

— Кордингтън ми изпрати списък на кандидатите. Те имат средствата и нямат търпение да направят сделката.

— Кой са те?

— Не си спомням, но ще ти покажа писмото. А сега ще ме развържеш ли, защото всеки миг ще се хвърля отгоре ти.

Тя се изчерви.

— Мислех си, че имаш проблеми със стомаха.

Силното му тяло отговори с енергия, която само Алпин Маккей можеше да разпали.

— Болката сега е малко по-долу.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обичам те.

Застанала на пазара по-късно на същия ден, Алпин чуваше думите на Малкъм. Не обръщаше внимание на заобикалящите я. Всичко, което имаше значение, беше приповдигнатият ѝ дух и ликуването на душата ѝ.

Тези думи оживяваха. Станаха толкова реални, че ѝ се искаше да ги сплете като венец от маргаритки и да ги окачи на вратите на замъка, за да можеха всички да ги видят.

За тези думи беше мечтала през целият си самотен живот. Те бяха едно обещание за сирачето, за отхвърленото дете, за самотната жена. Щяха да повлияят на бъдещето ѝ и на още един живот, на живота на детето, което носеше.

Острата миризма на лука накара устата ѝ да се напълни със слюнка и стомахът ѝ да се свие. Сега ѝ стана ясно защо беше станала толкова раздразнителна напоследък. Тя носеше детето на Малкъм.

След толкова превратности в живота си най-последно усети солидна почва под краката си. Благодареше на съдбата, че я бе върнала в Шотландия. Беше щастлива. Имаше детето на Малкъм, любовта на Малкъм.

Вината помрачи щастието ѝ. Той беше дошъл прекалено късно в живота ѝ. Тя вече се беше обрекла на други хора. Но детето в утробата ѝ щеше да има по-добър шанс. То нямаше да проси любов и сигурност. Това дете нямаше да гледа лицата на непознатите с надеждата да получи някоя усмивка, а вместо това да среща безразличие.

Пусна в кошницата си връзка лук и се премести на други изложени продукти. Тъкмо протягаше ръка към ябълките, когато забеляза, че е наблюдавана от група жени.

Познаваше ги: мисис Кимбърли, която им помагаше при печенето, мис Линдзи, неомъжената леля на Александър, Нел, жената на кръчмаря и майката на Дора, Бетси, която ръководеше пазара. Алпин не можеше да ги нарече приятелки. Те бяха шотландки, жестоки

критици от миналото ѝ. Но сега по лицата им се четеше само доброжелателство. Не можеше да повярва на очите си.

Бетси пристъпи напред.

— Толкова се радваме, че сте сключили пробен брак с лорд Малкъм. Той се кълнеше, че няма да се ожени, докато не намери перфектната съпруга.

Алпин се отпусна. Усмивките и загрижеността на тези жени бяха истински. Те дори бяха признали една истина за съпруга ѝ. Та той е можел да се ожени за някоя благородничка от известен род, вместо това избра женитба по любов.

— Вие го направихте много щастлив, милейди — каза Бетси.

Мис Линдзи застана пред Бетси. Тя беше истинско олицетворение на стара мома.

— Бетси, засрами се. Защо притесняваш така Нейна светлост. — Тя направи един перфектен поклон. — Да не си помислите, че сме клюкарствали по ваш адрес. Просто говорехме колко много лорд Малкъм обича коблър.

— Коблър ли? — обади се Нел. — Ти говореше за...

— Както казах — прекъсна я мис Линдзи, — обсъждахме, че той много обича коблър. Нито една от нас не би се спряла да клюкарства колко се радваме, че избра вас, а не наследницата на Камърън.

Нел нетърпеливо се намеси:

— Племенникът ти каза, че високопланинците настояват за съюз с Границата. Лорд Малкъм трябвало да се ожени за момичето на Гордън. Нали и баща ѝ дойде тук, или си забравила?

— Не съм забравила за посещението на Джон Годън. Неговите хора напълниха джоба на мъжа ти, толкова бира изпиха.

— Казвам ви — заяви Бетси, — че политиката не е занимание за дами.

Алпин веднага прецени, че има възможност да получи отговор на много въпроси. Обърна се към лелята на Александър:

— Много съм объркана, мис Линдзи. Защо на лорд Малкъм му е необходимо да се съюзява с някого?

— Защото някой ден проклетите якобити ще запалят нова война.

— Война ли?

— Да. Те все още искат на трона да седи Стюарт.

Ето каква била работата. Значи на Малкъм му трябваше съюз с някой северен клан. Нима любовното му признание беше само политическа маневра?

Мис Линдзи побърза да каже.

— Изобщо не мислете за тези от високите планини, милейди. Лорд Малкъм ги търпи само когато се налага.

— Но нали и Маккей са високопланинци?

— Разбира се — отвърна старата мома. — Те май са най-разумните от всички, според Александър. Но те нямат нищо общо с вас. Вие сте си наша, милейди. Познаваме ви от дете. Няма връзка между вас и онези Маккей от Високото, колкото и предимства да донесе този брак на лорд Малкъм.

О, имаше връзка, и то каква: Комин Маккей. Ето защо искаше да я свърже със семейството на баща ѝ. Този факт помрачи радостта ѝ. Любов. Беше глупачка, че повярва на това нежно чувство. Методите на съпругът ѝ бяха същите като подбудите на бащиното ѝ семейство. Искаха да я направят пионка в политическата игра. Трябваше сама да се погрижи за себе си. Трябваше да намери начин да си възвърне плантацията и да се махне оттук.

Напълни кошницата си с продукти, сбогува се с жените и пое обратно към замъка. Хората, покрай които минаваше, засвидетелстваха уважението си по един или друг начин. Тя им казваше по някоя добра дума, усмихваше се, но мислите ѝ бяха другаде.

Ако женитбата ѝ беше нормална, Алпин щеше да се втурне да намери Малкъм и да му съобщи радостната новина за детето. Още веднъж неговата нечестност я принуди да запази новината в тайна и да направи всичко възможно да се върне у дома.

Разочарована до дъното на душата си, потърси усамотение в дневната на горния етаж. Зае се с разни кроежи. Малко по-късно на вратата се почука.

— Влез.

Беше Елана. Очите ѝ бяха пълни с мъка.

Като видя, че приятелката ѝ е толкова разстроена, Алпин каза:

— Принцесата на ашанти има голяма неприятност.

— Бас държа. — На отговора му липсваше обичайната дързост.

Алпин забрави собствените си проблеми.

— Какво се е случило?

Елана заброди безцелно из стаята, като се чудеше накъде да гледа. Намери една кутийка с копчета и игли и затършува из нея. Когато убоде пръста си на една игла и, изглежда, изобщо не усети, приятелката ѝ се разтревожи.

— Колкото по-скоро ми кажеш какво те тревожи, толкова по-скоро ще запееш по-добра песен.

Тя вдигна поглед.

— Не можеш да помогнеш на това глупаво момиче от острова.

— Моля те, Елана, кажи ми какво те тревожи.

— Този мюсюлманин ми прощава.

Младата жена се притесни.

— Да не си му казала за любовните билки?

— Никога, но ги изхвърлих. Прощава ми, че съм го принудила да пие.

— След като ти е простил, ти защо си потисната?

Сега, навела глава, Елана не приличаше на африканска принцеса.

— Тази жена доста много се страхува. Този мъж насади страх в душата ми. Сега боговете се смеят на тази принцеса.

— Съмнявам се боговете да ти се смеят, че си се влюбила. Струва ми се, че по-скоро се радват.

Тя взе бавно да върти глава.

— Принцесата на ашанти пее песен на съжалението.

— Саладин е чудесен мъж. Не е възможно да съжаляваш, че си се грижила за него.

— Никакви съжаления. Мъдрата кралица на Ашанти казва, че е по-добре да усещаш болка в сърцето, отколкото изобщо да не усещаш сърцето.

Алпин се съгласи.

— Мисля, че трябва да се прибираме у дома.

В очите на Елана проблесна вълнение и тя отново се стегна.

— Как ще си вземеш „Рай“ от шотландеца?

Тя ѝ разкри плана си.

Приятелката ѝ изненадано повдигна вежди и се усмихна.

— Ти си доста умна, бяла жена.

— Тази бяла жена е и бременна.

Остана с отворена уста. После през стиснати зъби изръмжа нещо, което можеше да бъде само някое негърско проклятие.

— Трябваше да ти дам отвара да се пазиш.

— Не. Искам това бебе.

— Шотландецът никога няма да ти позволи да заминеш. — Сложи ръка на устата си. — Тайната е моя и твоя, докато заминем. После ще кажеш на Бампа Сам и той ще бие барабаните за твоето дете. Стариат Ромео ще му направи люлка. Маргьорит ще изгори клончета пред нейните богове на Асебу.

Всички приятели на Алпин щяха да се радват. Щяха да се суетят около нея, да я гледат и да се борят за правото да гледат и детето ѝ.

— Надявам се, че ще го направят. Искам да приготвиш най-ценните ни неща. Трябва да сме готови, щом настъпи моментът.

— Кога заминаваме?

— Скоро, Елана. Много скоро?

— А пари за кораба?

Алпин се засмя.

— Като икономка на лорд Малкъм аз плащам надниците на хората. Дори собствената си заплата. А сега, Елана, мисля, че е време тази умна бяла жена да се разкраси за съпруга си.

— Бас държа.

По настояване на Алпин вечеряха в кабинета. След като се нахраниха, тя му наля чаша бренди и се настани на облегалката на стола му.

— Кога започва жътвата? — попита. Той изпъна крака и отпи от чашата.

— Следващата седмица, но не мога да кажа, че с желание чакам това.

— Имаш ли достатъчно хора за работата?

Хвърли ѝ остър поглед.

— Алпин, изобщо не си въобразявай, че ще ти позволя да работиш на полето.

Да не би да подозираше, че е бременна, и да е загрижен за детето? Не. Просто беше твърдоглав, характерна черта, която добре познаваше.

— Да ми позволиш ли? Звучи твърде деспотично.

Той се усмихна.

— Наричай го както си искаш, но няма да отидеш на полето.

Не трябваше да се грижи толкова за нея, особено след като я бе примамил с тази женитба. Нямаше значение, че идеята беше нейна, тя имаше основание да се ядосва. Как иначе щеше да понесе лъжливите му обяснения в любов и как щеше да успее да изпълни мисията си.

— Но там ще мога да задоволявам глада ти.

Очите му се изпълниха с разбиране. Той погали бедрото ѝ.

— Още едно обстоятелство, което ме кара да те желая още по-силно.

Докосването му събуди желанието ѝ, но тя се пребори с него, като си припомни, че я беше излъгал.

— Малкъм Кар! Та ти можеш да превърнеш дори едно здрасти в неприлична дума.

— Самата ти се държа доста неприлично тази сутрин. Аз се оказах твоята вързана жертва, ако си спомняш.

Извърна поглед.

— Отвързах те преди...

— Преди да ме яхнеш и да ме яздиш до пълно изтощение само защото съм кротък.

Тя се засмя.

— Ако ти си кротък, то папата е евреин. Престани да променяш темата на разговора. Обсъждахме жътвата. Според счетоводните книги реколтата не е била богата миналата година.

— Как разбра това?

Тя се загледа в него. Щеше ли детето ѝ да има такава великолепна коса? Щеше ли то да бъде пъргаво момченце, жадно за знания? А можеше и да е момиченце с кафяви очи и чаровната усмивка на баща си.

— Алпин?

— Понеже сравних цифрите от последните две години.

Започна да гали коляното ѝ.

— Защо си правила това?

— Защото ме интересуваше. Освен това съм и твоя икономка.

— И моя съпруга.

— Точно така. Това, което засяга тебе, засяга и мене.

Той се усмихна и отпи от брендито.

— Тази година печалбата ще е по-голяма. Ще вземем доста пари и от добитъка.

Удаде ѝ се възможност да подхване темата:

— Какво да правя, ако някой дойде за добитък, докато те няма.

— Съмнявам се, но ако това стане, кажи му да се отбие след месец.

— Значи мислиш, че не мога да продам дори една крава.

Започна да вдига полата ѝ над коленете.

— Мисля, че можеш да продадеш въглищна мина в Нюкасъл.

Ако притежаваше въглищна мина, нямаше да е бременна и влюбена в мъж, който я искаше само по политически причини.

— Опитваш се да ме ласкаеш, за да не ми поднесеш сватбен подарък.

Той бе направо шокиран.

— Знаех си, че искаш нещо друго от мене, а не подновяване на връзките със семейство Маккей. Какво е то?

Той искаше връзки с Маккей, а не тя. Следвайки плана си, младата жена се засмя.

— Шегувам се, Малкъм. Имам всичко, от което се нуждая, освен достатъчно работа.

— Това скоро ще се промени. Всички ще имаме достатъчно работа.

Намекваше за жътвата.

— Не и за мене. Всичко, което ще трябва да правя, е да готвя и да връщам купувачите на добитък. — Щракна с пръсти. — О, щях да забравя. Щеше да ми показваш някакво писмо от Кордингтън. — Надяваше се той да се хване на въдицата.

— Какво общо има това с работата, която искаш да си намериш?

— Ами... Понеже знам повече неща за плантацията, би могъл да ми я дадеш като сватбен подарък.

Ръката му престана да се движи.

— Защо искаш това?

Лесно се говореше откровено.

— Там ме отгледаха, Малкъм. Познавам робите така, както ти войниците си. Не бих се примирила, ако новият собственик ги третира зле.

— Те обичаха ли те?

— Много, и се страхувам, че един непознат би се възползвал от това. Не можеш да си представиш колко лошо се отнасят с робите.

— Тогава ми разкажи.

Тя му разказа за всички страдания на тези нещастни същества със страст, на която беше способна само нежната ѝ душа.

— Ти никога не би оставила едно същество да страда, нали Алпин?

Не обърна внимание на думите му.

— Има и друга причина да искам плантацията. Винаги съм била бедна роднина. Искам да имам нещо свое. Искам да участвам в брака ни наравно с тебе. Някога ми каза, че ти си роден богат, а аз бедна. Не те обвинявам за това, но не искам да се чувствам като просякиня.

Около него се спусна чудно спокойствие.

— Значи вече не ме обвиняваш за произхода ми.

— Да не би да наричаш тазсутрешния епизод с връзването обвинение?

Той се засмя.

— Не. Това, което ми каза, е вярно и ще ти дам „Рай“ като сватбен подарък.

Наложи се да прехапе устни, за да не закрещи от радост. С документите в ръце щеше да се върне в своето убежище. Никой нямаше да може да я спре. Никой нямаше да има право да ѝ отнеме собствеността. Щеше да отгледа детето си там. Малкъм можеше да се ожени за някоя шотландска наследница.

Изпита ревност при тази мисъл.

— Вероятно някой ден ще имам дъщеря. Плантацията може да бъде зестрата ѝ.

Той скочи от стола, като едва не я събори на земята.

— Много рано е да говорим за това.

Запази равновесие и се втренчи в него, смаяна от странното му поведение. Изглеждаше далечен, също като семейните портрети на стената.

Накрая тя каза:

— Но въпросът за децата е важен. А ако не забременея? Ти си длъжен да осигуриш наследник на Килдалтън. Тогава какво ще стане с мен?

Той се обърна с лице към нея.

— Не е нужно да обсъждаме това сега.

— Напротив.

— Остави това, Алпин!

Озадачена от силния му гняв, реши да му говори разумно:

— Виж, Малкъм, ако имам собствени средства, няма да е нужно да се притесняваш за мене.

— Под средства имаш предвид парите от продажбата на плантацията ли?

Нямаше намерение да продава, но не беше необходимо той да знае това. Само да подпише документите и щеше да си отдъхне. Щом започнеше жътвата, Алпин щеше да е на път за вкъщи. Почти беше постигнала целта си, затова каза:

— Да. За мене е много важно да имам собствени средства. Разбираш ли ме?

— Да. Не трябва да се чувстваш като бедна роднина в тази женитба.

Всъщност се чувстваше като пионка, но нямаше да му каже това.

— Ще подпишеш ли документите сега? Така ще мога да отговоря на писмото на Кордингтън още утре. — Ако не можеше да измисли начин да избяга бързо, щеше наистина да напише писмо, но до губернатора и да го информира за прехвърлянето на собствеността в нейни ръце, както и за скорошното ѝ завръщане на острова.

— Щом това те прави щастлива, Алпин, ще го направя. — Малкъм излезе от стаята.

Толкова беше развълнувана, че не можеше да помръдне. Душата ѝ ликуваше. Сега разбра, че изобщо не я интересуваше къде крие книгата, въпросът беше да ги донесе.

Той се върна с кутия под мишница. Дървената повърхност беше богато украсена. Настани се зад писалището и ѝ подаде писмото на Кордингтън, после започна да пише официалния документ за прехвърлянето. Изглеждаше притеснен, но тя нямаше време да се занимава с настроението му.

Според Кордингтън нещата в плантацията вървяха добре под ръководството на Хенри Фенуик. Алпин изпита облекчение.

След като приключи с писането, той ѝ подаде перото и попита:

— Защо си нервна?

— Защото никога не съм притежавала нищо.

— Е, сега притежаваш. — Усмихна се насила, а гласът му беше напрегнат.

Подаде ѝ документите. Алпин ги пое и ги остави настрана, въпреки че ѝ се искаше да ги закачи на гърдите си и да затанцува с тях.

— Алпин, има нещо, което искам да ти кажа. Изглеждаше толкова сериозен.

— Не сега, Малкъм. Нека отпразнуваме нашата женитба.

Потропваше с крака, сигурен знак, че е притеснен.

— Това, което имам да ти кажа, е важно за женитбата ни.

— По лицето ти личи, че новината е лоша. Остави я засега. Моля те! Нека празнуваме!

Сърцето ѝ щеше да изскочи от радост. Тя седна на килима пред камината.

— Ела! Седни до мене и донеси брендите. Искам да ми разкажеш за добитъка, който продаде днес.

— Ще те отегча до сълзи, Алпин.

Изглеждаше отдалечен на мили от нея. Решена да го развесели, тя каза:

— Разкажи ми тогава как Саладин възнамерява да си върне ятагана.

— Макгинти никога не е имал намерение да го задържи. Просто се е страхувал Саладин да не го използва. Господи, та той беше толкова пиян!

— И ти също.

Погледна я предизвикателно.

— Не чак толкова.

— Не разбира се. Ти винаги се препъваш по стълбите и заспиваш облечен.

— Ти свали ли дрехите ми?

— Да, и ми отне доста време да те разголя.

— Това кога стана, преди или след като ме завърза?

— Няма да ти кажа.

— Мога да те принудя.

— И как?

Той я взе в скута си и прошепна в ухото ѝ:

— Ще започна с пренасянето ти горе и свалянето на дрехите ти.

Желанието се плъзна в тялото ѝ. Скоро щеше да го напусне. Защо да не се наслаждава на страстта, докато може? Тя обви ръце около врата му.

— Хайде да спим тук. Тук не можеш да ме бутнеш от леглото.

— Съжалявам, Алпин.

— Извинението ти се приема. Само заключи вратата.

— Никой няма да влезе, без да почука.

— Никой ли?

— Никой, освен членовете на семейството ми, но за тях не е нужно да се тревожим.

После я целуна. Устните му бяха меки и настойчиви, ръцете му силни, а в прегръдката му се чувстваше като в люлка. Целувката събуди нова интимност, състезание, породено от две души, търсещи единение във времето и пространството. Тогава усети познатия копнеж, който, изглежда, завинаги я свързваше с него. Тя зарови пръсти в косата му, за да запомни завинаги усещането, опипа високото му чело, слепоочията. Въпреки нарастващото желание, въпреки че предвкушаваше удоволствието, което щяха заедно да изживеят, мисълта за детето, създадено от любовта им, не я напускаше.

Вложи цялата си страст в силната прегръдка. Започна да целува лицето, врата, ушите му.

Дишането му се ускори. Притиснал лице до бузата ѝ, каза:

— Ако подаръкът ми е събудил у тебе такова съпружеско себеотрицание, бъди сигурна, че всеки ден ще ти дарявам по нещо.

— Не е заради щедростта ти, а заради тебе. Моля те, люби ме, Малкъм!

Той простена и смъкна дрехите ѝ с опитността на мъж, който няма време за губене. После я положи на мекия килим. Съблече се и легна до нея. Устните му поеха зърната на гърдите ѝ. Тя затвори очи от удоволствие. После погледна набъбналата му мъжественост. Погали го нежно. Прокара ръка нагоре и надолу, след което леко го драсна с нокти.

Той въздъхна и обсипа с целувки тялото ѝ. Ако беше възможно, никога не би облякъл дрехите си отново. Щеше вечно да лежи, притиснат между бедрата ѝ. След като ръката му я подготви да го приеме, той започна да я люби по начин, който тя дори не си бе

представяла и който направи от досегашната им физическа любов само детска игра.

Заспа в ръцете му. Бяха покрити само с фустанелата му.

Малкъм усети в съня си нещо мокро по бузата си. Инстинктивно вдигна ръка. Алпин лежеше до него свита на кълбо. С гърба си усещаше твърдия под в кабинета. Чу познато скимтене и усети движение в стаята.

Щракна огниво. Видя светлина върху бюрото си, последвана от ахване на жена. Той надигна глава и впери поглед в кучето. Когато забеляза жената, която застана пред него, силно се развълнува. Беше лейди Мириам Макдоналд Кар. Сините ѝ очи излъчваха майчинска ярост.

— Дано това голо момиче не е Джейн Гордън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкъм напълно се разсъни. Двамата с Алпин лежаха на пода голи, покрити само с фустанелата му. Над него се бяха надвесили мащехата му и кучето й.

„Дано това голо момиче да не е Джейн Гордън“ — бе прошепнала.

Той се замисли над предупреждението й. Политиката често направляваше живота на мащехата му. Тя никога не се месеше в личния му живот. Беше й писал за посещението на Гордън, за да я уведоми за неспокойствието, което цари сред северните кланове, и за това, че Гордън му е предложил ръката на дъщеря си.

— Не е Джейн Гордън.

— Хубаво. Страхувах се, че той ще използва всички средства да наложи волята си. — Тя взе кутията с документи и я мушна под мишница. — Търсех това.

Както винаги лейди Мириам беше жертва на собствената си логика и на прекаленото отдаване на работата си. В кутията се намираха бележките на Малкъм, които си беше водил от кореспонденцията между Гордън и заточените Стюарди.

Алпин се размърда. Той постави ръка на ухото й, за да не я събуди, и прошепна:

— Изчакай ме отвън, майко, и вземи със себе си този разлигавен звяр.

— Да, разбира се. Много съжалявам. — Постави ръка на бузата си. Лицето й бе гладко и свежо, като на жена на половината на годините й. — Просто не очаквах да те намеря тук по това време. Имам предвид, очаквах да си буден по това време, но не тук и с... — О, Малкъм, защо не си заключил вратата?

Алпин помръдна отново и този път коляното й докосна слабините му. Желанието отново се надигна и той стисна зъби.

— Извинението се приема. Колко е часът?

Тя се загледа в разхвърляните по пода женски и мъжки дрехи.

— Почти шест.

Той погледна към прозорците, но тежките завеси спираха светлината.

— Остави лампата. Идвам след минута.

Тя щракна с пръсти. Огромната ѝ хрътка, наречена Бърборко, понеже приличаше на господарката си, се затътри към вратата. Лейди Мириам излезе от стаята сред шумолене на зелена коприна.

Малкъм затвори очи и си пое дълбоко дъх. Той прекарваше повечето от времето си в Килдалтън, но държеше жените си в Карворан Манър. Тук бяха по-малките му сестри и той се грижеше за морала им. Освен това много уважаваше родителите си, за да показва пред тях мъжките си дарования.

Но вече нямаше желание да има любовници. Жената в прегръдките му беше единствената, от която се нуждаеше. Откровеността ѝ и причините, поради които поиска плантацията, говореха колко много желаше бракът им да е успешен.

За нещастие Алпин никога нямаше да има възможност да дари новопридобитата си зестра на дъщеря си, нито пък да даде парите на син. Искаше да ѝ каже истината снощи, но тя беше толкова развълнувана, че е станала собственичка и толкова нетърпелива да отбележи своята независимост.

Съюзът им обаче все още се градеше на нестабилна основа, в която имаше една лъжа. Искаше да ѝ направи пълно признание веднага след като поговореше с мащехата си.

Почувствал се по-добре след взетото решение, той притегли Алпин към гърдите си.

— Събуди се, ленивке!

Тя измърмори нещо и се притисна в него. После попита.

— Колко е часът?

— Почти шест.

— О, Господи! — Седна, като издърпа и фустанелата. — Дора ще чака нарежданията ми. Трябваше да чистим казармите.

Тя изглеждаше прекрасно така сънена и объркана, а лешниковите ѝ къдрици бяха в пълна неразбория. Дългата ѝ до кръста коса наистина беше великолепна.

— Няма ли да е по-добре да забравиш за Дора и работата и да целунеш съпруга си за добро утро? А може би не искаш да узнаеш

името на много специалния ни гост?

Тя се наклони към него и потърка зърната на гърдите си в неговите.

— Добро утро, съпруге мой.

Косата ѝ падаше като топла завеса около тях и щом устните ѝ се впиха в неговите, той си помисли, че му се иска отново да се любят. Тялото му го потвърждаваше. Притисна я до себе си, но се замисли и реши, че не му харесва да се любят набързо.

Тя се отдръпна.

— Какво има?

— Просто си мислех за един грубичък начин за правене на любов.

В очите ѝ пламна любопитство.

— Ще ми кажеш ли?

— Наричат я „разгонен петел“.

Смехът ѝ беше като най-сладка музика за ушите му.

— Това е нещо, което става много бързо. Интересува ли те?

Тя се загледа в тавана, хапейки долната устна. Изящната ѝ шия и линията на раменете привлякоха вниманието му. Дребният ѝ ръст подвеждаше, тъй като тя притежаваше най-божествените женски форми.

Погледна го закачливо.

— Да, освен ако не ме клъвнеш за врата и не крещиш името ми, когато... знаеш кога.

Наслаждавайки се на неудобството ѝ, той се усмихна и допълни:

— Имаш предвид, когато съм завладян от страстта.

— Да. Вместо да се наслаждавам на това, което правиш обикновено, нямам търпение да те видя как размахваш ръце и кукуригаш.

И двамата се засмяха и се прегърнаха, чувствайки се доволни и удобно в прегръдките си. Желанието му бе заменено от по-дълбоката нужда за хармония и доверие между него и тази много специална жена. Тя стопли сърцето му. Накара го да копнее за края на деня и за времето, когато оставаха насаме. Накара го да съжалява за всичките години, прекарани в планиране на отмъщение за престъпление, извършено от невинно момиче, никога непознало любовта и сигурността.

Щастието му бе засенчено от съмнение. Какво щеше да стане, ако не пожелаеше да му прости?

— Кой е тук? — попита тя.

Какво щеше да стане, ако не успееше да я накара да го обича? Малкъм отхвърли подобна възможност.

— Лейди Мириам.

Алпин се отдръпна от прегръдката му.

— Наистина ли?

— Да. Пристигна преди малко.

Тя се зае с оправянето на косата си.

— Къде са ми фибите?

— Ами разхвърляни са наоколо, както и дрехите ти.

— Тя не трябва да ме вижда в това състояние.

Сърце не му даде да ѝ каже колко много бе видяла лейди Мириам.

— Мини през тунела и иди в стаята ни. Спомняш ли си пътя?

Събра набързо дрехите си.

— Да. Така мисля. — Веднага след като се облече, грабна документите и лампата и се скри в тунела.

Докато се обличаше, той си мислеше какво щеше да каже лейди Мириам за пробната му женитба.

— Поздравления, Малкъм — каза тя. — Коя е щастливката?

Стоеше пред главното стълбище, а в краката ѝ беше хрътката.

— Добре дошла у дома, майко.

Лицето ѝ се озари от топла усмивка и тя го прегърна.

Прегръдката ѝ му напомни колко много бе направила за щастливия му живот. Жена с изключителен характер, всепризната дипломатка, лейди Мириам Макдоналд Кар беше променила хода на британската история и беше повлияла върху живота на всички на Границата. Тя го беше научила да се бори за мечтите си и да отстоява принципите си. В последното се беше провалил. Кучето излая и пхна студения си нос между тях.

— Махай се, Бърборко!

Огромното куче, веднага седна на задните си крака. Освен че беше единственото същество, способно да изтръгне Малкъм от дълбок сън, можеше да подуши заек от сто крачки и да го преследва, без да се измори.

— Е?

— Моите новини могат да почакаат — каза той. — Кажи ми кога пристигна.

— Корабът ми пристигна в Лондон преди три дни.

— Господи! Сама ли си? Къде е останалата част от семейството?

— Малкъм! Любопитна съм като вдовицата Маккензи. Коя е булката ти?

Въпреки че лейди Мириам се държеше много авторитетно, често се проваляше с членовете на семейството.

— Говори първо ти — каза той. — Какво стана в Константинопол?

Тя остави кутията и взе да крачи наоколо.

— Всичко мина добре. Споразумението бе подписано и от двете страни. Изпих цял океан плодов сок и изядох планина ориз и тлъсто овнешко. Султанът искаше да настани мен и сестрите ти в харема. Баща ти ме спаси, като се престори, че ще обмисли предложението. Саладин щеше да се чувства като в небесата там. Салвадор обаче не ги понася. Надявам се този мирен договор да трае поне няколко години.

Замълча и се поклони.

— Това е, мой изключителни сине.

— Каза ли това на крал Джордж?

— Нищо не му казах. Той е в Хановър и се опитва да направи своя любовница графиня фон Валмоден.

— Но не може да не си се видяла с кралицата или с Уолиоул?

— Видях се и с двамата за нещастие. Но стига си ме разпитвал. Казах ти всичко за пътуването. Бъди така добър и ми кажи коя е младоженката.

Той се почувства горд също като в деня, в който се научи да размахва меч.

— Тя е Алпин Маккей.

Изненадата направи още по-привлекателно лицето на лейди Мириам.

— Алпин Маккей на барона ли? С нея ли беше сега?

— Сега тя е моята Алпин Маккей и отиде горе да се преоблече. Чувства се нервна, че ще те види след толкова години.

— Откога е тук?

— Това е дълга история, а ти изглеждаш изтощена. Хайде да поседнем.

— Ти си такова успокоение за една празноглава майка.

Без да се засяга от ироничната ѝ забележка, той я поведе към любимата ѝ малка зала. Бърборко се отправи към мястото си пред трона на клана Кар и шумно се стовари там.

Малкъм предложи на мащехата си стол до масата, която беше близо до прозореца, после се настани срещу нея.

— Сега, след като се погрижи за удобството на старите ми кокали, можеш да ми разкажеш как Алпин Маккей дойде в Шотландия и свърши гола на пода с тебе.

Той смутено се покашля.

— Тя пристигна от Барбадос преди два месеца.

— Защо не ме уведоми в писмото си?

Тя не знаеше за плановете, който той кроеше за Алпин. Не знаеше и за техния обрат. Затова реши, че ще е по-добре да я излъже.

— Искях да те изненадам.

— Наистина ме изненада. Мислех си, че я мразиш, понеже си беше въобразил, че тя те е направила стерилен с онези стършели преди толкова години.

— Страшно много я обичам и сега, когато ти си тук, ще определя датата на сватбата.

— Барон Синклеър знае ли, че тя е тук?

— Не. Не се е върнал от Ирландия.

— А тя защо се е върнала в Шотландия?

Полуистината беше направо като благословия за приемането на Малкъм в рая.

— Чарлз е починал.

— О, съжалявам. Баща ти казваше, че нещастникът не се е възстановил след смъртта на жена си. Преди двадесет и две години Дънкан даде на Чарлз и Ейдриън парите, за да се махнат от Шотландия и да си изградят нов живот в плантацията. Те бяха щастливи там и преуспяха. Единственият им проблем беше, че Ейдриън не можеше да забременее. Бяха много благодарни, че им изпратихме Алпин. Тя сигурно много скърби.

Лейди Мириам не знаеше, че Малкъм беше собственик на плантацията. Прехвърлянето беше лична работа, а тя никога не се

месеше в сделки.

— Алпин се чувства много добре, майко.

Тя се усмихна.

— Мъжете от рода Кар притежават способността да привличат вниманието на жените и да ги правят щастливи. Радвам се, че си оставил миналото зад гърба си. Тя не те е наранила нарочно. Освен това се съмнявам, че си стерилен.

— Очевидно грешиш.

— О, глупости. Та кога си се свъртал на едно място и кога си се захващал със сваятна жена? Все такива ги намиращ като амбициозната Розина. Между другото тя е насочила вниманието си към двама италианци, които са древни колкото римските центуриони.

Това не изненада Малкъм. Той добре познаваше апетитите ѝ. Но откъде е разбрала Мириам?

— Кой ти каза за Розина?

— Мисля, че говорехме за Алпин. Тя притежаваше независим дух и не е искала да те нарани.

— Знам. Съжалявам, че бяха нужни толкова години, за да го разбере.

Потупа го майчински по ръката.

— Баща ти много ще съжалява за Чарлз.

— Къде е той?

— Заедно със сестрите ти е в Италия. Чудесното ти писмо с толкова майсторската му риторика ни свари седмица преди да напуснем Константинопол. Помислих си, че е най-добре да наблюдаваме принца. Опитах се да убедя младия Чарлз да не идва в Шотландия и да предявява претенции към трона от името на баща си.

— Не мога да повярвам, че хубавият принц иска да дойде тук.

Устните ѝ се свиха.

— Повярвай го. Аз си свърших работата. Посъветвах го.

— И той не те послуша! Или е малоумен или се шегуваш, майко.

Погледна го изпод вежди.

— По-упорит е и от султана. Той обича битките. След като почина майка му, е озлобен към целия свят. Възнамерява да вдигне шотландците.

— А на какъв език ще им говори? Може би ще издава нареждания на сънародниците си на италиански.

— Въпросът ти е добър, Малкъм. Сестра ти Ан го учи на шотландски.

Малкъм избухна:

— Как си й позволила да прави това!

Хрътката се втурна и застана до лейди Мириам ръмжейки.

— Всичко е наред, момчето ми. Легни! Бърборко непрекъснато ме пази. Закадняял е да тича на свобода.

— Ще го взема на лов.

— Добре. Докъде бяхме стигнали?

— Едва ли си забравила — закачливо подхвърли той. — Щеше да ми кажеш защо си позволила на буйната ми сестра да учи Чарлз Стюарт.

— Не се вълнувай толкова. Баща ти ги наблюдава. — Тя се засмя. — Та той постоянно стои над главите им, силел ръце зад гърба си, изпънат като струна. На Дънкан много му подхожда ролята на дуеня.

Малкъм се засмя, подозирайки, че това беше целта ѝ.

— Бъди уверена, ще му предам думите ти.

— Ако го направиш — предупреди тя, — ще кажа на Алпин за случая, когато Ангъс Макдот те улови, че шпионираш него и Алексис Саутуърд. Той така те изплаши, че ти се подмокри.

— Не искам да те предизвиквам. Не мога да се меря с дяволския ти ум. Предлагам примирие.

— Колко оригинално от твоя страна да ми предложиш мир.

Тя беше прекарала детството си в кралския двор, а по-нататъшния си живот като дипломат. Притежаваше голямо чувство за хумор.

— Какво мога да направя, за да ти помогна със Стюардите? — попита той.

— Моли се този буен принц да промени мнението си или баща му да му забрани да започне война. Говорих с Джеймс. Той е съгласен с мене, но се страхувам, че лорд Ловат и Мъри влияят прекалено много на нашия млад шотландски воин.

— Какво смяташ да предприемеш?

— Ще отида високо в планините да говоря с Гордън и другите вождове на клановете. Ако не успея да ги разубедя, ще замина за Франция. Крал Луи ме послуша преди, надявам се и сега да го

направи. Ще го накарам да не финансира шотландското нашествие. То е направо неразумно.

— Ти ще накараш Джон Гордън да осъзнае грешката си. Имам ти пълно доверие, майко.

— Благодаря ти, Малкъм, но вече се изморих от този живот. А сега настоявам да ми разкажеш повече за снаха ми.

Можеше да говори с часове, да разкрие душата си и силните си чувства, тъй като никога не бе обичал така никоя жена.

Избра тази информация за Алпин, която най-много щеше да заинтересува лейди Мириам.

— Гордън е сигурен, че Алпин е отдавна изгубената внучка на Комин Маккей. Казва, че много прилича на него.

В очите ѝ се появи интерес и той разбра, че тя гледа зад него.

— Това обяснява защо баронът не я харесваше и защо се отърва толкова бързо от нея. Тогава той мразеше всичко свързано с Шотландия. Ще ти кажа нещо, Малкъм. Най-добре ще е да си пожелаеш късмет и да опаковаш всички чупливи неща — каза тихо тя, — когато Комин Маккей я зърне.

Малкъм се обърна и видя застаналата на прага Алпин. Беше прекрасна. Сплетената ѝ коса беше завита около главата ѝ като корона. Носеше рокля в лавандулов цвят, която превръщаше очите ѝ в блестящи аметисти.

С ликуващо, влюбено сърце той ѝ направи знак да се приближи. Обърна се отново към лейди Мириам.

— Мислиш ли, че прилича на Комин Маккей?

Мащехата му прошепна:

— А ти мислиш ли, че кралят е германец? — После продължи на висок глас: — Наистина вече се изморих да пътувам.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Алпин се приближи до масата и видя кутията с документи в ръцете на лейди Мириам. През нощта, докато Малкъм спеше, тя бе прегледала съдържанието ѝ. Не всичко разбра, но от прочетеното ѝ стана ясно, че е надвиснала голяма опасност. Джон Гордън беше в центъра на тази работа, а родът Кар се стремеше да го възпре. Алпин Маккей не желаше да участва в тази работа. Направи поклон.

— Здравейте, милейди.

Мащехата на Малкъм се изправи и я прегърна.

— Моля те, наричай ме Мириам. Семейство Кар не държат на официалностите. — Седна отново и се усмихна мило. — Винаги сме те смятали за част от семейството.

Сърцето на Алпин трепна. Като дете винаги беше бягала от нещастieto си и беше намирала утеха в Килдалтън при това семейство. Беше молила Бог да ѝ изпрати добри хора. И той го беше направил. Те я чакаха на половин свят разстояние.

Тя се усмихна, отстъпи назад и любезно отвърна:

— Много си мила, Мириам, но ти винаги си била такава, дори и когато най-малко заслужавах.

— И ти като повечето надарени деца беше своенравна, но да оставим миналото. Добре дошла в нашето семейство.

Алпин погледна пробния си съпруг, който ѝ се усмихна дружелюбно. Той беше красив въпреки смачканите дрехи и разрешената коса. Не носеше отличителните знаци на властта си, то те не му бяха нужни; бяха му вродени. Обви ръка около кръста ѝ.

— Е, майко, какво мислиш за булката ми?

— Мисля, че е красива. — Тя намигна на младата жена. — Чудя се защо се е нагърбила с такъв немарлив трол като тебе.

— Не съм трол. Кажи ѝ истината, Алпин. Аз съм щедра душа и ти ме обожаваш.

— Винаги съм обожавала ранени зверове.

— Охо! — Лейди Мириам плесна с ръце. — Тя добре те познава.

— Дора приготвя стаята ти, Мириам, и банята.

— Не трябва да се безпокоиш, момичето ми. Заминавам след час.

Като имаше предвид бележките от кутията, Алпин си помисли, че решението е мъдро, но не можеше да се издаде, че знае за събитията.

— Толкова скоро! — Погледна към Малкъм. Той сви рамене.

— Опитах се да я придумам да остане, но тя никога не ме слуша. Кралски работи, както знаеш. Ето седни на стола ми. Вие си поговорете, докато аз се преоблека.

— Малкъм — каза мащехата му, — може би ще по-яздиш с мене до Суийпърс Хийт?

— Ще бъде удоволствие за мене, майко. — Поклони се и излезе.

Алпин седна. Бе вперила поглед в кутията, съдържаща опасната информация. Мислите ѝ се въртяха около заминаването на съпруга ѝ и как би могла да се възползва от това. Щеше да измисли някакво извинение, за да потегли още този следобед. Щеше да остави бележка на Малкъм, че е поела по пътя си. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че повече никога няма да го види, но както винаги животът ѝ предоставяше малко възможности. Когато въпросът опираше до съдбата на осемдесет човека, сърцето на една жена не беше от значение.

— Можеш да дойдеш с нас, ако желаеш.

На това учтиво предложение му липсваше искреност. Лейди Мириам искаше да говори насаме със сина си.

— Благодаря, но не мога. Трябва да правя свещи и да почиствам казармите.

— Много съжалявам за смъртта на Чарлз.

— Това сложи край на страданията му. Той е там, където мечтаеше да бъде.

Алпин се притесни, че е била прекалено пряма, но лейди Мириам се усмихна.

— Да благодарим на Бога, че имаше тебе. Кажи ми, Алпин, правилно ли постъпи лорд Дънкан, като накара барон Синклеър да те изпрати в Барбадос?

— О, да. Там живях добре.

— А сега щастлива ли си като съпруга на Малкъм?

— Обичам Малкъм и се гордея, че съм негова, макар и временна съпруга.

— Забрави за пробната женитба. Той е готов да извика свещеника и да определи датата.

Буца заседна на гърлото ѝ. Истинска женитба? Но това е невъзможно, освен ако не са разбрали за детето. Трябваше да открие каква бе причината.

— Мислех си, че официалните клетви се изричат, когато жената забременее.

— Ти ще забременееш, скъпа, сигурна съм в това.

Алпин се успокои и се улови, че се изчервява.

— Разбрах, че се справяш много добре с домакинството, Алпин, като се има предвид, че взех със себе си по-голямата част от персонала. Ние с тебе много си приличаме. Ти си умна и трудолюбива.

— Справяме се.

Лейди Мириам стана сериозна.

— Хайде да поговорим за Комин Маккей.

Младата жена се напегна.

— Какво да говорим за него?

— Ти какво мислиш за него?

Лейди Мириам умееше да води разговори и да ги насочва в желаната посока. Алпин също трябваше да покаже способностите си.

— Защо всички са толкова сигурни, че сме роднини?

— Помниш ли името на баща си? — попита Мириам.

— Май си спомням някакво често срещано име. Джеймс или Чарлз. Не беше шотландско.

— И двете са имена на шотландски крале, както Комин и Алпин. В клана Маккей съществува обичай да кръщават първородното си дете на някой шотландски крал.

— Това е просто съвпадение.

— Не съм съгласна, Алпин. Защо иначе един мъж ще дава на дъщеря си името на шотландски крал?

Усети старата болка и се ядоса на тази жена, че я беше предизвикала.

— Не ме е кръстил баща ми. Той се е изгубил в морето, преди да се родя.

— Значи майка ти, англичанка, ти е измислила име на шотландски крал.

Изречено по този начин, май не звучеше много убедително.

— Имаш ли някакви документи, писма или нещо такова, които да са принадлежали на баща ти?

— Те са били погребани заедно с майка ми. Поне така каза барон Синклеър.

— Той ще съжалява, че е сторил това, Алпин. Уверявам те.

Вярваше й, но не се интересуваше от произхода си.

— Правете с Малкъм каквото искате, но не за моя сметка. Нямам нужда от повече роднини.

— Но това ще ти донесе много предимства.

— Какви?

— Като наследница на клана Маккей ти ще получиш зестрата на баба си, която е била прехвърлена на баща ти.

— Как можеш да бъдеш сигурна, че съм наследница?

— Маккей са богати.

— Да си държат парите. Не им ги искам.

— Тогава помисли за другите, Алпин. Хората на Шотландия ще имат голяма полза, ако ти си една от Маккей.

Тя не се интересуваше от шотландската политика.

— Съмнявам се, че това ще е от полза. Не бих познала тези хора, дори и да стоят пред мен.

— О, ще ги познаеш. Добре познавам клана и приликата е прекалено голяма, за да бъде отречена. На север наричат необикновените ти очи „божествени“. Комин е твоят дядо.

Никога ли нямаше да престанат да се занимават с този въпрос? Изчерпала търпението си, Алпин се изправи на крака.

— Е, благодаря ви много, но не ми трябва дядо.

Лейди Мириам я хвана за ръката.

— Той се е опитвал да те открие, Алпин. Чух за това издирване преди години. Не е могъл да знае, че може да те намери на Границата, но казват, че претърсил всяко планинско кътче и целия западен бряг.

Тихият, успокояващ глас и молбата в очите й стигнаха до сърцето на самотното дете Алпин, но жената в нея се противеше. Беше положила клетва пред хората от „Рай“. Трябваше да изпълни обещанието си.

— Това е достойно за уважение и ценя твоята загриженост, но не се интересувам от въпроса.

— Ще се наложи, тъй като съм сигурна, че Джон Гордън е казал на дядо ти къде се намираш.

— Гордън дойде тук преди месец, а не сме чули дори шепот от този Комин Маккей. Надценяваш привързаността му към членовете на семейството.

Тя се усмихна с усмивка, която беше мечта на всяко сираче.

— Ще видим, скъпа, но те съветвам да се подготвиш. Джон Гордън никога не прави нещо, без да има полза от него. Когато сметне, че ще спечели, като каже на Комин за тебе, тогава ще го направи. Просто си мислех, че трябва да те предупредя.

Напразно я предупреждаваше лейди Мириам. Алпин напускаше Шотландия.

По залез слънце Алпин и Елана седяха в една странноприемница близо до пристанището на Уайтли Бей. Заедно с прилива щяха да отплават на един английски кораб, натоварен с уиски и вълна. Този кораб щеше да ги отведе до Саутхамптън, откъдето щяха да отпътуват за Барбадос.

В огнището пращеше огън, който разнасяше топлината си из почти празната стая. Алпин не се чувстваше добре и пиеше подсладено с мед мляко с надеждата да успокои стомаха ѝ. Не можа да издържи в люлеещата се каюта. Повдигаше ѝ се. Затова наеха стая в тази странноприемница до два часа през нощта, когато щяха да отплават.

Алпин беше оставила бележка на Малкъм, в която пишеше, че е заминала за Карворан Манър да изплати надниците на работниците. Пожелаваше му приятни сънища и съобщаваше да я чака следобед на следващия ден.

Тя си отиваше у дома. Но сега донякъде чувстваше това пътуване като задължение, тъй като жертваше любовта си към Малкъм.

Щеше ли той да я подкрепи, ако му беше казала, че иска да освободи робите? Би се посъветвала с него, ако не я беше страх, че ще ѝ се подиграе. Графът на Килдалтън не би се заинтересувал от мъката

на тези хора. Той беше прекалено зает с интригите на шотландската политика.

Любовникът ѝ си имаше цел, тя също. Не можеше обаче да престане да мисли за техния любовен роман. Ако обстоятелствата бяха по-различни, сигурно щяха да заживеят щастливо. Това беше глупаво желание и ако продължаваше да разсъждава по този начин, щеше да се чувства още по-нещастна.

— Ти остави заека си — каза Елана.

— Знам. — Както при предишното си сбогуване с Шотландия тя заминаваше само с дрехите на гърба си. Тогава беше оставила цяла менажерия забравени от Бога същества на грижите на лейди Мириам. Този път оставяше сърцето си.

Единственото успокоение беше мисълта за детето. Тя отнасяше част от Малкъм със себе си. Щеше да даде на това малко създание любовта и грижите, които винаги ѝ бяха липсвали.

— Дали ще ни търси? — В очите на приятелката ѝ се появиха едновременно страх и надежда.

Алпин изпитваше същите противоположни чувства.

— Не. Писах му, че ако го направи, няма да мога да си свърша работата. Поканих Александър и леля му на вечеря, да му правят компания.

— Много си умна, Алпин Маккей. Нека се надяваме боговете да са с нас, докато този кораб отплава.

Ако тръгнеше да я търси, щеше да бъде бесен и да влязат в спор. Алпин предпочиташе да запази добри спомени за тяхната любов.

— Мислиш ли, че Саладин ще дойде за тебе?

— Мюсюлманинът е вързан за принципите си.

— Съжаляваш ли, че дойдохме в тази страна.

— Никога. Той казва, че Пророкът е наредил така. Вярвам, че боговете на Ашанти уважават този Аллах, щом ме изпратиха на неговия слуга. — Въздъхна и поклати глава. — Мюсюлманинът е прекалено твърдоглав, за да разбере какво е добро за него.

Вратата се отвори. Алпин подскочи и се обърна, но в странноприемницата влязоха мъж и жена. Новодошлите учудено загледаха Елана. Уплашена, Алпин взе дисагите от седлото, които ѝ служеха за пътна чанта. Документите за плантацията бяха защити в пелерината ѝ. Тя праметна дрехата през ръка.

— Мисля, че е по-добре да се качим в стаята си, докато настане време да отплаваме.

Елана взе нещата си и се отправиха към стаята. Легнаха на тясното легло и се опитаха да поспят.

Изсвирването на рог събуди Алпин. Това беше сигнал за началото на прилива. Те напуснаха странноприемницата сред болезнена тишина.

Корабът „Лидия Джейн“ беше осветен от фенери и по палубата непрекъснато се движеха заети моряци.

Стъпките на Алпин глухо отекнаха по пасарела, звук, който напълно отговаряше на празнината в сърцето ѝ. Един моряк ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стъпи на палубата. Усети, че останалите мъже наблюдават нея и придружителката ѝ и тихо си говорят. Както всички останали и те бяха заинтригувани от Елана.

Каютата, която бяха наели, беше третата отляво. Вратата беше отворена. Отвътре се изливаше светлина в коридора. Алпин прекрачи прага и застина. Там се намираше Малкъм Кар, изтегнат върху тясната койка, подложил под главата си ръце и кръстосал крака.

Сърцето ѝ подскочи. Елана се блъсна в нея и измърмори нещо.

Малкъм изгледа сърдито Елана и ѝ посочи с глава коридора.

— Какво търсиш тук, Малкъм? — попита Алпин. Той не си направи труда дори да мигне.

— Как ме намери?

Тишината беше единственият отговор. Ядът изглеждаше най-добрата ѝ защита в тази ситуация.

— Защо си дошъл? Ти ме искаше само заради дядо ми. Взе ми плантацията, защото знаеше, че няма къде да отида, и ме примамил тук, за да се възползвам от роднинските ми връзки. Много отдавна си знаел кои са роднините ми, затова ме накара да ти стана пробна съпруга.

— Наистина ли вярваш на тези глупости?

Досега не се беше замисляла. Беше заета единствено с бременността си и с тревогата си за хората в „Рай“. Но сега ѝ се струваше, че изводите ѝ бяха смислени. Почувства се използвана, манипулирана от него и всичко това, в името на любовта.

Лъжец!

— Да, вярвам. Взе ми, плантацията и ме доведе тук, като се преструваше на влюбен.

— Че защо ще ти я взимам? Само за да ти я върна обратно ли?

— И за мене е, мистерия как действа гадното ти съзнание.

— Уверявам те, Алпин Маккей — заплашително произнесе той, — тепърва ще научиш истинското значение на думата „гадно“.

— Какво, ще ме набиеш ли?

— Законът дава това право на съпруга ти, както и много други.

— Какви например? Ще ме хвърлиш в тъмница, може би? Или ще ме влачиш за косите?

— Прочела си закона. — Скочи на крака. — Колко труд си положила!

— Не ме е страх от тебе, без значение колко закона стоят на твоя страна. Не можеше да ме държиш тук.

— Нямам намерение да те държа тук. Слизай от кораба. Конят ти те чака на пристана. Връщаш се в Килдалтън и ще изпълниш своята част от сделката.

— Нищо подобно няма да направя.

Той изглеждаше толкова огорчен. Какво беше станало със засмения, шегуващ се Малкъм? Онзи Малкъм, който ѝ бе признал любовта си, го нямаше. За нещастие тя знаеше отговора. Беше се докопал до връзка със северен клан и нямаше да я изпусне.

— Или тръгвай сама, или ще те занеса дотам. Тъкмо ще има за какво да си говорят моряците.

— Защо правиш това? Та в действителност ти не ме искаш.

— С радост бих ти показал колко много те искам, но трябва да прибирам реколтата, а капитан Макмарсъл трябва да хване прилива. Тръгвай, Алпин!

Както винаги тя нямаше друг избор, освен да се подчини на един мъж. Твърде ядосана, за да говори, мина покрай Елана и слезе от кораба, следвана от Малкъм. Видя Саладин да чака на пристанището с четири коня. До него лежеше огромната хрътка. Значи кучето бе довело Малкъм дотук.

Посрещнаха изгрева в Килдалтън. Малкъм я свали от коня. Тя се опита, но не успя да скрие една прозявка.

— Лягай си, Алпин. Трябва да си починеш.

Сигурно и той като нея беше изтощен.

— Ти какво ще правиш?

— Ще се лиша от един работник, за да го оставя да пази конете. Ако пак потеглиш, ще се наложи да вървиш пеша. — Вдигна поглед към надвисналите облаци. — После ще се върна на полето и ще се моля бурята да се размине.

Прекалено изморена, за да спори, тя влезе в замъка, като си повтаряше на всяка крачка следващия път да вземе кораб от поотдалечено пристанище. Ако се наложеше, щеше да язди през целия път до Саутхамптън.

Откри й се възможност още на следващата сутрин, когато мъжете се върнаха изтощени от полето.

Застанала заедно с Елана на палубата на търговски кораб, готов да отплава от пристанището Тайнмаут, Алпин чу тропота на конски копита. Пред погледа й се показаха двама мъже от клана, които носеха фенери. Пред тях тичаше хрътката. Зад тях яздеше Малкъм Кар. Саладин и Александър завършваха процесията, като всеки от тях водеше по един кон без ездач.

Алпин потръпна. Този път той дори не слезе от коня. Седеше на седлото като крал, чиито думи бяха закон. Тя усещаше яростта му.

Капитанът на кораба забърза към тях. Малкъм заговори, без да сваля очи от нея.

Капитанът се върна.

— Момиче, най-добре ще е да се върнеш при съпруга си.

— Но, сър, аз си платих за пътуването.

Той й върна парите.

— Върви! За теб и за африканката няма място нито на моя кораб, нито на другите, които тръгват от това пристанище.

— Но той ще ме бие.

Капитанът се засмя.

— Лордът на клана Кар се разправя по друг начин с жените.

През целия път до вкъщи тя се взираше в гърба на Малкъм. Двете с Елана бяха избягали през задната врата на крепостта и бяха стигнали пеша до селото Уебърс Глен. Там бяха наели коне. Кучето

отново ги беше открило. При следващото бягство щеше да има предвид грешката си.

По-късно през същия този ден един куриер донесе писмо от лейди Мириам, адресирано до Малкъм. Алпин даде на човека петаче, после се заключи в кабинета. Внимателно свали печата и прочете съобщението.

Пожелай си късмет и опакой всичко чупливо.
Скоро се връщам.

Алпин не разбра нищо друго, освен последните думи. Лейди Мириам се връщаше. Тя трябваше да потегля.

На вратата се почука. Прибра писмото при останалата кореспонденция на Малкъм и отиде да отвори. На прага стоеше Елана.

Веднага щом се озова в стаята, тя каза:

— Аз съм причината той да ни намира всеки път.

Елана беше част от проблема. Негър в Шотландия изглеждаше като китаец в Барбадос. Трябваше да се дегизират. И трябваше да отстрани кучето.

— Пак го е направила, милорд.

Сърцето на Малкъм се сви от болка. Той дръпна юздите и скочи от каруцата със сено. Всички се умълчаха и впериха погледи в него.

Той се обърна към Александър.

— Заключихте ли задната врата на крепостта?

— Да, сър. Поставих и допълнителна стража при конете.

— Как, по дяволите, е избягала тогава?

— Преоблякла се е като момче и е излъгала стражата, че трябва да поразходи сивия кон. Човекът не се е усъмнил, понеже е била сама и при това дегизирана.

— Без Елана ли е заминала?

— Не, сър. Африканката е тръгнала половин час след това. Излязла е през западната порта, като е казала, че отива да събира храна за мюсюлманина.

— Изпрати Ранди да доведе Саладин! Къде е кучето?

— Завела го е при кучката на Уайли. Не можем да го използваме в момента. Обонянieto му е увредено засега. Ще я върнем, милорд.

Въпреки изтощението и отчаянието си Малкъм започна да се смее на изобретателността ѝ. Алпин нямаше равна на себе си. Не разбираше защо бяга. Предполагаше, че го прави от гордост. Искаше да ѝ каже за опасността, на която бе изложена Шотландия, да сподели с нея страховете си, че може да избухне война. Но не можеше да се довери на жена, която не се интересува нито от Шотландия, нито от прибирането на реколтата. Не можеше да се откъсне от полето, за да се превърне в пазач на жената, която беше грабнала сърцето му и се опитваше да избяга с него. Имаше задължения към хората си.

Отгоре на всичко и Комин Маккей беше на път да намери изгубената си внучка. Съобщението на лейди Мириам беше съвсем ясно. Потрепери при мисълта какво щеше да направи планинският вожд, ако пристигнеше в Килдалтън, нетърпелив да намери пилето си, и разбере, че Малкъм го е прогонил.

Трябваше да я запази за себе си, но не заради съюза.

Не можеше да отрече любовта си. Веднага след като якобитите се успокояха, щеше да ѝ посвети душата си.

Но първо трябваше да си я върне и беше сигурен в това, понеже беше с няколко стъпки пред умната си жена. По негово нареждане ковачът подковаваше конете със специални подкови, върху които имаше отличителен знак. Ако са потеглили с конете, щеше лесно да открие следите им.

Точно това и направи. Следите от копитата го отведоха до доковете на Саут Шийлдс.

— Имате ли чернокожа пътничка на борда? — питаше той капитан след капитан.

— Не, милорд — беше отговорът.

Докато преглеждаше списъка с пасажерите на един от корабите, му хрумна идея.

— Тази вдовица тук, с воал ли е?

— Да, сър. Както си му е редът. Много скърби бедната. Каза ми само две думи, и то много странни.

— Така ли? И какви?

— Попитах я дали би искала да ѝ сервират храната в каютата. Тя каза „Бас държа“. Струва ми се, че е от Уелс. Те говорят на много

странен език.

Малкъм беше благодарен за непредпазливостта на Елана. Прибра съпругата си и я остави на стъпалата на Килдалтън.

— Вратите са заключени, Алпин. Навсякъде има стражи. Не можеш да избягаш.

Тя се усмихна едва-едва.

— Почакай и ще видиш.

Следващото ѝ бягство беше още по-хитро замислено. Второто му пътуване до Тайнмаут беше направо забавно. Той дори забрави факта, че жена му беше избягала.

— Кажете ми нещо за прокажения и сестрата от Ордена на милосърдието — попита той помощник-капитана на готовия за отплаване кораб.

— Дойдоха с каруца, милорд. Не съм чул нито дума от този нещастник, нито пък от монахинята.

Монахиня в Шотландия! Невероятно.

— Тя с расо ли беше?

— Сега като го споменавате, ми се струва странно. Повече ми приличаше на попско расо. Въпреки това тя е нещо страхотно. Никога не сте виждали милосърдна сестра с такива очи.

След десет минути, когато я извеждаше от кораба, Малкъм си мислеше, че прекрасните ѝ очи хвърлят ками.

— Не можеш да избягаш, Алпин. Откажи се.

След два дни я прибра отново от Уайтли Бей, но този път не му беше до шеги.

— Сложила си Елана в ковчег!

— По-добре да видя тебе в него — изсъска тя.

— Говорехме за Елана.

— Идеята беше нейна. Увери ме, че ще се чувства добре. Щях да я пусна веднага след като отплаваме.

Търпението му беше изчерпано. Грабна я и тръгна към жребеца си.

— Пусни ме, проклета, крастава жаба такава!

Без да ѝ обръща внимание, той я метна на коня, качи, се зад нея и пришпори животното. Саладин и другите останаха на пристанището.

Разяреният мавър вдеше с ятагана си пироните от ковчега, в който се намираше жената, която обичаше.

Алпин изкрещя:

— Ако не ме свалиш от този кон, ще съжаляваш.

Той вече съжаляваше. Съжаляваше, че се беше влюбил в нея, и се ненавиждаше, че сърцето не му даваше да я остави да си отиде.

— Малкъм, за Бога, спри! Бременна съм!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съзнанието на Малкъм се превърна в тъмна пещера, чийто изход бе препречен от една единствена дума: „бременна“. Той пусна юздите и поклати глава. Алпин, бременна! Конят спря. Жена му беше забременяла.

Надеждата разцъфна в душата му. Щеше да стане баща. Мащехата му — се оказа права: той можеше да има деца. Алелуя! Алпин щеше да му роди дете.

Слезе от коня и я свали на земята.

— Гадно псе! — Постави ръце на корема си. — Ако загубя това бебе, нека грехът се стовари върху теб! О, Господи, защо не ме остави да си отида!

— Къде да отидеш?

— В Барбадос. Аз принадлежа на онази земя.

Действителността най-после се разкри пред очите му.

Той разбра причината за бягството й.

— Кой е щастливият баща?

Смаяната Алпин го гледаше как крачи насам-натам. Беше я метнал на коня като чувал с картофи. Страхът да не загуби бебето я накара да му каже за бременността си.

— Какво каза?

— Попитах те за името на човека, когото трябва да поздравя.

Изглеждаше толкова спокоен, че имаше желание да го удари.

— Какво значат тези думи? Бащата си ти.

— О, съмнявам се.

Тръгна към него като в невяст.

— Да не мислиш, че зачатие е непорочно?

Той сведе поглед към нея, но й се струваше, че не я вижда.

— Очевидно не. Кой е той, Алпин? Може би Раби или някой друг от нощната стража? Май си се въргала в чаршафите, вместо да ги сваляш от леглата.

Краката ѝ се подкосиха. Тя се отпусна на земята и се загледа в коленете му. Беше я наранил преди с лъжливата си любов, но тази жестокост беше ненадмината.

— Знам, че си ядосан, защото те напуснах, но не можеш само заради наранената си гордост да ме наричаш прелюбодейка.

— Мога и ще го направя.

Останалите се присъединиха към тях. Елана също не изглеждаше блестящо.

Малкъм скочи на седлото, дръпна юздите и накара коня да се изправи на задните си крака.

Алпин се втурна към него.

— Малкъм, почакай!

— Качи я на коня, Александър — изкрещя той през рамо, — и се прибирайте вкъщи.

След себе си остави само прахоляк. Съкрушена от жестокото му обвинение, Алпин реши да се върне обратно на кораба. Извика на Саладин, но мавърът не снемаше очи от Елана.

— Как се чувстваш? — попита я той.

— Много, много лошо. По-добре да яздя с тебе.

Той я изгледа продължително.

— По-добре да те напердаша.

Тя прокара ръка по рамото си с едно прелъстително движение.

— Ще нараниш ли тази кожа, мюсюлманино? Ти я харесваш. Каза, че вкусът ѝ е като на амброзия.

Пламтящият му поглед проследи движението на ръката ѝ, после вдигна глава и се загледа в един облак. Най-накрая каза:

— Доведи ги вкъщи, Александър.

После и той пришпори коня си по добре утъпкания път.

Алпин гледаше с копнеж към пристанището.

— Не мисли за това, момиче — каза Александър. — Капитанът няма да ви вземе.

През целия път до Килдалтън Алпин кълнеше, плачеше и наричаше Малкъм с най-обидните имена. Измисли и нов начин за бягство. Щеше да изпрати Елана да запази места на някой кораб в Тайнмаут, а тя щеше да пресече река Тайн, да стигне до Саут Щийлдс

и там също да осигури пътуването. Докато съпругът ѝ я чакаше в единия град, тя щеше да отплава от другия. Щеше да надхитри това нещастно подобие на съпруг.

Той я чакаше в спалнята. Стоеше пред етажерките с книги. Хвърли ѝ бегъл поглед, но отвращението в очите му едва не я разплака отново.

Тя мълчаливо свали пелерината си, после си изми лицето. Стаята вече не ѝ приличаше на мястото, където бяха споделяли любовта си. Сега Малкъм я мразеше. Тя беше собственик на плантацията и трябваше да се върне в Барбадос.

— Можеш да ми кажеш името на любовника си.

— Ти можеш да вървиш по дяволите.

— Стига, Алпин. Рано или късно ще разбере кой е.

— Много добре. — Погледна го право в очите, после добави: — Наричам го треперещо псе.

Той се усмихна тъжно.

— Като имам предвид последните ти маскировки, очаквам повече оригиналност от теб. Не си мисли, че ще му причиня нещо лошо. Напротив.

— Защо трябва да вярвам на това, което казваш?

В очите му проблесна ярост. Захвърли книгата, която беше свалил от лавицата.

— Защото той може да има деца, а аз не, и то благодарение на тебе!

Алпин го гледаше втрещена.

— Това е най-смешното нещо, което някога съм чувала. Не можеш да отричаш факта, че си баща на едно дете само защото майка му те мрази.

— Мрази ме колкото си искаш, Алпин, наричай ме както ти хрумне, но ми кажи името му.

Тя изкрещя:

— Това си ти, проклет глупако, въпреки че не го заслужаваш.

Яростта му се стопи като масло на слънцето.

— Дяволите да го вземат. — Отпусна се в един стол. — Аз не съм бащата на детето ти, Алпин. Ти разруши семето ми. Не очаквай да дам името Кар на копелето в утробата ти.

По-объркана от когато и да било Алпин се втренчи в лицето му, търсейки знак, че е полудял.

— Разрушила съм семето ти? За какво, дявол те взел, ми говориш?

Той ѝ разказа всичко. Каза ѝ за опитите си с другите жени. Разказа ѝ за отмъщението, което беше кроил толкова години.

Тя не можеше да повярва. Това бяха лъжи за отмъщение. Значи човекът, в който се беше влюбила, я беше излъгал така жестоко. Сълзите свободно се стичаха от бузите ѝ.

— Ти си глупак, Малкъм! Как и кога откри, че не можеш да имаш деца. Сигурно като си се хващал на бас, че няма да ги забремениш, и те, за да ти угодят са взимали предпазни мерки. И кога си обичал някоя жена? Кога си се задържал дълго при някоя. — Разярена, тя отиде до гардероба, измъкна от там бутилката с контрацептивна течност и я хвърли в краката му. Стъклото се счупи и из въздуха се понесе ароматът на розова вода. — Не мога да знам със сигурност защо останалите жени в живота ти не са забременели, но знам причината, поради която Розина не е заченала. Не съм имала друг мъж освен тебе. Дори не бях целувана преди. Жалко, Малкъм. Отдадох ти девствеността си и повярвах на любовта ти.

Повече нямаше какво да казва. С разбито сърце, но горда Алпин взе пелерината си и излезе от стаята.

Малкъм разбра, че излиза, но не можеше да откъсне очи от контрацептивното средство. Невъзможно, казваше гордостта му. Обмисли го, говореше умът му.

Алпин беше права. Беше си имал работа само с жени, които се стараеха да му угодят, за да получат нещо. Не бе обичал никоя. Не се бе задържал при нито една от тях.

Също като бутилката така се счупи и цял един живот, прекаран в осъждане на виновния. Представи си любимата си разплакана, с болка в прекрасните очи.

Най-после прие истината. Повярва ѝ.

Той скочи на крака и ядно ритна гъбата на Розина. Господи, колко много нарани Алпин! Беше глупак, но това повече никога нямаше да се повтори. Щеше да отиде при нея, щеше да я накара да го изслуша. Все още го обичаше, сигурен беше в това.

Мили боже, тя щеше да роди тяхното дете! Радостта стегна гърдите му и изпълни очите му със сълзи. Тя щеше да го дари с рожба, хубаво момиченце, което да подхвърля във въздуха и да глези, или момченце, от което щеше да направи чудесен мъж. Независимо от пола на детето то щеше да бъде плод на любовта между него и Алпин.

Тази любов щеше отново да разцъфне.

Трябваше да я накара да му прости. Дори и да му отнемеше останалата част от живота, щеше отново да спечели обичта ѝ. Започваше веднага.

Със сърце, изпълнено с надежда и любов, той изхвъркна от стаята и затича надолу по стълбите. Чу гласове в малката зала и се упъти натам. На прага спря смаян. Жена му водеше приятен разговор с близнака на Саладин и дори се смееше.

Саладин приличаше на баща си, мавъра, докато сър Салвадор Кортес беше наследил от испанската им майка права, черна коса и маслинена кожа. Различаваха се дори по облеклото. Салвадор предпочиташе съвременни одежди; облечен беше с модерен жакет и бричове от зелено кадифе, колосана бяла риза и ботуши до коляното.

Най-големият контраст между братята обаче беше различното им отношение към прекрасния пол. Докато Саладин бе дал клетва да не спи с жени, докато не се ожени, Салвадор беше добре известен сластолюбец.

Според Малкъм точно в момента той упражняваше изкуството си да съблазнява. Защо иначе ще държи и двете ръце на Алпин и ще я кара да се изчервява?

Обзет от ревност, влезе в стаята.

— Прекъснах ли нещо?

Алпин пое въздух и скочи като опарена. Винаги любезният сър Салвадор бавно се обърна към него.

— Само щастливо подновяване на старото познанство, приятелю. — Поклони се на Малкъм.

— Извинете ме. — С наведена глава Алпин избра най-дългия път до вратата.

Малкъм ѝ препречи пътя. После попита Салвадор:

— Семейството с тебе ли е?

— Не. — Усмивката изчезна от устата му. — Донесох съобщение на лейди Мириам, но Алпин ми каза, че тя не е тук.

Надеждата му бързо да се сдобри с Алпин се провали. Щом Салвадор търсеше мащехата му, значи нещо се беше случило.

— Изчакай ме в кабинета, Салвадор.

Той кимна официално и излезе от стаята. Малкъм затвори вратата. Алпин му обърна гръб.

— Нямам какво да ти кажа.

Задачата му беше много трудна. Трябваше да я накара да му прости. Той тихо изрече:

— Знам, но аз имам да ти казвам много неща.

Тя се стегна, като че подготвяше защитата си.

Малкъм искаше да я прегърне, но знаеше, че е твърде рано. Загледа се в кичурчетата коса, които се навиваха на тила ѝ, и си помисли колко изящна е тя. Беше я подценил заради ниския ѝ ръст. Макар и дребничка, съпругата му притежаваше силата и смелостта на гладиатор.

Решен да я спечели наново, Малкъм заговори чистосърдечно.

— Съжалявам, че ти причиних болка с това, което казах.

— Сигурна съм, че съжаляваш. Не е ли по-добре да видиш какво иска Салвадор?

Трябваше да проникне през стената от безразличие, която беше издигнала.

— Предпочитам да чуя какво искаш ти.

Ръката ѝ докосна облегалката на семейния трон.

— Искам да се върна в Барбадос.

Замъкът Килдалтън беше нейният дом; щеше да го направи такъв.

— И ще отнесеш детето ми?

Тя се обърна към него с блеснали от яд очи.

— Детето е мое. По-добре да го отгледам в някоя канавка, отколкото да допусна да го използваш като пионка в политиката или да разбиеш живота му.

Тя беше толкова горда, а Малкъм никога преди не я беше обичал толкова. Трябваше да стисне юмруци, за да не се пресегне и да я прегърне.

— Както разбих твоя живот ли?

Трябваше да му даде време да си върне любовта ѝ.

— Ще се грижим заедно за детето ни, Алпин, и ще го направим тук.

— Ще ме принудиш да остана, въпреки че те мразя?

— Ти ме обичаше. Ако ми дадеш възможност, сигурен съм, че женитбата ни ще бъде прекрасна.

— Не желая никакъв дял от шотландската ти династия. А сега ме пусни да мина. Имам работа.

За нещастие и той имаше работа. Отговорностите го зовяха.

— Каква работа имаш?

— Войниците сигурно са гладни и предполагам, че Салвадор ще иска чаршафи на леглото си.

Малкъм се почувства леко обнадежден. Сигурно не беше безразлична към него. Защо иначе ще се захваща със задълженията си.

Преди да отиде при Салвадор, той потърси Александър.

— Вземи всички мъже, които можеш да отделиш от жътвата, и ги постави на стража. На всички изходи да има хора. Карай ги да проверяват всеки товар, който излиза оттук.

— Да, милорд, но какво извинение да дам за претърсването?

— Кажим им, че е избягал любимият заек на Алпин.

— Момичето няма да избяга пак, милорд.

Алпин гледаше Малкъм и Александър от прозореца на дневната на горния етаж. Отвори го, но не можа да чуе нито дума. После видя Александър да издава заповеди и да събира хора. След известно време смаяно наблюдаваше как войниците се заеха да претърсват всяка каруца или товар, който излизаше от замъка. Забеляза стражи на всеки изход.

След като бягството беше невъзможно, можеше поне да събере информация. Влезе в тунела през гардероба на спалнята и се отправи по коридора към кабинета на Малкъм. Понеже идваше от друга посока, звънчето нямаше да го предупреди.

Долепи ухо до вратата и чу Салвадор да казва:

— Какво мислиш?

Прошумоля хартия.

— Мисля, че баща ми е овладял красноречието покрай жена си.

— Къде е лейди Мириам? — попита Салвадор.

— Опитва се да накара Джон Гордън да не замине за чужбина.
— Значи пътуването ѝ е било напразно.
— Какво имаш предвид?
— Чети по-нататък, приятелю. Всичко е написано в писмото на баща ти.

След известно време Малкъм възкликна:

— Господи! Всъщност той иска да дойде в Шотландия?

Джон Гордън живееше в Шотландия, значи не говореха за него. Кой беше този „той“?

— Точно така. Ето защо лейди Мириам трябва да се върне там с мене. Лорд Дънкан смята, че тя ще успее да го разубеди.

Алпин нямаше представа за кого говорят, но очевидно този човек създаваше доста неприятности.

— А сега, след като донесох радостното съобщение...

Малкъм се засмя горчиво.

— Ще ми кажеш ли — продължи Салвадор, — защо твоята Немезида Алпин Маккей е отново в Шотландия.

— Моята Немезида ли? Да не би да си забравил, че ти счупи ребрата.

— Не съм, но си го заслужих. Казах на барона за ранената лисица, която беше намерила. Той я накара да го гледа как я убива и одира кожата ѝ.

Алпин си спомни случката. Беше повръщала дни след това, но поне успя да спаси малките лисичета.

— Това копеле! — изсъска Малкъм.

— Сега той се е променил — отбеляза гостът.

— Да, но някога се държеше ужасно с Алпин.

— Та какво прави тя тук с тебе?

— Сключили сме пробен брак и е бременна с първото ни дете.

— Какво?

Тя не можеше да слуша повече. Отправи се към кухнята, където намери Дора да бие масло.

След като нареди на прислужницата да сложи в гърнето още едно пиле и да приготви стаята на Салвадор, попита:

— Къде е Елана?

— Отиде до Суийнърс Хийт да занесе обяда на Саладин.

Горкият Саладин! И неговите любовни мъки бяха така ужасни, като нейните.

Изсвири рог, предупреждавайки за пристигането на посетител. Сигурно лейди Мириам се връщаше.

Алпин имаше нужда от усамотение, затова се запъти към помещението за соколи. Нахрани и напои птиците, после седна на едно трикрако столче и се замисли върху последния им разговор с Малкъм. Той се надяваше на щастлив брак, но това беше неосъществима мечта. Тя вече се беше обрела на „Рай“ и на нещастниците, които я чакаха там.

Проклет да е Малкъм Кар, че я държеше тук. Проклета да е и тя, че не искаше да го напусне.

Отвън се чу шум и птиците се размърдаха неспокойно. Алпин неохотно излезе от помещението. Като засенчи с ръка очите си, тя погледна към жилищната постройка. Пред входа се бяха събрали войници. Мъжете по укрепленията бяха вперили погледи към северния път. Усещаше се напрежение.

Едва ли пристигането на лейди Мириам можеше да предизвика такава суматоха? Кой тогава идваше? Алпин си помисли за вечерята и се почуди дали храната щеше да стигне. Но в крайна сметка замъкът не беше неин. Да му мисли господарят му.

Тъкмо стигна до стъпалата, когато вратата се отвори. Навън излязоха първо Раби, после намръщеният Малкъм. Той си беше сложил баретата и бе препасал меч.

Като я видя, забърза по стъпалата.

— Тъкмо тръгвах да те търся. Нещо не беше наред. Тя го огледа.

— Защо си въоръжен? Той се обърна към Раби.

— Иди до Суийнърс Хийт и доведи Саладин!

Щом войникът тръгна, взе ръката ѝ.

— Нося този меч, защото може да ми потрябва. Ела с мене! Имаме гост.

— Ти имаш гост, а не аз. Аз само работя за тебе.

— Алпин — изръмжа той, а ръката му стисна нейната, — този посетител твърде много засяга тебе.

Тя чу зад гърба си тропота на приближаващи коне.

— Нищо и никой в Шотландия не ме засяга.

— Нито дори Комин Маккей ли?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Подредени по четирима в редица планинците се изсипаха през портите на Килдалтън. Ярките лъчи на обедното слънце се отразяваха от мечовете и бойните щитове. Начело на морето от войници, облечени с фустанели в меки черни и зелени тонове, яздеше главатарят. Само на неговата барета бяха забодени три орлови пера, но украсата беше ненужна, тъй като от Комин Маккей се излъчваше власт и сила.

Алпин трепереше. Ето че се появи още един мъж, който предявяваше претенции към нея и съдбата ѝ. Първо чичо ѝ я беше измъкнал от лапите на бедността, само за да я заклеми като непоносимо дете. После безхарактерният Чарлз, съсипан от мъка и алкохол, я беше изоставил на милостта на още по-опасен противник.

Изпита дълбока мъка, тъй като престъплението на любовника ѝ беше най-голямо; той беше определял живота ѝ и в този процес беше откраднал сърцето ѝ.

Почувства се разкъсана на части, ужасена и самотна.

Малкъм обгърна с ръка раменете ѝ и я притегли към себе си.

— В коя стая ще го настаним?

Въпросът я изненада. Тя стоеше на друг един кръстопът в живота си, а той искаше да обсъжда проблеми, свързани с настаняването. Вбесена от поведението му, вдигна глава и очите им се срещнаха.

— Ако питаш мене, можеш да го настаниш в конюшните.

Загриженост смекчи чертите му. Той нежно я стисна.

— Той е просто един мъж, който търси внучката си. Аз съм човекът, който я намери.

Опитваше се да я върне към ежедневието. Тя намери успокоение в отговора му и го обикна малко повече за това.

— Ще му дам апартамента до този на Саладин.

Той ѝ намигна.

— Чудесен избор. Сега да видим какво ни чака.

Мечът му издрънча и тя попита:

— Страхуваш ли се от него?

Той се загледа към портите.

— Не, тъй като очаквам ти да се справиш с него, Алпин. Армията му ме притеснява.

Тя огледа посетителите и прецени, че най-малко петдесет войници са преминали през портите. Погледът ѝ беше привлечен от главатаря и тя се улови, че гледа в едни много познати очи.

Комин Маккей слезе от коня и закрачи към тях с бърза и лека стъпка, като дрънчеше с шпори и размахваше ръце. Сърцето на Алпин заблъска в гърдите ѝ, понеже той я изучаваше също толкова напрегнато, колкото и тя него.

В сравнение с Малкъм не беше висок мъж, но беше пъргав и с елегантна фигура и се държеше с достойнство. Той носеше фустанелата си също като Малкъм с праметнат през рамото пояс и закопчана със сребърна брошка, на която беше изобразена ръка с вдигната нагоре кама. Главатарската му кесия беше изработена от ценна кожа на язовец със сложни шевици и златни пискюли.

Като свали баретата си, той откри гъста, къдрава, побеляла коса, но веждите и дългата му брада все още пазеха тъмночервени кичури. Според Високопланинския обичай над слепоочията му висяха две тънки плитчици.

Нейният дядо.

Той спря на известно разстояние от тях. Очите му, същите като нейните, се присвиха, после се насълзиха.

— Знаеш ли кой съм аз, момиче?

Опасенията ѝ се разлетяха като страхливци, побягнаха от бойното поле. Устните ѝ затрепериха.

— Да.

Той разтвори широко ръце и се засмя.

— Тогава отстъпи от този дълъг нископланинец и прегърни дядо си.

Обичта му беше искрена и силно я привличаше. Когато Малкъм леко я побутна, тя тръгна с желание.

Комин Маккей я привлече към себе си и силно я прегърна. Той ухаеше на гора по здрач и ако приветствието имаше мирис, тя си помисли, че и него е открила.

— Момичето ми — каза той, — колко дълго те търсих.

В този миг се сбъднаха толкова детски мечти. Никаква ужасна черта в характера ѝ не бе накарала рода Маккей да отхвърли едно малко момиченце. Съдбата я беше изпратила при барон Синклеър и той я беше отделил от семейството на баща ѝ, като я беше изпратил в Барбадос.

— Защо не влезем вътре и там да възстановим съюза? — обади се Малкъм.

Комин отдалечи Алпин от себе си, гледа я известно време, после я прегърна през раменете. Тя погледна към Малкъм. Той клатеше глава и гледаше ту нея, ту мъжа, който я беше прегърнал.

— Господи! Вие сте двама истински Маккей. Във вените ѝ тече твоята кръв, Комин. Никой не може да го отрече.

— Сигурен съм, както съм сигурен, че кралят е хановерец — отвърна той с неприязън. — Очаквам кръвта на това копеле да заври, като разбере, че си взел за жена едно от моите момичета.

Отново шотландската политика се намесваше в живота ѝ. Чрез женитбата си с нея Малкъм щеше да ядоса краля и да се съюзи с този високопланински вожд. Нейният дядо.

Той отстъпи от нея.

— Виждам, че не сте успели да приберете реколтата — каза дядо ѝ на Малкъм.

— Не. Няколко, пъти бях прекъсван от внучката ти. — Хвърли на Алпин многозначителен поглед.

— Да, тя ми е внучка. Същата е като майка ми. — Комин потупа младия мъж по гърба. — Извикай помощника си. Войниците ми могат да работят също толкова добре, колкото и да се бият.

— Благодаря, сър. Не ни е излишна допълнителна работна ръка. — Извика Александър.

Щом войникът се приближи, Малкъм и Комин оставиха Алпин и се присъединиха към новодошлите на двора. Дядо ѝ даде знак на един от войниците си, вероятно помощникът му. Запознанствата бяха направени. После Малкъм и Александър заговориха, а другите ги наобиколиха.

Забравена за момент, тя наблюдаваше мъжката им дружба и си мислеше, че Барбадос никога не ѝ се е струвал толкова далече. Испита носталгия по дома си, по приятелите си и обикновения, спокоен живот. Бяха я натикали в прегръдките на дядото, който заговори за

собствената си майка. Беше се влюбила в мъж, който я използваше като трамплин към властта.

Сега имаше за задача да подслони и нахрани не само войниците на Килдалтън, но и хората на Комин Маккей.

Тя закрачи към кухнята. Дора чистеше череши.

— Върви при месаря. Кажи му, че ни трябва месо, с което да нахраним сто войника.

Прислужницата се стъписа.

— А зеленчуци?

— Вземи всичко, което намериш на пазара. Повикай майка си и мис Линдзи да ти помогнат да сготвиш. Кажи на Емили и сестрите ѝ да се заемат с приготвянето на стаите.

— Да, милейди. А сутринта с какво ще ги храним?

Алпин не се интересувахе от това. Ако беше находчива, щеше да използва пристигането на Маккей за бягство. Веднага след като Малкъм заспеше, двете с Елана щяха да потеглят. Затова остави Дора без отговор. Взе една кана с бира и няколко халби и се отправи към малката зала. Салвадор стоеше до прозореца и наблюдаваше какво става на двора.

Алпин тъкмо наливаше бирата, когато Комин нахълта и съобщи, че са забелязали каретата на лейди Мириам по пътя, който водеше към Абърдийн. Младата жена се запита дали пристигането ѝ беше на добро.

„Благословена да е лейди Мириам“ — помисли си Малкъм, докато ѝ помагаше да слезе от каретата.

— Нека се поразходим. — Повече я към градината. Огледа войниците на двора.

— В полето забелязах, че някои от работниците носят цветовете на Маккей. Значи Комин е пристигнал.

— Да, вътре е, но може да почака. — Той ѝ разказа за писмото от баща му. — И така, принц Чарлз иска да дойде тук.

— Това е много лошо.

— Точно така. Затова баща ми настоява да заминеш и да се опиташ да му въздействаш.

— Ще го направя след ден-два. Какво друго се е случило?

Проблемите с кралското семейство се изпариха от главата му.

— Алпин е бременна.

— О, Малкъм. — Очите ѝ заблестяха от радост. — Толкова съм щастлива за вас.

Той ѝ разказа за обидата, която беше нанесъл на Алпин. Сподели страха си, че може да е загубил любовта ѝ. Описа подробно опитите ѝ за бягство.

Лейди Мириам не отместваше поглед от ръцете си.

— Сигурен ли си, че тя иска да те напусне само защото си мисли, че си я използвал за политически цели?

— Не знам, но завръщането ѝ в Барбадос се е превърнало в идея-фикс.

— Не съм изненадана. Тя ми разказа за робите. Нежната ѝ душа не може да понесе подобна трагедия. Явно целта ѝ е да се върне и да облекчи живота им. На тебе не ти ли е разказвала за живота си в Барбадос.

— Опита се, но аз не я слушах.

— Как си могъл, Малкъм. Ти си благороден човек. Но сигурно ще успееш да оправиш нещата между вас. Къде си загубил чара на рода Кар?

— Мисля, че го изхвърлих през прозореца, когато ѝ изрекох всички тези обидни думи. Но просто не вярвах, че детето е мое. Трябваше да те послушам.

— Е, какво ще правиш сега?

Малкъм се замисли. Знаеше, че не беше направил достатъчно, за да се сближи с Алпин. Съсредоточил се беше върху физическия аспект на връзката им. Вероятно беше настъпило времето да спечели душата ѝ.

— Погледът ти е тъжен — каза лейди Мириам и се насочи към изхода на градината.

Той си спомни, че го чака цяла къща, пълна с гости, и полета с посеви.

— Романсът ще трябва да почака.

— Глупости. Щастieto ти засяга всички в Килдалтън. Хората ти изпитват топли чувства към Алпин. Всички ще се тревожат, ако нещата между вас не вървят. Та има ли нещо по-важно от щастieto.

— Няма — съгласи се той и наистина вярваше в това.

Мащехата му се загледа в замъка с унесено изражение.

— Мислех си, че нямам място тук. Баща ти също непрекъснато се занимаваше с работата, която се изискваше от един граф и човек, принадлежащ на тази земя. Понеже много пътувах, просто не си представях как бих могла да се установя тук.

Всички бяха спечелили от присъствието ѝ на Границата.

— Татко промени мнението ти.

Тя се засмя.

— С помощта на Лорда на Границата.

Съвсем малко хора знаеха, че лорд Дънкан се дегизираше като легендарния герой.

— Радвам се, че той те убеди да останеш, майко и много бих искал да имам на разположение един романтичен човек.

— Но ти също си такъв, Малкъм. Ти си внимателен и щедър и не се страхуваш да покажеш чувствата си. Само помни, че няма кой да ти даде време да спечелиш сърцето на жена си. Сам трябва да намериш това време. Хората от Килдалтън се надяват женитбата ти да е щастлива и ти им дължиш това.

Тя беше права.

— Веднага ще се заема със създаването на хармония между нас.

— Точно така. И тази вечер, докато ухажваш съпругата си, аз ще опозная Комин Маккей. Утре ще му поискам достойна зестра за нея.

Булката му беше толкова горда, когато ѝ подари плантацията. Сега щеше да бъде наследница от клана Маккей и щеше да разполага с богатството и влиянието, което имаха роднините ѝ. Мащехата му щеше да се погрижи за това.

— Кога ще се върнеш в Италия?

— След два дни. А сега искам да се изкъпя и да отдъхна в собственото си легло. Малкъм, изморих се от държавни дела. Не желая те вечно да се намесват в живота ми.

Напълно я разбираше.

Вечерята се състоя в малката зала. Всички бяха с приповдигнато настроение. От едната страна на Алпин седеше съпругът ѝ, а от другата — дядо ѝ. Тя се разкъсваше между чувството за вина към

хората от Барбадос и обичта си към хората тук. Срещу нея седеше лейди Мириам и разговаряше със Саладин и Елана.

През цялата вечер Алпин беше подложена на кръстосан разпит от страна на Малкъм и мащехата му. Непрекъснато ѝ задаваха въпроси за живота ѝ на острова. Целта им беше прозрачна като стъкло. Малкъм се опитваше с помощта на лейди Мириам да я накара да му прости, че я бе обвинил в измама. И защо да не се опитва? Та той си мислеше, че се жени за богата наследница и се свързва с много могъщ високопланински клан.

Освен че ѝ говореше много любезно, Малкъм често я докосваше. Или държеше ръката ѝ, или я прегръщаше, или пръстите му се разхождаха по бедрото ѝ. Всяка негова дума бе придружена от лека целувка, намигване или чувствено обещание.

От часове я обгръщаше с внимание и полагаше всички усилия да прогони яда ѝ.

— Искам десерт — прошепна той в ухото ѝ. Тя не се усмихна и не се притисна към него.

— В кухнята има пай. Да ти донеса ли?

— Не това, мисля си за нещо мъничко и изключително вкусно.

Тя се изчерви.

— Захаросана слива.

— Да, и то твърде сочна. Направо умирам за нея.

Алпин се засмя.

— Ти нямаш срам, Малкъм.

— Не, Алпин, щом се отнася до теб.

— Елана, кажи ми как се чувстваше като свободна жена в Барбадос? — попита лейди Мириам.

Алпин се зарадва на възможността да се откъсне от ласките на Малкъм, понеже всеки момент щеше да започне да се киска като влюбено до уши девойче.

— Добре, добре, но самотна. — Елана с благодарност погледна Алпин. — Аз съм единствената освободена чернокожа, благодарение на господарката си.

Младата жена усети, че Малкъм я наблюдава. Лейди Мириам се наведе напред, очаквайки коментар от нея. Лесно беше да бъде откровена.

— Никой мъж или жена нямат правото да притежават други човешки същества.

— Пия за това. — Саладин вдигна чашата си с портокалова вода.

Всички се присъединиха към тоста. Комин отпи, после погледна внучката си.

— Вдигам тост за Джон Гордън, който намери внучката ми. — Чашите звъннаха отново. Той добави: — Въпреки че се чудя защо още не е пристигнал.

Малкъм се вкамени.

— О, така ли? — Лейди Мириам се овладя напълно, но не сваляше очи от госта. — Той в Килдалтън ли ще дойде?

— Да. Той ми изпрати вест, че тук ще намеря Алпин и съобщаваше, че ще се присъедини към мене след няколко дни. — Той погледна Алпин. — Сигурно утре ще бъде тук и ще обере лаврите, понеже те откри.

На Алпин ѝ стана ясно, че тази новина беше лоша за Малкъм и лейди Мириам.

Комин изпразни халбата си и я остави на масата.

— Всички ли жени в Африка са хубави като тебе, мис Елана?

Тя изпъна дългата си шия и се изпъчи. В очите ѝ блестеше гордост.

— Бас държа.

Алпин не се сдържа и я подразни.

— Дори и ядящите комари екуафи ли?

Елана се нацупи. Най-накрая каза на перфектен английски:

— Една принцеса на ашанти трябва да бъде снизходителна към по-примитивните култури.

Само Саладин и Алпин се засмяха.

— Ти си принцеса? — попита шокираният Комин.

— Разбира се, че е принцеса, милорд — отвърна лейди Мириам. После се обърна към Алпин. — Разкажи ни как се образова на острова.

— Не се стеснявай, Алпин — обади се и Малкъм, — кажи ни.

Понеже не желаше да разваля приятната атмосфера, тя им разказа истината. Разказа им за Ейдриън, за Хенри Фенуик, който след смъртта ѝ се бе заел да пообразова Алпин. После отново я обзе тъгата и се изпълни с копнеж по този далечен неин дом. Отново разказа за

мъката на робите, за това как плантаторите се възползват от тях и ги унижават.

Алпин изведнъж замлъкна и лейди Мириам каза:

— Бих искала да поживея няколко години в Барбадос. Ще им дам да се разберат.

— Сигурен съм, че ще им покажеш грешките, милейди — каза Саладин.

— Ще направя всичко възможно. Сега, след като Алпин е в Килдалтън, аз не съм нужна. Какво ще кажеш, Алпин, ще ми продадеш ли плантацията?

Объркана, Алпин се взираше в лейди Мириам, като търсеше някакъв знак, който да ѝ покаже, че се шегува.

Предложението ѝ беше разрешение на проблема ѝ. Тя щеше да се погрижи за робите. Но ако Алпин скъсаше връзката си с Барбадос, нямаше да има къде да отиде. Накрая каза единственото, което ѝ хрумна.

— Ще се посъветваме с адвокат, милейди.

— Сделките могат да почакаат — каза Малкъм, като се изправи и подаде ръка на Алпин. — Ужасно мразя да оставям добрата компания, затова взимам своята със себе си. Лека нощ на всички.

Думите му стоплиха сърцето на Алпин. Може би го съдеше прекалено строго. Може би си беше заслужила да се усъмни в нея.

После видя, че един мъж стои близо до вратата към тунелите.

Страж. Друг седеше на пейките във фойето, а хрътката спеше в краката му. На стълбите имаше друг пазач. Те се сменяха на осем часа и къщата не оставаше дори миг без наблюдател. Това не беше заради хората на Маккей. Войниците на Малкъм я следваха през целия ден, дори докато хранеше заека си, или отиваше до тоалетната.

Дали стражите отвън още бяха на пост?

— Чакай тук — каза тя и издърпа ръката си. — Веднага се връщам.

— Къде отиваш?

„Да проверя дали все още ме държиш като затворничка“ — ѝ се искаше да каже, вместо това му намигна. — Чух, че някакъв звяр броди и търси сладкиши из замъка.

Очите му заблестяха.

— Ще го нахраниш ли?

— Ако не го направя, може да ме изяде.

— Той пак може да го направи.

— Ще се видим горе. Погали бузата й.

— Ще запали огъня и ще оправи леглото. — После я целуна многообещаващо. — Побързай!

В кухнята намери Раби Армстронг, застанал до задния вход. Той се усмихна, като че ли искаше да се извини.

— Чудесна вечеря, милейди. Всички от клана Маккей го потвърдиха. Казахме им, че господарят знае как да си избира булка.

— Благодаря, Раби. Как е майка ти?

— Сега ходи по-добре, след като й дадохте онова лекарство за крака.

— Поздрави я, Раби. — Отрязва парче от пая и взе един буркан с мед.

Във фойето даде сладкиша на пазача. Той срамежливо сведе поглед.

— Благодаря, милейди.

Алпин изкачи стълбите и влезе в спалнята. Вътре се спря. Малкъм се беше изтегнал като крал на леглото и й се усмихваше. Тя също се усмихна. Коя ли жена щеше да се откаже от възможността да се люби с толкова красив мъж? Опита се да се овладее, но не успя. Започна да се съблича. Той беше възбуден и изобщо не се притесняваше да показва мъжествеността си.

— Виж какво правиш с мене.

— Та аз дори не съм те докосвала!

— Не, но само като те гледам, изгарям от желание. Съмнявам се, че нощта ще е достатъчно дълга да утоля глада си за тебе.

Думите му запалиха желанието и у нея, но не можа да се въздържа и каза:

— Повече ли те привличам сега, когато те свързах с планински клан?

— Забрави този съюз, Алпин. Това не е от значение. Обещавам ти лоялността към клана ти никога да не се намесва между нас.

Той стана от леглото и свали останалата част от дрехите й. Не спираше да й нашепва любовни слова. Не спираше да я гали. Грабна я на ръце и я отнесе в леглото. Устните му затърсиха познатите места по тялото й и я накарах да затрепери от страст.

— Милорд! — Александър заблъска по вратата.

— Махай се! — изкрещя Малкъм.

— Но, сър...

— Изчезвай, Александър! — Малкъм се наведе над нея.

Тя кимна с глава по посока на вратата.

— Може да е нещо важно.

— Нищо не е по-важно от тебе — промълви.

Думите му я успокоиха, накараха я да забрави неприятностите между тях и да се отдаде на любовта. Тя вече носеше детето му. С какво щеше да навреди още една нощ на удоволствие.

— Алпин, за какво мислиш?

— Мисля, че ми е хубаво с тебе.

Погледна я с такава обич и преданост, че сърцето ѝ се сви.

— Аз...

— Малкъм, трябва да дойдеш! — Това беше гласът на лейди Мириам.

— По дяволите! — Той затвори очи и удари с юмрук кадифената покривка на леглото. Прегърна Алпин и каза:

— Ще се върна. Имаш думата ми.

— Разбира се, че ще се върнеш. — Тя му вярваше. Но истината беше, че тя и нейните интереси винаги щяха да стоят на заден план. На първо място беше политиката на Шотландия.

— Затопли леглото. — Целуна я дълбоко, собственически.

Продължи да го наблюдава, докато се облече и излезе от стаята. После и тя се облече. Отвори вратата. Стражата отстъпи назад. Пак беше затворничка. Побесняла, Алпин се отправи към дневната и дръпна завесите.

Пред погледа ѝ се откри гледка, която я накара да ахне.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Алпин видя Малкъм, лейди Мириам, Саладин, Салвадор и Александър да вървят към портите на двора. Близнаците носеха фенери.

Към замъка се приближаваха двама конници с факли. Мъжете носеха отличителните знаци на клана Гордън. След тях яздеше червенокосият им главатар и воители от същия клан. Един от тези мъже привлече вниманието й. Русата му коса се подаваше изпод елегантно накривената шапка. Беше облечен като останалите, но изглеждаше не на място сред тях.

Алпин отново погледна към посрещачите. С изненада видя, че лейди Мириам беше застанала пред Малкъм и, изглежда, го умоляваше да стори нещо. Той беше бесен. Тя постави ръка на рамото му, сигурно за да го успокои. Лейди Мириам го пусна чак след като Гордън и хората му влязоха през портите и се насочиха към къщата.

Алпин отвори прозореца, но тропотът на конете заглушаваше думите на съпруга й. Посетителите слязоха от конете. Малкъм и останалите пристъпиха напред. Като стигна до мъжа с кривнатата шапка, Малкъм кимна много официално. Същото направи и Александър. Лейди Мириам се втурна напред, хвана ръката на младия джентълмен и го поведе към сградата.

По-объркана от когато и да било Алпин се втурна по стълбите. Чу, че лейди Мириам говори на френски, но толкова тихо, че не можа да различи думите. Чу се тропот на ботуши и по посоката на звука разбра, че се насочват към кабинета на Малкъм.

Докато вървеше по обратния път към стаята си, Алпин видя как дядо й излиза от апартамента си и се спуска по стълбите. Пазачът пред вратата й не й обърна никакво внимание. Тя влезе вътре и ядно залости вратата.

После отвори скритата в гардероба врата към тунелите и тръгна по коридора към извитите стълби, които водеха до първия етаж. В тунела беше на пост друг войник.

Алпин измърмори едно проклятие и се върна обратно. Взе да крачи нервно из стаята и да размишлява. Дядо ѝ беше казал, че очаква Джон Гордън. Защо тогава пристигането му обезпокои толкова Малкъм? Не вярваше да беше заради прекъсването на любовните им занимания. Каква беше причината тогава? И защо и дядо ѝ участваше в тази работа?

През следващия един час напрегнато мислеше. Често говореха за държавна измяна, но тя не беше наясно с шотландската политика, за да си направи изводи.

Като се чудеше дали Елана е още будна, Алпин махна резето от вратата. Отвори я. Коридорът беше празен. Къде бяха отишли стражите?

Почука на вратата на Елана и тя ѝ отвори веднага.

— Какво става — попита африканката.

— Нямам представа. Помислих си, че ти може би знаеш.

— Мюсюлманинът не ми каза нищо друго, освен „ще се върна“. Проклетата да е всеотдайната му душа.

Раздразнението на Елана често забавляваше хората в „Рай“. Те се кълняха, че яростта ѝ придава повече царственост.

Алпин каза:

— Стражът го няма.

Елана пристъпи в коридора, повлякла Алпин след себе си.

— Шт — предупреди тя и заслиза на пръсти по стълбите.

Фоайето също беше празно.

Алпин бе обхваната от вълнение. Бягството се оказваше възможно. Една част от нея се бореше с това решение, умоляваше я да остане. Но гласовете на островитяните я зовяха. Освен това си спомни и за всичките лъжи, които ѝ бе наговорил съпругът ѝ. Може би щеше да се провали и това бягство, но беше длъжна да опита.

Дръпна Елана по-близо.

— Върви в кухнята да видиш дали Раби е там. Аз ще проверя в малката зала.

Очите на африканката се изпълниха с надежда.

— Може би ще си идем у дома.

— Може би.

Алпин и Елана стояха на палубата на търговския кораб „Британи Бил“. Нервните им погледи обхождаха пристанището на Тайнмаут. Лесно бяха избягали. Пълната луна ги съпровождаше по пътя към свободата и сега се отразяваше върху морската повърхност.

Сърцето на Алпин биеше до пръсване. Ръцете ѝ стискаха перилата. Още малко и щеше да настъпи приливът и да настане часът за отплаване.

Щеше ли Малкъм да дойде за нея? Сигурно. Той ѝ беше подарил сърцето си и я бе помолил за прошка. Беше я попитал защо се опитва да избяга от него. Този път наистина щеше да иска да узнае. Щеше да я изслуша, да я разбере и заедно щяха да отплават за Барбадос на сватбено пътешествие.

— Какво е това?

Гласът на Елана накара Алпин отново да погледне към пристанището.

— Не там. Тук, във водата.

Тя се обърна и видя една фрегата да се приближава към брега. На палубата имаше стотици войници в елегантни униформи. Гласовете им кънтяха наоколо, но нищо не разбра, понеже говореха на непознат език.

Докато ги слушаше, се сети, че ѝ напомняха за един човек в Брайтън, който беше германец. Тя се наведе над парапета, за да ги огледа по-добре. На палубата видя офицер, чиято куртка беше окичена с медали. Чу го да казва нещо, вероятно даваше нареждания, после до слуха ѝ достигна една дума: „Килдалтън, тук!“ и посочи с ръка към картата.

Килдалтън значи. Защо въоръжени германски войници ще искат да ходят в Килдалтън? Тя се уплаши. Чу как офицерът издаде някаква заповед. Отвориха трюма и изкараха коне на палубата.

В този миг си даде сметка, че бягството ѝ беше прекалено лесно, като че ли Малкъм нарочно ѝ беше предоставил възможност да се махне.

Джон Гордън беше дошъл посред нощ. Малкъм беше ядосан. Кой беше младият мъж с тях? Защо нямаше стражи никъде?

Надвисналата опасност стисна гърлото ѝ с ледените си пръсти.

— Връщаме се.

— Какво? — каза Елана.

— Трябва да се върнем в Килдалтън.

Яростта на Малкъм се беше превърнала във възмущение. Той се облегна на стола и се загледа в мащехата си, която правеше своите дипломатически магии.

Чарлз Едуард Луи Филип Силвестър Казимир Мария, известен като Хубавия принц Чарли, се цупеше, отпуснал се грациозно в един от високите столове. Лейди Мириам беше показала цялото гостоприемство, на което беше способна. Гордън направо сияеше. Комин Маккей беснееше.

За доброто на принца лейди Мириам говореше на френски.

— Сигурна съм, Ваше кралско височество, ще разберете, че визитата ви, макар да ни зарадва, ни свари неподготвени.

За петнадесетте си години принцът беше доста разумен. Преценяващият му поглед прескачаше от Гордън на Маккей, после се връщаше върху лейди Мириам.

— Те ще ме подкрепят в планините.

Комин скочи на крака.

— Ще увиснете на бесилото, преди да стигнете дотам. Как можяхте да дойдете в Шотландия само с Джон Гордън и дузина от хората му?

Принцът се усмихна.

— Но вие доведохте петдесет от вашите войници, за да ме ескортират.

— Не съм направил подобно нещо. Дойдох тук, за да намеря внучката си. — Изгледа многозначително Гордън. — Няма да позволя да ме подвеждаш, Джон, и да използваш момичето за целите си.

Момичето. Малкъм се почувства самотен. Мисълта, че тя беше далече и в безопасност, освен успокоение му причиняваше силна болка.

— Стига, джентълмени — намеси се лейди Мириам, — вече уредихте този въпрос. Доколкото си спомням, Комин, ти прие извиненията на Джон и му даде урок за начина, по който трябва да се ценят жените.

Дядото на Алпин седна, но не беше простил на сънародника си. Гледаше го с отвращение и погнуса. Толкова приличаше на Алпин, че

Малкъм отново се натъжи.

Вратата се отвори с трясък и обектът на мислите му се появи.

Всички погледи се насочиха към нея. Малкъм скочи на крака.

— Малкъм! — Останала без дъх, Алпин се втурна към него. — Тук идват войници, германски войници. Дойдоха с кораб до Саут Шийлдз.

— Коя е тя? — попита принцът.

— Съпругата ми — отговори Малкъм.

— Момичето е моя внучка — заяви Комин Маккей. Малкъм улови ръцете ѝ и ги разтри. Бяха измръзнали.

— Поеми си дъх, сладка моя. Майко, дай ѝ нещо за пиене.

Лейди Мириам ѝ наля бренди. Алпин отпи и каза:

— Защо тези войници идват тук? Какво сте направили?

Гордън изпсува. Принцът се скова от страх. Комин се обади:

— Казах ви, че нищо добро няма да излезе от това.

— Има много добро обяснение за пристигането на войската — изрече лейди Мириам.

— О, да! — възкликна Комин. — Дошли са за Хубавия принц и ще вземат за сувенири главите на всички ни.

— Принцът ли? — намръщи се Алпин. — Какъв принц?

— Нека ти представя Чарлз Едуард Стюарт — намеси се съпругът ѝ, после каза на френски: — Милорд, запознайте се със съпругата ми Алпин Маккей.

— Разкажете ни за войниците — поиска принцът.

За изненада на Малкъм Алпин отговори на френски.

— Всъщност знам съвсем малко, Ваше кралско височество. Имат карта, но мисля, че не знаят къде точно отиват. Надявам се, че ще пристигнат няколко часа след мен.

Очите на Чарлз се разшириха от страх. Той внезапно заприлича на петнадесетгодишно момче, каквото всъщност беше.

— Какво да правя? — попита той Малкъм.

Малкъм нямаше намерение да предизвиква кралските войници. Може би някой ден щеше да се състои битката за трона, но не сега. Клановете все още воюваха помежду си. Докато не се обединяха, опитите да си върнат короната щяха да бъдат напразни.

Малкъм отиде до вратата и извика Александър.

— Изпрати конници по пътя за Саут Шийлдз. Искам да знам всяка крачка на кралските войници.

— Да, милорд. — Александър се обърна и излезе. Малкъм се обърна към принца:

— Трябва да се върнете в Италия.

Чарлз кимна.

— Но как да стане?

Лейди Мириам пристъпи напред.

— Лесно могат да ви разпознаят дори в дрехите на Гордъновия клан.

— Може да се маскира — предложи Алпин. Малкъм я притегли в прегръдките си, като благодареше на твърдоглавия принц, че му я е върнал.

— Какво предлага майсторката на дегизировката?

Тя се изчерви и му хвърли поглед, който обещаваще по-нататъшна дискусия, за което той мечтаеше. После огледа принца.

— Трябва бързо да ви махнем оттук. Какво ще кажете да се облечете в дрехите на икономката на лейди Мириам?

Войнственият принц едва не припадна от изненада.

— Не мога да пътувам, облечен в женски дрехи.

Лейди Мириам засия от щастие.

— О, можете. Това е най-безопасният начин. — Тя се обърна към Гордън. — Джон, върви в конюшната и се погрижи каретата ми да е готова. — След като той излезе, тя каза на принца: — Елате с мен, Ваше Височество.

— Майко — извика след нея Малкъм, — нека го отведе Гордън. Прекалено опасно е.

— Не се безпокой. Попадала съм в най-различни ситуации.

— Не, аз ще отида с него.

— Стига, Малкъм. Със Салвадор се връщаме в Италия. Рибарите от Уайтли Бей с готовност ще ни откарат.

— Никога не съм печелил спор с тебе — изръмжа той. Тя изведе принца от стаята.

Комин се обърна към Алпин:

— Бих искал да знам какво правеше ти в Саут Шийлдз, момиче?

Тя се вкамени.

— Искях да се върна у дома, в Барбадос.

— Барбадос ли? — изненада се той. — Ти скоро ще се омъжиш, а и каза, че ще продадеш плантацията.

Малкъм искаше да я защити дори и с риск да я загуби.

— Тя е живяла щастливо там, преди да се намеся в живота ѝ и да я накарам да склучи пробен брак с мене.

Брадата на дядо ѝ затрепери.

— Ти си я накарал?

— Престанете да ми крещите на главата. — Алпин се дръпна настрани.

Младият мъж чувстваше, че животът му ще свърши, ако я изгуби. Тя го погледна. В очите ѝ прочете болка и сила.

— Бях щастлива там. Тези хора ме обичаха и разчитаха на мене. Обещах им да ги освободя, Малкъм, и ще го направя, без значение как.

Това било. Лоялността я е подтиквала. Той я беше преценил абсолютно погрешно. Сега трябваше да поправи грешката си.

— Ще ни извиниш ли, Комин.

Дядо ѝ я докосна по рамото.

— Тук също те обичат, момичето ми. Ще бъда до тебе, каквото и да се случи.

Усмихна му се с обич.

— Благодаря, дядо.

Възрастният мъж хвърли суров поглед на Малкъм и излезе от стаята.

— Този път ме остави да замина, нали? — попита тя.

— Да, но не го исках.

— Тогава защо го направи?

— Защото те обичам.

— Това не е единствената причина.

— Страхувах се за тебе.

— Заради този принц, нали?

Той се усмихна.

— Да. Той иска да започне война в Шотландия и да завладее короната.

Младата жена се намръщи.

— Мразя шотландската политика.

— И аз — призна Малкъм.

— Вярно ли е това?

— Имаш думата ми на Кар. Но се интересувам от политиката на Барбадос.

— Така ли?

— Да, след като ти се интересуваш.

Тя започна да крачи наоколо.

— Трябва да освободя робите.

— Ще го направиш. С какво да ти помогна?

— Би ли дошъл там с мене? Би ли ми помогнал да извоювам свободата им?

С тези въпроси Алпин отвори вратичка към бъдещето им. Той протегна ръка.

— Утре твърде скоро ли е?

Хвърли се в прегръдките му.

— О, Малкъм, ти ще харесаш всички в „Рай“. Само почакай, докато се запознаеш с Бампа Сам и останалите.

Слушаше я как говори с любов за островитяните. Никога преди не се беше чувствал толкова щастлив. Притисна я по-силно.

— Имам само едно възражение. Отказвам да кръстя първородния ни син Бампа Сам.

Смехът ѝ начерта бъдещето им и прогони всички неприятности. Той си помисли за детето, което щеше да му роди. Представи си я как се грижи за него и го отрупва с любов и ласки. Никой мъж не бе имал такава превъзходна жена с очи като аметисти и със сърце, голямо като Шотландия.

— Ще се омъжиш ли за мене в църквата, Алпин Маккей? Ще стоиш ли до мене в добри и лоши времена?

Топлите ѝ длани погалиха бузите му. Блестящите ѝ очи го гледаха с обожание.

— Винаги ще те обичам, Малкъм Кар.

Тогава той я целуна и тази целувка беше предсказание за блестящо бъдеще, изпълнено със смях и стопляно от неугасваща любов.

Двадесет минути по-късно те стояха един до друг на двора. Каретата чакаше. Салвадор вече се беше сбогувал и седеше вътре. Наоколо обикаляха воини от рода Кар. Ездачите се връщаха един по

един и докладваха за местоположението на кралските войници. Според последния доклад хесенците бяха тръгнали в погрешна посока.

Малкъм чу шумолене на коприна и се обърна. Мащехата му и хубавият принц се появиха на вратата на замъка.

Като видя гордостта на Шотландия, облечен в дрехи на камериерка и с перука на главата, Малкъм се чудеше дали да се смее, или да плаче. Един остър поглед от страна на мащехата му го предупреди да не прави нито едното, нито другото.

— Ела, майко — той ѝ подаде ръка. Тя го прегърна.

— Не се тревожи, сине. Ще изпратя обратно Александър веднага след като се качим на някой кораб.

Малкъм я целуна.

— Обичам те, майко.

Тя погледна с обич към Алпин.

— Ще бъдеш ли тук като се върнем?

В погледа на Алпин се четеше неувереност.

— С Малкъм мислим да отплаваме за Барбадос. Той ще ми помогне да освободя робите.

Лейди Мириам стисна ръката ѝ.

— Изчакайте ме. Искам да дойда с вас. Нямам търпение да се намеся в политиката на този остров.

Младата жена погледна към съпруга си за отговор.

— От тебе зависи, сладка моя.

— Ще чакаме — заяви тя.

Лейди Мириам ги целуна и се качи в каретата.

Принцът протегна ръка.

— До следващия път, милорд.

— До следващия път, милорд.

Шумолейки с полите си, Чарлз се качи в каретата.

— Чакайте! — Саладин изскочи отвътре, а след него тичаше Елана, вкопчила се в ръката му.

— Ти си един луд мюсюлманин. Принцесата на ашанти ти забранява да тръгнеш.

Разтревожен, Малкъм каза:

— Няма нужда да ходиш, Саладин. Хората са достатъчни.

— Заминавам по друга причина. Тази разглезена принцеса няма да се омъжи за мене, докато не погледне в очите баща ми. Ще го

намеря!

Елана го прегърна.

— Нека боговете да са с тебе. Върни се бързо!

— Ще направя всичко възможно. — Той протегна ръка на приятеля си. — Пази я от неприятности, докато се върна.

Малкъм кимна. Мавърът се сбогува с любимата си и скочи в каретата.

Алпин постави ръка върху рамото на съпруга си.

— Няма ли да заподозрат нещо германските войници, като видят тук хората на дядо ми?

— Не и ако ги поканим на сватба.

Очите им се срещнаха.

— А ако кралят не разреши да се оженим?

— Тогава ще напуснем това място и ще отидем в Барбадос.

Тя обви ръце около кръста му и каза:

— Обичам те, Малкъм Кар.

Докато държеше в прегръдките си жената, която обожаваше, той се замисли за многото роли, които бе изиграла в живота му. Помисли си и за тези, които ѝ предстоеше да изиграе. Пред тях се разкриваше блестящо бъдеще, бъдеще, изпълнено със спокойствие, разбиране и любов.

Издание:

Арнет Лем. Ангел на нощта

ИК „Бард“

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.